CHARLOTTE HUGHES

De ce m-ai părăsit?

ALCRIS

Capitolul 1

Sara McShane îşi dădu la o parte distrată buclele şatene care-i cădeau pe frunte. Un surâs fericit apăru pe buzele ei pline şi frumos arcuite. La căpătui acestui drum de ţară, va găsi o reşedinţă somptuoasă demnă de *Pe aripile vântului.*

De o parte şi de cealaltă a aleii se ridicau arbori centenari, majestuoşi, cu trunchiurile drepte ca săgeţile. La acest sfârşit de octombrie, pădurea părea îmbrăcată în aur şi purpură. Ici şi colo se zăreau câteva nuanţe mai blânde de ruginiu.

Surâsul Sarei se acentuă. Ce plăcere să traverseze un colţişor de lume atât de frumos care părea neatins încă de mâna omului. Si ce bucurie să revină după atâţia ani în locurile copilăriei!

Dintr-o dată începu să bată vântul. Vârfurile arborilor mari începură să se mişte. Câteva frunze se desprinseră, zburând graţios pe sub bolta crengilor.

Uşoare, docile, ele se lăsară purtate de vânt, înainte de a se aşeza pe covorul de muşchi al pădurii. Apoi urmă o adevărată ploaie de aur, care se abătu în vârtejuri asupra ei, asemeni unui balet magnific orchestrat de primele rafale ale toamnei.

Acest anotimp bogat în paleta lui de culori o fascinase întotdeauna pe Sara. Fără să vrea, se simţi cuprinsă de o reverie plină de nostalgie. Vijelia îi trezise amintirile. Amintirile unei frumuseţi puţin întunecate care-i reamintea schimbarea melancolică şi inevitabilă a anotimpurilor şi tristeţea de nedescris a acestei păduri splendide, împodobită în pragul iernii de o frumuseţe efemeră care începuse deja să moară.

Cu un strigăt înăbuşit, apăsă brusc pe frână. Un călăreţ îi tăiase calea. Traversă aleea în galop şi se pierdu în spatele arborilor.

Cu mâinile crispate pe volan, Sara strânse cu nervozitate din pleoape, ca pentru a alunga o imagine nedorită. Chipul ei cu pometii proeminenţi deveni grav, ochii ei mari, cenuşii se întunecară. Nu avusese timp să-l vadă prea bine pe călăreţ, dar silueta lui fină, ţinuta semeaţă, acest mod trufaş de a se ţine în şa i se părea ciudat de cunoscut. O clipă crezu chiar că-l recunoaşte. Hunter. Dar era imposibil, absurd.

Scutură obosită din cap. Nu era pentru prima oară când imaginaţia îi juca feste. Câteodată dorea cu atâta disperare să-l revadă pe Hunter, încât împrumuta trăsăturile lui unui necunoscut. Era un joc crud, pe care se jurase să nu-l mai joace niciodată. Dar era ceva mai puternic decât ea. Astăzi, de exemplu, de ce naiba trebuise să se

gândească la el? Si mai ales în acest loc?

Opri nervoasă maşina şi întrerupse contactul. Parcă de comun acord, toţi pasagerii ei se treziră în acelaşi timp.

începu prin a îndrepta colivia cu păsări aşezată pe banca din faţă. Apoi se întoarse pentru a adresa câteva cuvinte liniştitoare celor doi câini instalaţi în spate.

Aceştia dădură veseli din coadă, cu ochii strălucitori.

Ca întotdeauna, simplul fapt că se gândise la Hunter o făcuse nefericită. Cu inima strânsă se întoarse spre tovarăşa ei de drum, o roşcată micuţă care făcea eforturi să se trezească din somn frecându-se la ochi.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă ea cu o voce somnoroasă. Unde suntem?

Sara surâse înduioşată. Când era nepieptănată, aşa cum se întâmpla în acest moment, cu părul roşu ca flacăra ciufulit, Candi Allen, secretara ei particulară, semăna cu o puştoaică. Blugii şi cămaşa în carouri contribuiau şi ei la impresia de inocenţă şi candoare juvenilă care erau tot farmecul ei.

- în curând vom ajunge, Candi. Un călăreţ ne-a tăiat drumul. Am fost obligată să frânez pentru a-l evita. îmi pare rău că te-am trezit.

- Un călăreţ? Iată un lucru care mă linişteşte! Asta dovedeşte că există cel puţin un bărbat prin împrejurimi. Drept să-ţi spun, mi-e tare teamă că o să rămân fată bătrână, fiindcă am venit să mă înmormântez cu tine aici, în fundul pădurii.

- Ai încă toată viaţa înainte ca să-ţi găseşti un soţ. Douăzeci şi doi de ani! Nu reprezinţi totuşi

un caz disperat. Mai ales când eşti aşa de frumoasă.

- Glumeşti! Nimeni n-o să mă placă vreodată. Cine ar lua în serios o micuţă roşcată cu aer de sălbăticiune? Chiar şi prenumele meu predispune la râs. Candi! îţi dai seama? Cu ciuful ăsta de păr ca morcovul! Habar n-am ce avea mama în cap în ziua când m-a botezat aşa. Am avut parte de toate poreclele. O dată mi s-a sus şi Mărul Dragostei. Din cauza zahărului candel şi a părului meu roşu, bineînţeles. Am o mutră!

Sara izbucni în râs.

- Ce vrei să-ţi zic? Că eşti pur şi simplu adorabilă? Un pic de răbdare. O să-l întâlneşti în cele din urmă pe bărbatul vieţii tale.

- Nu sunt aşa de sigură. Aş face mai bine să încep de pe acum să sărut toţi broscoii pe care-i întâlnesc, ca să văd dacă nu se transformă cumva în prinţi. Sau ar trebui ca şansa să-mi surâdă. La fel ca eroinelor din romane.

Sara se aplecă să privească prin parbriz pădurea care le înconjura. Printre vârfurile arborilor se zărea ici-colo cerul albastru.

- Aici se află deci paradisul tău? reluă Candi speriată. Dar nu e nimic! Numai copaci şi copaci cât vezi cu ochii…

Cu o mimică disperată se sprijini de spătarul scaunului ei.

- Stiam eu. N-ar fi trebuit să vin.

- Priveşte cât este de frumos, şopti Sara cu o voce vibrantă de emoţie. Sunt atât de fericită că m-am întors aici. Locul ăsta mi-a lipsit atât de mult!

Trase în plămâni aerul proaspăt şi tare.

- Aici poţi respira, îţi poţi trage în sfârşit sufletul.

- Dar poţi în mod sigur să şi mori de plictiseală. Sincer să-ţi spun, nu te înţeleg deloc. Pe vremuri aşteptai cu nerăbdare momentul binecuvântat când vei putea fugi de aici. Nu aşa mi-ai spus?

- M-am schimbat mult de atunci.

Privind în gol, Sara îşi amintea de adolescenţa ei. Când era copil, e drept, nu aspira decât la libertate. Sudul Virginiei îi apărea ca o închisoare. După ce-şi terminase studiile secundare, îşi luase zborul spre Hollywood. Nu avea decât un singur gând: să se arunce cu ochii închişi în viaţa frenetică a marelui oraş şi să uite de acea parte din lume unde crescuse într-o mare sărăcie. Dar nu întârzie să descopere că nu scapi atât de uşor de trecut.

- Când am plecat aveam capul plin de vise. Pentru mine, Hollywood însemna o căsuţă frumoasă, cu portocali în grădină. Si, de fapt m-am trezit într-o cameră mobilată dintr-o zonă industrială. Ferestrele dădeau spre o arteră extrem de aglomerată...

Si acum îşi dădea seama că această transplantare nu reuşise. Niciodată nu se mai simţise atât de dezrădăcinată. Sudul, pe care-l părăsise cu atâta ură, îi lipsea îngrozitor. Un anume ritm, un mod de viaţă, mai ales un sentiment de linişte pe care nu le regăsea la Hollywood. California oferea multe posibilităţi, dar Sara se simţea peste tot străină. Simţea un mare gol înăuntrul fiinţei sale. Si curând începu să regrete arborii înalţi şi pădurea *ei.*

- Aici te-ai născut? o întrebă pe neaşteptate Candi.

Sara surâse. Se cunoşteau încă destul de puţin. Nu
destul de intim în orice caz pentru a-şi împărtăşi secretele. Candi era secretara ei abia de patru luni. în ciuda simpatiei pe care o încerca pentru ea, Sara era prea rezervată, prea discretă pentru a-i încredinţa toate amănuntele dureroase ale tristei sale existenţe.

- M-am născut la vreo sută de kilometri de aici, dar cunosc Ravenwood dintotdeauna. Din cărţi şi povestiri, bineînţeles. în secolul XVIII era deja un loc privilegiat unde se adunau corifeii literaturii, un fel de enclavă culturală, dacă vrei. Sunt sigură că te vei îndrăgosti de sat când o să-l vezi.

Cum tovarăşa ei de drum nu-şi descreţea deloc fruntea, crezu că e bine să adauge:

- Să ştii că New York nu se află decât la o oră de zbor cu avionul. Si Washington la câteva ore de drum.

Cu ochii strălucitori, surâse încântată.

- Pentru mine e ca într-un basm cu zâne. Când eram mică, nu visam decât să vin să locuiesc aici. Nu cunoşteam un loc mai frumos pe lume decât Ravenwood. Aici ai impresia că te întorci în timp, de-a lungul secolelor...

- Cu ce se ocupau părinţii tăi?

Cu un gest involuntar, Sara îşi trase puloverul de caşmir argintiu şi-şi netezi cutele pantalonului din mătase neagră. Cu spatele drept, ea porni din nou la drum, cu ochii fixaţi pe peisajul care defila prin faţa ochilor lor, într-o simfonie de

culori vii.

întrebarea lui Candi trezise în ea imagini pe care nu reuşea niciodată să şi le alunge din memorie. Eternele certuri, mizeria, nedreptatea, şi, bineînţeles, universul feeric pe care şi-l crease pentru a fugi de îngrozitoarea realitate.

Părinţii ei lucrau amândoi la fabrica de cherestea aflată în vecinătate. După moartea tatălui ei, survenită când Sara abia împlinise şapte ani, mama ei şi cu ea trăiseră în cruntă mizerie.

Apoi mama ei se recăsătorise. Ca şi primul ei soţ, cel de al doilea era un irlandez încăpăţânat, dur şi prea mândru pentru a fi mulţumit de situaţia lor mizerabilă, şi de aici interminabile certuri. Din această a doua căsătorie se născuseră doi fii, pe care ea îi servea ca o sclavă.

Sara îşi crispă degetele lungi pe volan. întreaga ei copilărie, îşi văzuse mama redusă la această stare de sclavie. îi mai auzea şi acum sfaturile, rostite cu o voce plină de amărăciune:

“Păstrează-ţi visurile, fata mea. Nu lăsa un bărbat să ţi le distrugă, micuţa mea. Dacă vrei să fii fericită vreodată, nu uita că trebuie să contezi numai pe tine”.

Sara reţinuse bine lecţia. Se luptase cu dinţii strânşi, cu oamenii şi împrejurările potrivnice, ca să-şi atingă scopul. Singură, naivă şi vulnerabilă într-o lume crudă unde totul e permis în numele ambiţiei, ea reuşise să-şi păstreze neatinse inocenţa şi integritatea. Până la douăzeci şi doi de ani, nimeni şi nimic nu reuşise s-o întoarcă din drumul pe care şi-l alesese.

Si pe urmă, într-o vară, îl întâlnise pe Hunter

Hathaway la un cerc literar din Denver. înalt, brunet, de o frumuseţe întunecată, el o cucerise de la prima privire. Imediat înţelesese ameninţarea pe care o reprezenta pentru ea acest vârtej de sentimente pasionate care o antrenau fără putinţă de scăpare spre pieire.

- Nu mai ajungem odată! suspină Candi.

- Uite^ casa! Acolo, în spatele arborilor. Cea cu patru coloane. îţi place?

Aruncă o privire încântată spre splendida reşedinţă georgiană şi apăsă pe accelerator pentru a se angaja pe aleea particulară mărginită de copaci.

Când parcă maşina în faţa intrării, cei doi dobermani, Gardien şi Ange, săriră imediat jos.

Ea deschise repede portiera de pe partea ei. Cu colivia de păsări în braţe, cu câinii pe urmele ei, se îndreptă cu un pas uşor spre verandă.

- Vino, Candi. O să vezi. în interior e şi mai frumos.

- Ce idee să te deplasezi cu o asemenea menajerie, o tachină secretara ei. E suficient ca cineva să abandoneze un animal pentru ca tu să-l primeşti cu braţele deschise.

- Din fericire mai există şi oameni ca mine. Nu crezi?

Sara intră în hol. Rămânând nemişcată în prag, privea
scara majestuoasă care ducea spre etaj. Sub plafoanele înalte, camerele tăcute îşi dormeau somnul lor liniştit.

în sfârşit se afla la ea acasă! Reuşise, în ciuda tuturor greutăţilor, să-şi realizeze acest vis imposibil!

Puse colivia papagalului în salon şi plecă să inspecteze casa cu un pas vioi.

Reapăru în curând cu un surâs vesel pe buze. Agentul imobiliar îşi ţinuse cuvântul. Totul sclipea de curăţenie de jos până sus, de la parchetul proaspăt ceruit până la lămpile cu abajururi frumoase. Mobila din mahon strălucea, fără nici un fir de praf pe suprafaţa meselor sau comodelor. Umpluse frigiderul şi branşase diferitele contoare.

- E într-adevăr foarte frumos, Sara, declară Candi cu vocea ei copilăroasă. Toate mobilele astea, bibelourile vechi... Splendid. Dar nu există pe undeva şi o instalaţie de încălzire? Mor de frig.

Cu un gest sigur, Sara potrivi termostatul de pe perete la 25 grade. Trase apoi cu urechea. Nimic. Reîncepu manevra. De mai multe ori. Tot fără nici un rezultat.

Se hotărî în cele din urmă să coboare la subsol ca să vadă ce se întâmplă. Urcă imediat, ridicând din umeri.

- Totul pare în perfectă ordine. Dar cred că nu ştiu nimic despre încălzirea centrală.

- Nu avem noroc, se lamentă Candi. Un frig de-mi clănţăne dinţii în gură, încălzirea centrală în pană, şi nici un bărbat pe o rază de câţiva kilometri ca să pună lucrurile la punct.

- Ai face mai bine să începi să scoţi bagajele din maşină. Iar eu o să-i telefonez agentului imobiliar. Totul mergea bine când am semnat actul de vânzare-cumpărare luna trecută.

Numai că degeaba insistă, agentul imobiliar nu răspundea.

- Probabil că e ziua lui liberă, ajunse ea în cele din urmă la această concluzie făcând o mutră dezolată. Uite, pune cutiile aici pe covor.

Apoi ridică şalul brodat cu fir auriu care acoperea colivia.

- Bună ziua, domnule.

Harry-cap-de-hârleţ îşi înclină spre ea capul cu pene multicolore şi clipi din ochi.

- De necrezut! exclamă Candi. E prima oară când pasărea asta îngrozitoare nu deschide ciocul ca să-şi debiteze porcăriile.

- Nu trebuie să-i porţi pică din cauza asta. A avut patru stăpâni diferiţi. Si ca să pună capac la toate, ultimul a considerat că trebuie să-l înveţe un întreg repertoriu de insulte şi înjurături. Nimic de mirare dacă, sărăcuţul de el, nu ştie ce trebuie să spună.

Se întoarse spre pasărea care stătea pe leagănul ei, cu capul băgat între pene.

- Si lui îi e frig. Nu prea e temperatura ideală pentru o pasăre exotică. Papagalii sunt foarte sensibili.

- Si eu, o asigură Candi strângându-şi mai bine jacheta de lână pe ea.

Sara o privi gânditoare.

- Stiu! spuse ea în cele din urmă. Avem lemne în subsol. O să fac focul în toate şemineele. Si la parter şi la etaj.

- Perfect. Eu continuu cu descărcatul.

Totul le luă mai mult timp decât prevăzuseră. Dar în cele din urmă se aşezară amândouă în salon, în mijlocul pachetelor, în faţa unui şemineu în care pâlpâiau câteva flăcări timide.

- Am terminat, o anunţă Candi. Totul e aici.

- Mulţumesc. Dar ar fi trebuit să aştepţi puţin ca să te pot ajuta şi eu.

- Nu fac eu asemenea chestii! S-o las pe celebra romancieră Leah Reid să-şi piardă timpul cu asemenea probleme lumeşti? Nici în ruptul capului!

- Adevărat? Atunci preferi probabil să mă vezi în patru labe în faţa şemineului. Sunt atât de neîndemânatică încât mi-a trebuit o cutie întreagă de chibrituri ca să aprind crengile astea.

Izbucniră amândouă într-un râs copilăresc.

- Bine, acum că avem şi foc, să trecem la lucruri mai serioase. O să sun ceva mai târziu la agenţie, nu se ştie niciodată de unde sare iepurele. Până atunci o să încep să despachetez.

- Pot să te ajut dacă vrei. Cu ce începem? Cu cărţile?

Candi deschisese deja o cutie. Băgă mâna în ea şi
scoase două lucrări. Sara încremeni. Cele mai bune romane ale lui Hunter. Nu reuşea să-şi ia ochii de la ele.

- Oh! exclamă Candi. Hunter Hathaway! Nu ştiam că ai acste două best-sellers-uri. E autorul meu preferat. Am auzit că e un tip teribil de^ seducător, mai fascinant chiar decât eroii romanelor lui. îmi vine destul de greu să cred asta.

Cu un gest nervos, Sara îi smulse cărţile din mână.

- Du-te acum şi odihneşte-te. Ai făcut destule pe ziua de azi. Hai, vino să-ţi arăt camera ta de lucru.

Fără a-i mai lăsa timp să protesteze, o trase energic afară din salon.

- Aici, îi spuse ea deschizând o uşă aflată la celălalt capăt al holului de la intrare, se găsea pe vremuri o bibliotecă. Cred că va fi un birou foarte frumos. O să-ţi instalez aici maşina de scris.

Candi privi pereţii plini de etajere. în mijloc trona un superb birou de stejar masiv.

- Splendid! Eşti sigură că nu preferi să păstrezi camera asta pentru tine?

- Nu. Mulţumesc. Biblioteca de la primul etaj e mai mică, mai intimă. îmi convine mai mult.

- Cum se face că fosta proprietară şi-a lăsat aici toate mobilele? Sunt foarte valoroase, nu-i aşa?

- Soţul ei a murit anul trecut şi ea a decis să se mute înainte de venirea frigului. Aşa că a părăsit totul în mare grabă. Inclusiv mobilierul.

- Ce păcat! Să se despartă aşa de tot ce a iubit! Mi se pare îngrozitor...

- Camera ta se află la primul etaj, chiar lângă a mea, o întrerupse Sara. Am aprins şi acolo focul. Dacă nu-ţi place, nu ezita să mi-o spui. Nu de camere ducem lipsă aici. O poţi schimba oricând.

- Mă duc s-o văd imediat. Dar sunt convinsă că ai făcut cea mai bună alegere.

Si începu să urce veselă scara, sărind treptele din două în două.

Sara se întoarse în salon. în spatele grilajului, buturugile începuseră să trosnească. Perechea de dobermani dormea în faţa focului. în colivia lui, Harry clipea somnoros din ochi. Tânăra

femeie se aşeză pe o sofa şi se întinse cu voluptate. în ciuda oboselii călătoriei, a surprizei neplăcute pe care o avusese găsind casa îngheţată şi a amintirilor dureroase provocate de imaginea fugară care i-l adusese în minte pe Hunter, bucuria ei rămăsese neştirbită.

La douăzeci şi cinci de ani, după opt ani de luptă nemiloasă, realizase în sfârşit unul din cele mai dragi proiecte ale ei. De acum înainte nimic nu-i va mai sta în cale.

Nu regreta drumul plin de piedici şi de privaţiuni care o condusese până aici. Nu regreta nici angajamentele pe care fusese obligată să şi le asume pentru a achiziţiona această splendidă reşedinţă. Nişte angajamente împovărătoare, care o speriau câteodată.

Drepturile de autor ale primului ei roman nu erau de ajuns pentru a cumpăra o proprietate în Ravenwood. Fusese nevoită să ceară un avans pentru viitoarea ei lucrare. O saga în trei volume din care primul va apărea peste câteva luni. O să reuşească oare să respecte termenele impuse de editor?

Se ridică, având întipărit pe chip un aer hotărât. Strânsese până acum tone întregi de documente. Nu-i mai rămânea acum decât să treacă la redactare. Dacă se va pune imediat pe treabă, va termina la timp. Da, va reuşi. Va câştiga pariul făcut cu ea însăşi.

De altfel dovedise asta. Primul ei roman se vindea bine. Foarte bine chiar. Si spera ca într-un viitor nu prea îndepărtat să-i aducă un prestigios premiu literar.

Aruncă o privire prin salon. Pe suprafaţa

lustruită a mobilelor din mahon dansul flăcărilor arunca reflexe roşcate. Râsul ei plăcut, cu o undă de senzualitate în el, trezi ecouri în vechea casă în stil colonial. Un râs din care răzbătea satisfacţia datoriei împlinite, plăcerea de a se bucura în sfârşit de o recompensă din plin meritată.

Doar amintirea lui Hunter arunca o umbră asupra acestui tablou însorit. Hunter şi mersul lui felin, frumuseţea lui virilă. Hunter şi zâmbetele lui pline de subînţelesuri, aerele lui de mare senior. Si astăzi, după atâţia ani, simţea că-i bate nebuneşte inima reamintindu-şi de acea seară minunată din Denver, când pentru prima oară, simţindu-şi gâtul uscat şi tremurând de emoţie, întâlnise privirea lui enigmatică aţintită asupra ei.

De pe atunci, Hunter era deja celebru. Fără să-i vină să creadă, încântată la culme, se trezise, pe parcursul unui weekend, ridicată la rangul de favorită, fără să reuşească să fie sută la sută convinsă că el era într-adevăr interesat de persoana ei.

întoarcerea lor la Hollywood marcase începutul unui an nemaipomenit. Pas cu pas, Hunter o ghida pe drumul descoperirii unei lumi necunoscute şi fascinante. O lume în care, în tumultul pasiunii, se profila deja umbra ameninţătoare a unei sfâşietoare disperări.

De la primul sărut, simţise că se înfierbânta toată. în braţele lui se transforma într-o fiinţă arzând de dorinţă, avidă de mângâieri. Hunter avea puterea de a-i înnebuni simţurile. Foarte repede însă, avusese senzaţia că e prinsă în

cursă. Din tot sufletul dorea să i se dăruiască, să se abandoneze beţiei simţurilor, fericirii ameţitoare de a-i aparţine. Si totuşi, din prima lor seară, ştiuse că acest vis îi va rămâne pentru totdeauna interzis.

Hunter!... Amintirea lui nu o va lăsa deci niciodată în pace? De trei ani încerca în zadar să şi-l alunge din minte. Era de ajuns să zărească un călăreţ pe drum pentru a se porni din nou caruselul infernal al regretelor.

Cu un pas furios, se îndreptă spre cutiile îngrămădite în mijlocul salonului. Le desfăcu una după alta, punând rând pe rând fiecare obiect la locul lui. Gardien, dober- manul roşcat, începu să mârâie brusc. Dintr-un salt se repezi la uşa din spate şi, ridicându-se cu labele pe ea, începu să latre furios privind prin geam.

Sara se întrerupse din treabă pentru a-i porunci să tacă. Dar înţelese repede cauza acestui acces de furie. Un bărbat călare îşi făcuse apariţia în grădină. Ultimele flori ale sezonului, care înveseleau peluza cu reflexe de ametist şi topaz, îşi înclinau cu tristeţe capetele, călcate în picioare de potcoavele calului. Sara se repezi afară.

- Domnule! strigă ea. Domnule!

Cei doi câiuni se luaseră după ea. Calul necheză şi se cabră.

Călăreţul mângâie coama calului pentru a-l linişti. Apoi îşi îndreptă ochii spre Sara.

- îmi pare sincer rău. Aţi cumpărat casa?

Ea se mulţumi să dea din cap afirmativ. Călăreţul îi zâmbi.

- Să mă prezint. Galen Van Anderson, vecinul

dumneavoastră cel mai apropiat.

Cu o mână îngrijit manichiurată, el îi indică o reşedinţă elegantă aflată în vârful unei coline împădurite.

- Tocmai m-am întors de la Paris. Fosta proprietară nu vedea nici un inconvenient în faptul că traversez domeniul ei călare pentru a ajunge la pădure. S-a mutat abia săptămâna trecută. Nu credeam că o voi găsi deja aici pe noua proprietară. Mi se pare că exista o listă de aşteptare destul de lungă. Ravenwood este un loc rezidenţial destul de râvnit şi suntem constrânşi la o oarecare, cum să-i zic, selecţie, pentru a ne proteja liniştea.

- Stiu. Dar am ajuns în capul listei şi posed toate referinţele cerute. V-aş ruga să nu mai treceţi pe aici călare. Mi-ar părea rău să vi se întâmple vreun accident.

- înţeleg, spuse el cu un surâs care descoperea o dantură sclipitor de albă. Vă mulţumesc că păreţi atât de preocupată de siguranţa mea. Mi-e teamă că v-am stricat florile. Pot fi iertat pentru asta?

Sara îl privea cu atenţie. Părul de un blond cenuşiu, ochii copilăroşi cu gene lungi şi întoarse, o gură senzuală... Cum de-l putuse confunda cu Hunter? Fiindcă nu avea nici o îndoială: era călăreţul pe care-l văzuse pe alee. Cu cizmele lui lustruite, cu pantalonii de călărie strânşi pe picior, cămaşa din sateîin alb şi vesta din tweed, semăna cu un manechin. Cam prea perfect pentru gustul ei. Dar ăsta nu era un motiv să se certe cu el.

- Doar n-o să vă port pică pentru câteva flori

călcate în picioare.

El sări cu uşurinţă jos şi-i aruncă un surâs “ca în filme”.

- Aş putea să vă întreb care este numele dumneaoas- tră?

- Sara McShane, îi răspunse ea întinzându-i mâna.

El o luă cu atâta grabă încât Sara se dădu înapoi cu un pas.

- Celibatară sau măritată? se interesă noul ei vecin, cu o sclipire maliţioasă în ochii lui albaştri. Prefer să nu trezesc furia unui soţ gelos.

- Celibatară.

- M-aţi făcut fericit. Scriitoare, artistă, profesoară?

- Romancieră. Sunt autoarea romanului “Lacrimile copilăriei”.

- Mă simt foarte onorat, rosti el gratificând-o cu o mică reverenţă. N-am citit cartea, dar o s-o fac neapărat. Titlul mi se pare promiţător.

- Slavă Domnului că publicul a apreciat-o favorabil.

Se întoarseră amândoi auzind-o pe Candi care se
apropia de ei pe cărare.

- în sfârşit! exclamă tânăra secretară, nescăpându-l din ochi pe vizitatorul lor. Aţi venit pentru instalaţia de încălzire?

El izbucni în râs.

- Călare? Ar fi cam neobişnuit. De ce? Aveţi probleme?

Sara făcu prezentările.

- Candice Allen. Vecinul nostru, Galen Van Anderson.

Schimbară o privire. în ochii lui Candi strălucea un
interes evident pentru frumosul călăreţ. Dar Galen părea mult mai atras de furmuseţea fragilă a Sarei. Spre ea se întoarse, nedându-i nici cea mai mică atenţie lui Candi.

- N-o să vă propun să vă repar instalaţia de încălzire, fiindcă nu mă pricep. Dar pot să vă invit la serata pe care o dă diseară unul dintre vecinii noştri, care este scriitor. Puteţi veni şi cu surioara dumneavoastră, bineînţeles. Dacă are totuşi vârsta să-şi facă apariţia în lume. Va fi ocazia ideală de a întâlni majoritatea membrilor micii noastre comunităţi.

- Accept cu cea mai mare plăcere. Si tu, Candi?

- Aş prefera să găsesc pe cineva care să se ocupe de instalaţia de încălzire.

- Adresaţi-vă lui Harry Mayer, le sfătui Galen. Vă dau imediat numărul lui de telefon.

Si plin de amabilitate, scrise numărul pe o carte de vizită pe care i-o întinse apoi Sarei.

- Sunteţi artist? se intersă ea citind cele tipărite cu litere gotice pe un carton scump.

- Dacă vreţi. Tatăl meu a fost un pictor cunoscut. Mi-a lăsat o avere frumoasă. Dacă-mi permiteţi, acum o să vă părăsesc. Pe diseară, la ora şapte şi jumătate.

Sări cu uşurinţă în şa şi se îndepărtă fără să mai arunce nici o privire în urma lui.

- Iată încă unul care se crede croit din coasta lui Jupiter! bombăni Candi în timp ce se întorceau spre casă.

- Ţi-e necaz pe el fiindcă te-a tachinat. Mă

înşel cumva?

- Nu. E adevărat. De fapt îţi mulţumesc. A fost drăguţ din partea ta că m-ai rebotezat pentru a face prezentările.

Cu câinii pe urmele lor, tinerele intrară în salon.

Sara se grăbi să-i telefoneze instalatorului pe care-l recomandase Galen. Când puse jos receptorul, surâsul îi dispăruse de pe buze. Temperamentul ei impetuos ieşea la suprafaţă.

- Ei bine? o întrebă Candi. O să vină?

- S-o crezi tu! Domnul Mayer n-are intenţia să se deranjeze decât săptămâna viitoare. După cum vorbea, ai fi crezut că l-am ofensat cerându-i să facă asta. M-a sfătuit să aprind focul în şeminee.

Un fulger de mânie trecu prin ochii ei cenuşii.

- Bineînţeles că n-aveam de ales. Si el ştie prea bine asta. E singurul instalator pe o rază de nu ştiu câţi kilometri.

- Agentul imobiliar te-a prevenit, şi eu la fel. Nu te poţi aştepta să găseşti aici, la capătul pământului, tot confortul cu care suntem obişnuite.

Posomorâte, se puseră din nou pe treabă, şi în cele din urmă terminară cu despachetatul. Brusc, în salon se auzi un strigăt răguşit:

- în foc! în foc.

Izbucniră amândouă în râs.

Lângă şemineu, Harry, cocoţat pe leagănul lui, privea cu ochii holbaţi focul din şemineu. Era prima oară din viaţa lui când pronunţa un cuvânt potrivit cu împrejurările.

- Când Galen îşi va da seama că la noi e azilul

unei adevărate menajerii, n-o să mai pună niciodată piciorul pe aici, declară Candi pe un ton sentenţios. Cred că avem cu ce pune în derută o armată întreagă de pretendenţi.

- Galen e un vecin şi nimic mai mult.

Galen Van Anderson, gândi ea apucându-se din nou de lucru. Cu un asemenea nume nu putea fi decât descendentul unei vechi familii de aristocraţi sudişti. Un mediu care-i era prea bine cunoscut. întreaga ei copilărie fusese jalonată de experienţe dureroase care o învăţaseră o dată pentru totdeauna ce prăpastie de netrecut îi desparte pe cei bogaţi de cei săraci.

Dar toate astea aparţineau de acum unui trecut de mult depăşit, totuşi, din păcate, încă viu în amintirea ei. îşi croise un drum în lume şi-şi realizase cel mai scump vis, aşa cum o sfătuise mama ei. Niciodată viaţa nu i se păruse atât de frumoasă.

Amintirea lui Hunter reveni s-o hărţuiască. Decisă să-l alunge definitiv din gândurile ei cu orice preţ, înhăţă cele şase volume scrise de el şi le plasă pe raftul cel mai de sus al bibliotecii.

Capitolul 2

Noaptea învăluia Ravenwood cu o mantie groasă de întuneric. După ce ieşi din baie, Sara se grăbi să se îmbrace. O rochie de lână şi un pulover asortat. în ciuda focului care ardea în şemineu, seara era destul de răcoroasă. De la parter urcau acordurile languroase ale unei melodii sentimentale din anii cincizeci. Simţi că o trece un fior.

Muzica o făcea să se simtă melancolică. Cu inima strânsă, îşi înăbuşi un oftat. Cui să se destăinuiască? în mod sigur nu prea tinerei şi prea romanticei Candi. Aşa că trebuia să păstreze pentru ea secretul care ameninţa s-o înăbuşe.

Brusc, cuvintele pe care Hunter le pronunţase într-o anumită seară îi reveniră în minte.

“Ţi-e teamă de dragoste? îţi petreci timpul vorbind dar când e vorba să treci la fapte găseşti întotdeauna un pretext. Eşti cumva laşă?”

O să reuşească vreodată să uite? Din toată inima ei, din toată fiinţa ei, aspira la acea dragoste totală pe care o descria în romanele sale. Credea cu fermitate în fericire, în plăcerea unei intimităţi împărtăşite în micile bucurii de zi cu zi. Si totuşi ea nu întâlnise niciodată această formă de dragoste.

Ceea ce cunoştea ea era pasiunea, delirul născut din îmbrăţişările sălbatice, vârtejul senzaţiilor ameţitoare, dorinţa nesatisfăcută şi... disperarea unei inimi frânte.

Fericirea, după cum avea ea obiceiul să spună, este înainte de toate o stare de spirit. O problemă de voinţă. Hunter îi dovedise repede

contrariul. Din vina lui, frumoasele ei teorii se duseseră pe apa sâmbetei. Pe vremea aceea, o epocă de mult apusă în viaţa ei, dacă fericirea ei depindea de cineva, acela era Hunter Hathaway.

Hunter, inaccesibilul. Arogant, coleric, condescendent... întotdeauna gata să ironizeze pe cineva, să critice. Hunter, singura ei dragoste, singura pasiune, singura ei deziluzie.

O privire aruncată spre pendula aşezată pe şemineu o făcu să-şi dea seama că era oarecum în întârziere. în curând va fi şapte şi jumătate. îşi perie repede buclele negre, îşi dădu cu puţin ruj pe buzele senzuale şi, luând în trecere o eşarfă, coborî s-o întâlnească pe Candi în salon.

Secretara ei îi aruncă o privire şireată.

- Ia te uită, ţi-ai scos îmbrăcămintea de iarnă. Si tu eşti friguroasă?

- După ce am trăit atâta timp în oraş, nu mai sunt obişnuită cu climatul de aici. Să sperăm că temperatura nu va coborî prea mult. în caz contrar, va trebui să-mi petrec noaptea punând lemne pe foc.

Făcându-i cu ochiul, adăugă:

- Nu ţi-e teamă că îţi va fi frig astfel îmbrăcată?

Candi îşi trecu nervoasă mâna peste decolteul rochiei lungi.

- E prima oară când o pun. N-am avut niciodată curajul s-o port. Nu sunt indecentă în ea?

- Este splendidă. Si cocul e o minunăţie. Complimentele mele.

Câinii începură să latre furios. Cu un pas grăbit, Sara se îndreptă spre uşă.

- Probabil că e cavalerul nostru.

Deschise uşa şi se dădu la o parte ca să-l lase să intre pe vecinul lor.

- Intră, Galen, îi spuse ea prietenos, hotărâtă să se arate mai amabilă. Ai ajuns la fix.

- Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, şopti el zâmbind. încarnezi frumuseţea în toată splendoarea ei. Faci să pălească spledinda mea colecţie de diamante.

Se întoarse nepăsător spre Candi.

- Ce faci, micuţo? Arăţi superb.

- Aşa cred şi eu. Si îndrăznesc să sper că o să fac să pălească colecţia ta de brichete.

Galen izbucni în hohote de râs.

- Sunteţi gata? Atunci să pornim. Apropo, Mayer a venit să repare sistemul de încălzire?

- Nu. Si nici nu-i trece prin minte să vină până săptămâna viitoare. Nu mai ai şi pe altcineva să ne recomanzi?

- Din nefericire, nu mai ştiu pe nimeni. Agentul imobiliar care v-a vândut casa este acum plecat în concediu. Iar ceilalţi instalatori... Dacă o să apelaţi la ei, Mayer n-o să vă ierte nicidoată. E mai bine să rămâneţi în relaţii bune cu el. Dacă nu, veţi avea probleme pe viitor. Dar am vorbit destul despre problemele voastre, doamnele mele. Serata a început deja şi toată lumea aşteaptă cu nerăbdare să le întâlnească pe cele mai încântătoare locuitoare din Ravenwood.

*

* *

Galen opri luxosul său Mercedes în faţa unei case mari, înconjurată de copaci de esenţe rare. Imensa peluză care se întindea în faţa acestei

reşedinţe senioriale avea în mijlocul^ ei o fântână arteziană din care ţâşnea un jet înalt de apă. în spatele celor două aripi ale clădirii flancate de arbori centenari, se ghicea o seră de trandafiri unde, la lumina candelabrelor, ultimele flori ale sezonului străluceau părând acoperite de rouă.

- Ce minunăţie! şopti Sara.

- Un decor de vis! exclamă secretara ei. Proprietarul trebuie să fie extraordinar de bogat.

- Aşteptaţi să intraţi în casă şi o să rămâneţi cu gura căscată. Stăpânul acestei splendori este un adevărat estet. Este îndrăgostit de lucrurile frumoase.

Brusc intimidate, cele două tinere urcară treptele verandei. Un valet le introduse într-un hol vast cu pereţii acoperiţi de panouri din lemn sculptat. Covoare persane groase acopereau marmura, înăbuşindu-le paşii.

Hohote de râs, frânturi de conversaţie şi accentele răguşite ale unei melodii de jazz parveneau din salon.

Aşezaţi în jurul unui şemineu monumental pe divane acoperite cu brocart, invitaţii formau un grup vesel.
Conversaţiile se întrerupseră brusc şi toate privirile se îndreptară spre noile venite.

- Lăsaţi-mă să vi le prezint pe Sara McShane, spuse Galen cu o voce tunătoare. Sara, ea este Kathy Potter, romanciera, ea Nora Cane, tot romancieră, el e pictorul Jimmy Waterman cu soţia lui, Jamie Lynn, şi Tom Bough, pictor abstract.

Le trase apoi pe însoţitoarele lui spre o sofa

ceva mai retrasă.

- Betty şi Roy Nicholas, anunţă el cu o reverenţă. Sara McShane, romancieră, şi Candi Allen... De fapt, ce faci în viaţa de toate zilele, micuţa mea?

- Am şi eu o ocupaţie, dragul meu Galen. Fiindă sunt secretara particulară a unei femei de litere căreia i se prezice un mare succes.

- Doamne! Sunt teribil de impresionat.

- Nici nu mă îndoiesc de asta. Credeai în mod sigur că mă mulţumesc să trăiesc în umbra surorii mai mari.

Galen izbucni în râs şi le prezentă ultimilor doi invitaţi, Neil şi Louise Grafton.

- Dar unde este gazda noastră? se interesă el, aşezân- du-se între Candi şi Sara pe o sofa tapiţată cu mătase albă.

- E la bucătărie. Cred că nu va întârzia să se întoarcă în mijlocul nostru.

Cu o privire cercetătoare, Louise o studie pe Sara.

- Am putea afla ce gen de cărţi scrieţi? se interesă ea.

- Romane. Primul a apărut anul acesta. Un roman poliţist care a fost excelent primit de public. în prezent redactez primul volum dintr-o saga care prezintă viaţa unei femei irlandeze. Dumneavoastră?

Dar Louise nu mai avu ocazia să-i răspundă.

O voce caldă, cu accente virile, din care răzbătea o uşoară ironie, se făcu auzită din celălalt capăt al salonului.

- Nu te teme. Louise nu te va concura, Floare a Irlandei. Neil şi ea scriu manuale şcolare.

Cu răsuflarea tăiată, Sara se întoarse. Simţi că sângele îi fuge din obraji. Inima îi bătea nebuneşte în piept. în pragul uşii, sprijinit cu nonşalanţă de tocul din lemn masiv, Hunter Hathaway o privea cu un zâmbet ironic.

îi susţinu privirea fără să clipească. într-o clipă Sara înregistră schimbările survenite în ultimii trei ani. Gura lui părea mai senzuală. Câteva fire argintii apăruseră în părul lui des şi negru. Ochii păreau voalaţi plini de o melancolie pe care nu le-o cunoştea.

Incapabilă să se mişte, ea îl devora cu o privire arzătoare. Nu, nu se schimbase. Trufaş, distant, ironic... şi mai seducător ca niciodată.

îşi muşcă buzele pentru a le împiedica să tremure. Cum era posibil? Ce făcea el aici?

- Fii binevenită, Floare a Irlandei, continuă el pe un ton ironic. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut. Ce vânt bun te aduce?

- Eu... eu am cumpărat proprietatea vecină, reuşi să îngaime Sara. Casa situată exact vizavi, la poalele colinei.

Nişte sclipiri de culoarea chihlimbarului se aprinseră în ochii lui negri. încet, metodic, Hunter o studie din cap până-n picioare. Cu obrajii în flăcări, ea se supuse acestui examen fără să îndrăznească să respire măcar.

Hunter se apropie în sfârşit de ea, cu acel mers felin care-l făcea să semene cu o fiară gata să se arunce asupra prăzii.

- Dacă vreţi să ne scuzaţi o clipă...

Si iară să mai aştepte răspunsul, o luă de braţ şi o trase deoparte.

- Deci ai cumpărat proprietatea vecină. Ar fi

indiscret să te întreb dacă ai făcut intenţionat asta?

- Ce idee!

începu să se joace nervoasă cu eşarfa ei. Cum să pună capăt acestei convorbiri înainte ca el să descopere cât de tulburată se mai simţea încă în prezenţa lui?

- Nu, adăugă ea, cu o voce ciudat de răguşită. Nu văd de ce aş fi ales în mod deliberat acest loc, ca să fiu practic instalată la uşa ta.

- Poate că avem un proiect comun pe care trebuie să-l ducem la îndeplinire?

Ea se dădu înapoi, de parcă o pălmuise.

- Categoric nu!

- Nu mai spune! Doar nu te afli din întâmplare la Ravenwood.

Ridicându-şi bărbia cu mândrie, îşi înghiţi lacrimile şi-i răspunse:

- Nu. Dintotdeauna am visat să locuiesc aici. M-am înscris pe o listă de aşteptare şi am pândit cu răbdare ocazia de a reveni în regiune. Reaminteşte-ţi de gâsculiţa venită din sud, drăguţă dar prostuţă şi mai ales îngrozitor de naivă...

- Naivă? Tu?...

Izbucni pe neaşteptate în râs . Vocea lui se făcu periculos de mângâietoare.

- Mi-ai deschis ochii asupra semnelor tale, scumpa mea Sara. Graţie ţie am învăţat să nu subestimez gâsculiţele hotărâte să-şi croiască un drum în viaţă, cu orice preţ bineînţeles.

Sara simţi că inima i se opreşte în loc. Niciodată n-o să-i mai suporte sarcasmele.

Discreţi, invitaţii se mulţumeau să-i privească

pe furiş, teribil de curioşi. Buturugile trosneau în şemineu, un miros plăcut de răşină se răspândise prin încăpere. Cineva se ridică să pună un disc la patefon. Acordurile sfâşietoare ale unui saxofon răsunară în cameră.

Prima ei seară la Ravenwood!

Visa la ea de ani de zile. Si îşi imaginase şi o mie de feluri improbabile de a-l revedea pe Hunter. Dar în visurile ei, lucrurile nu se petreceau astfel. Sansa nu-i surâsese. Din nou destinul îi era potrivnic. Cum putea să trăiască la Ravenwood, la doi paşi de el?

- De ce ai ales locul ăsta? îl întrebă ea în cele din urmă, ca şi cum de răspunsul lui depindea soluţia tuturor problemelor ei.

- Sunt scriitor. De ce n-aş avea şi eu un loc în această comunitate de artişti?

- înţeleg. Dar şi eu sunt scriitoare.

- Ah, da, e adevărat. Si cartea ta se vinde atât de bine încât îţi poţi permite să-ţi realizezi visurile. Splendid!

Sara se simţi rănită.

- Si de ce ai folosit un pseudonim? Ca să fii sigură că n-o să aud vorbindu-se despre lucrarea ta, sau fiindcă îţi era prea ruşine să laşi să apară un roman sub adevărtul tău nume?

- Nici una nici alta.

- Pot să intru şi eu în discuţia voastră? se interesă Galen apropiindu-se de ei. Ce lovitură de teatru, dragul meu Hunter. Nimeni nu ştia că vă cunoaşteţi.

- Suntem prieteni de multă vreme. Foarte buni prieteni, chiar. Am cunoscut-o pe Floarea Irlandei din leagăn, dacă pot spune aşa. Am

ajutat-o să facă primii ei paşi pe când îşi căuta încă propriul stil.

Un val de mânie întunecă privirea Sarei. De la prima lor întâlnire, el o pricopsise cu această poreclă ridicolă. îşi ridică mândră capul pentru a-l privi cu răceală.

- Nu uita că mă numesc Sara.

- Doamna Sara McShane, dacă am înţeles bine. Curios lucru. Nu te-aş fi crezut niciodată în stare să laşi un bărbat să se interpun' între tine şi aspiraţiile tale literare. Soţul tău are cumva avantajul de a aparţine acelei categorii de bărbaţi care renunţă la orice ambiţie personală pentru a-şi susţine soţia pe drumul spinos al gloriei?

Sara nu dădu glas replicii muşcătoare care îi venise spontan pe buze. Nicidoată nu şi-ar fi închipuit că el o va mai putea face încă să sufere. Mai ales prin afişarea acestui dispreţ binevoitor pe care părea că persoana ei i-l inspirase şi pe vremuri.

- Să ştii, replică ea, că McShane este numele tatălui meu. Deoarece tatăl meu vitreg nu m-a adoptat, nimic nu mă împiedică să port numele celui care mi-a dat viaţă.

Se priveau în ochi, necruţător. Dar imediat, putu să citească în privirea lui Hunter o mare uşurare. Dar fu o impresie atât de fugitivă, încât se întrebă imediat dacă nu cumva se înşelase. Fiindcă el o privea acum cu un surâs ironic în colţul buzelor.

- Am spus întotdeauna că este dotată cu o inteligenţă machiavelică. Nu se poate să nu-mi treacă prin gând că ţi-ai schimbat numele doar

cu scopul de a dispărea fără urmă. Din nefericire, ai ratat şansa.

Obosită de această ceartă inutilă, Sara îi întoarse spatele. Cu câteva cuvinte, Hunter redeschisese nişte răni pe care le crezuse vindecate, despre care îşi dădea acum seama că nu se vor închide niciodată.

Aruncă o privire pierdută în jurul ei. Niciodată nu se mai simţise atât de singură, atât de vulnerabilă.

- Mi-a plăcut foarte mult cartea ta, îi şopti Kathy Potter la ureche.

Nespus de fericită de această diversiune, Sara îi adresă un surâs tremurător. Kathy avea vreo cincizeci de ani, o siluetă adolescentină şi nişte gesturi repezi de băieţoi. Părea o persoană plină de viaţă şi de bună dispoziţie. Privirea ei strălucea de maliţiozitate.

- Ai mult talent, micuţa mea. Si o imaginaţie extraordinară. De exemplu, detectivul tău. Ce personaj fantastic! Atât de seducător, atât de dinamic!

- Eu... îţi mulţumesc din suflet, îngăimă Sara, care fusese cuprinsă de o panică de neînvins.

Pentru a crea acest personaj, ea fusese inspirată până în cele mai mici amănunte de personalitatea lui Hunter, singurul bărbat care contase vreodată în viaţa ei.

Kathy se întoarse spre el.

- Ai citit romanul ei, dragul meu? *Lacrimile copilăriei* de Leah Reid.

Simţind că sângele face să-i zvâcnească tâmplele, Sara aşteptă răspunsul lui. Nu exista nici o persoană pe lumea asta a cărei părere să

aibă mai multă importanţă pentru ea. Va avea el oare îndrăzneala să-i nege talentul?

- îl ştiu, da, declară el laconic.

- Am auzit spunându-se că a fost propus pentru marele premiu al *Stăpânilor Misterului,* la New York, continuă Kathy. E adevărat?

- Aşa e, recunoscu Sara înroşindu-se de plăcere.

îşi ridică ochii, nerăbdătoare de a auzi comentariile stăpânului casei.

- Felicitările mele, se mulţumi acesta să spună.

Galen se apropie de ei, fermecător ca întotdeauna.

-Abia aştept, draga mea Sara, să facem cunoştinţă mai bine. O relaţie cu marea Leah Reid nu poate fi decât fructuoasă.

- în locul tău n-aş fi atât de sigur.

- De ce oare, dragul meu Hunter? Sper că nu mă aventurez pe terenul tău de vânătoare.

Scriitorul izbucni în râs.

- Nici gând! Doream pur şi simplu să te pun în gardă. Nu te lăsa înşelat, Galen. Această frumoasă doamnă se mulţumeşte să se joace cu cuvintele, compunând fraze frumoase. Dragostea va constitui fără îndoială subiectul principal al lucrării ei, dar habar nu are despre ce vorbeşte.

Si cu un surâs răutăcios pe buze le întoarse spatele.

Lividă la faţă, Sara căută sprijinul lui Galen care o conduse curtenitor spre sofaua pe care se plictisea Candi.

Secretara ei o primi cu o mutră îmbufnată. Probabil că avea o mie de întrebări să-i pună. De

ce nu-i spusese că-l cunoaşte personal pe Hunter Hathaway? Ce se petrecuse între ei? Cât timp rămăseseră prieteni şi...

Incapabilă să suporte tirul unui asemenea interogatoriu la care refuza să răspundă, Sara se eschivă cu discreţie, pretextând că trebuia să se ducă la toaletă.

în această locuinţă mare, necunoscută, se rătăci în curând într-un labirint de culoare şi anticamere. Decise în cele din urmă să se aventureze la primul etaj. Cu siguranţă că va găsi acolo o baie.

Ajunsă pe palier, împinse prima uşă şi rămase încremenită în prag.

Lumina difuză a unei veioze se revărsa asupra unui pat cu baldachin pe care-l recunoscu de la prima privire. Era patul lui Hunter. Cum l-ar fi putut uita?

Nişte paşi răsunară pe scară. Speriată, se furişă în cameră şi închise grăbită uşa în urma ei.

Cu inima bătând nebuneşte, îşi ţinu respiraţia aşteptând momentul propice ca s-o şteargă fără a fi văzută.

Paşii se apropiau. îşi înăbuşi un strigăt de spaimă. Apoi uşa se deschise încetişor.

Hunter se apropie de ea.

- Aş putea să ştiu ce faci aici?

- Eu... eu căutam baia, şopti ea simţind că-i vine să plângă de necaz.

El o privi îndelung, înainte să izbucnească în hohote de râs.

- Cum le potriveşte întâmplarea! Iată-te deci revenită la punctul de plecare: gata să intri în

patul meu. Din nefericire nu-mi pot părăsi astfel invitaţii. Va trebui deci să mai aşteptăm puţin până să ducem la bun sfârşit acel proiect comun despre care vorbeam adineaori. îmi pare rău, Floare a Irlandei.

Pusese deja mâna pe clanţă, când se răzgândi brusc. Se apropie încet de ea.

- Dacă mă gândesc bine, trebuie să-mi fac puţin timp ca să-ţi dăruiesc un eşantion din ceea ce ne rezervă viitorul. Asta îţi va permite să ai răbdare.

Si o luă pe negândite în braţe. Cu capul lăsat pe spate, Sara se abadonă buzelor lui lacome. Instinctiv îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Hunter şi, lipită de el, cu ochii închişi, lăsă să-i scape un geamăt de plăcere.

Cu o mână fermă el urmă contururile trupului ei cu mângâieri aprinse, dureros de familiare. Luată de val, fără să mai ţină seama de nimic, Sara îi răspundea la fiecare sărutare, la fiecare mângâiere cu o patimă devorantă.

Dar el o împinse cu brutalitate şi se îndepărtă de ea. Apoi, fără să-i arunce nici o privire, se duse să caute o batistă în comodă şi-şi şterse metodic buzele. Cu spatele la ea, privindu-se în oglindă, aşeză la locul ei o şuviţă rebelă de păr.

Apoi se întoarse spre ea, dispreţuitor şi rece.

- Pe mai târziu, Floare a Irlandei. Când îţi vei reveni din emoţie, coboară în mijlocul invitaţilor mei.

Mută de uimire, ea îl privi ieşind, fără să schiţeze nici cel mai mic gest.

Simţi apoi că o lasă picioarele. Cu inima sfâşiată, nespus de umilită, se aruncă pe pat şi

cu capul băgat în perna de puf, dădu frâu liber lacrimilor.

Zguduită de hohote convulsive de plâns, încerca în zadar să alunge amintirile care reveneau în valuri dureroase. Cu un fior de groază, retrăi în amănunte acea fatidică noapte când, pentru prima oară, intrase în camera lui Hunter.

Cu obrajii arzând de ruşine, îşi reamintea emoţia ei de fată naivă pusă faţă-n faţă cu realitatea unei dorinţe irezistibile.

Aplecat peste acelaşi pat cu baldachin, Hunter o privise îndelung, văzând-o cum tremură, cu faţa ascunsă cu timiditate sub braţul îndoit, ruşinată de goliciunea ei.

Vocea lui răguşită răsuna încă în urechile ei.

- Te doresc atât de mult, Sara. Lasă-mă să te învăţ ce înseamnă plăcerea.

Cu vârful degetelor îi atingea sânii, curba şoldurilor, căldura pântecului... Lungit alături de ea, el îi ghida mâna tremurătoare, antrenând-o spre descoperirea unei lumi necunoscute până atunci.

Aflată pe punctul de a face ultimul pas care o separa încă de misterul dragostei, fusese cuprinsă brusc de panică. Sărise din pat şi fugise în salon, cu ochii plini de o spaimă de nespus.

Hunter o urmărise, cu trăsăturile deformate de un rictus răzbunător.

- Nu sunt nici un sfânt şi nici un erou, Sara. Sunt un bărbat, făcut din carne şi sânge, plin de dorinţă. Nu mă joc. Te doresc prea mult. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

- Nu. Te rog. Te implor... Nu pot.

- Foarte bine. Atunci căsătoreşte-te cu mine. Vreau să devii soţia mea. Mama copiilor mei. Tovarăşa mea şi cel mai bun critic al meu.

îngrozită, ea îl privea cu seriozitate printre lacrimi.

- Nu-mi cere asta, Hunter. Eu... eu nu pot.

O clipă el rămase încremenit.

- De ce? o întrebă Hunter în cele din urmă.

La ce bun să-i explice? El n-ar înţelege. Cu inima sfâşiată, disperată, ea îi întorsese spatele.

Cu un gest, el o obligase să-l privească drept în ochi. Vocea lui devenise duşmănoasă.

- Vreau un răspuns! Nu pot să rămân într-o veşnică incertitudine. Refuzi să devii amanta mea, refuzi să devii soţia mea... Ce vrei atunci? Să continui să mă ţii în şah cu promisiuni deşarte?

Incapabilă să găsească un răspuns, ea încercase din nou să fugă. Dar el o împiedicase. Sub privirea lui arzătoare, ea simţise că-i fuge pământul de sub picioare. Doar Dumnezeu ştia cât de mult şi-ar fi dorit să-şi unească destinul cu al lui. Dar era imposibil. Nu acum.

- Răspunde! urlase Hunter zguduind-o cu sălbăticie de umeri. Ce vrei?

- Vreau să devin o scriitoare celebră!

îşi luase rochia în trecere şi fugise ca să plângă toată noaptea pe ţărm.

Acum, trei ani mai târziu, se afla aşezată pe acelaşi pat şi în urechile ei răsuna încă răspunsul pe care i-l aruncase în faţă.

Ea îl respinsese în numele ambiţiei, al aspiraţiilor ei, al celor mai scumpe visuri. Pe acea vreme acest motiv i se păruse nu numai valabil dar şi just. De ce acum, dintr-o dată,

aceste cuvinte i se păreau complet lipsite de sens?

Se ridică încet şi-şi puse în ordine ţinută. Apoi, în vârful picioarelor, se furişă pe culoar în speranţa că va putea părăsi cu discreţie această casă. N-ar mai putea suporta încă o confruntare cu Hunter. Nu în seara asta.

Capitolul 3

- Sara! Sunt aici!

De pe ultima treaptă a scării, Sara întoarse surprinsă capul. Candi o striga din salon, atrăgând spre ea toate privirile. Cu un surâs forţat pe buze, ea se îndreptă spre sofaua unde Candi îşi bea trist cupa de şampanie.

- Te simţi bine? Eşti foarte palidă.

- Totul e în regulă, o minţi Sara. O simplă migrenă. Dar dacă nu te superi, m-aş întoarce acasă.

Micuţa roşcată făcu o mutră dezamăgită.

- Ce păcat! Petrecerea e în toi. Vrei puţină şampanie?

- Nu, mulţumesc. Prefer să plec. Dar tu poţi să rămâi dacă vrei. Eu mă simt îngrozitor de obosită.

- Precis că din cauza drumului. Eu am dormit. Dar tu ai condus tot timpul.

- Unde este Galen?

- Oh! M-a lăsat mască de mult timp. Uită-te acolo, e ocupat cu blondina aia.

Ca şi cum îi auzise reproşurile, Galen se întoarse spre ele şi le făcu un mic semn cu mâna.

Dar în salon, conversaţia era din ce în ce mai animată. Sara simţea cum îi zvâcnesc tâmplele şi i se părea că totul se învârteşte în jurul ei. Cu o mână tremurătoare, îşi dădu la o parte o şuviţă care-i căzuse pe fruntea înfierbântată.

- Iată-te din nou în mijlocul nostru, frumoasă Sara, şopti Galen, mângâindu-i uşor buclele negre. Unde ai fost?

în celălalt capăt al încăperii, îl văzu pe Hunter încrun- tându-se. îl fixa pe Galen cu o privire

ameninţătoare.

Fiindcă nu se simţea în largul ei, Sara se trase puţin înapoi şi încercă să adopte un ton glumeţ.

- Ţi-am lipsit? Nu păreai totuşi să te plictiseşti lângă fermecătoarea blondă.

- Oh! Ea a fost doar o companie plăcută în aşteptarea ta, asta-i tot. Ce vrei, am trecut de vârsta jocului cu păpuşi. Acum îmi trebuie o interlocutoare demnă de acest nume.

Ochii lui Candi aruncară fulgere.

- Si mie mi-ar plăcea să găsesc un interlocutor demn de interes. Dacă mi l-ai prezenta pe Hunter Hathaway?

Galen izbucni în râs.

- Gata, fetiţo! Dacă asta îţi face plăcere.

Cu ochii strălucitori, Candi se apropie de stăpânul casei. Sara îşi înăbuşi un suspin. Si ea pălise aşa pe vremuri. Si întotdeauna se apropia cu o oarecare teamă de idolul ei.

Hunter o gratifică pe tânăra secretară cu un zâmbet condescendent, apoi o concedie cu o politeţe rece.

Incântată, Candi traversă încăperea în sens invers, cu un mers de regină. Marele *stăpân* binevoise să se uite la ea, gândi Sara cu amărăciune. Poate că ar trebui s-o pun în gardă? Dar se răzgândi imediat. Candi era destul de mare ca să evite cursele.

Fără voia ei, Sara nu pleca acasă. Nu reuşea să se smulgă din acest salon unde, sigur pe el, amabil şi surâzător, Hunter conversa cu invitaţii săi ca şi cum nimic nu se întâmplase. De mai multe ori privirile lui se opriră asupra ei, ca pentru a se asigura că era prezentă. Incapabilă

să joace scena indiferenţei, de fiecare dată Sara întoarse capul ferindu-şi privirea.

Cum să plece fără să atragă atenţia asupra ei? Dintr-o dată Sara simţi că nu mai putea rămâne în aceeaşi încăpere cu călăul ei. Simpla lui prezenţă era un adevărat chin pentru ea, o agonie lentă. Ca o floare lipsită de apă, ea simţea că puterile o părăsesc.

Sfârşi prin a găsi destul curaj pentru a-şi lua rămas bun de la câţiva invitaţi.

- Pleci? se miră Galen. Deja?

- O migrenă îngrozitoare... Candi mai rămâne.

- Să-mi iau rămas bun de la gazda noastră şi te însoţesc.

Sara îl aşteptă în picioare, aproape de uşa salonului. Hunter aruncă în direcţia ei o privire ironică dar, slavă Domnului, nu se deranjă să se apropie ca să-i spună la revedere.

Cu mintea golită de orice gând, cu inima îngheţată ca vremea de afară, ea se strecură fără să scoată nici un cuvânt pe locul din faţă al Mercedes-ului gri.

- Ţi-e frig? o întrebă Galen dând drumul la încălzire.

- Puţin.

- Pot să te încălzesc dacă vrei.

- Cunosc şi alte mi joace la fel de eficace. O ceaşcă mare de cafea, de exemplu. Te-ar tenta?

Se forţa să fie amabilă, în speranţa că el nu va accepta. Dar se înşela.

- O idee foarte bună. Hai să bem o cafea în timp ce ne încălzim picioarele în faţa focului din şemineu.

Câinii îi primiră lătrând veseli. în colivia lui,

Harry- Cap-de-hârleţ nu scotea nici un cuvânt.

Sara îşi puse o vestă groasă de lână şi mai aruncă pe foc câteva lemne. Apoi, posomorâtă şi trasă la faţă, puse cafetiera electrică la priza din bucătărie.

Plin de amabilitate, Galen mai puse el câteva buturugi în şemineul din salon.

- Vrei să discutăm? o întrebă el luând loc la masa rotundă pe care Sara pusese ceştile.

Ea înţelese sensul cuvintelor lui şi scutură energic din cap. N-avea nici un chef să evoce în faţa lui trecutul tumultuos al legăturii ei cu Hunter.

- Să ştii că, oricum, nu e mare lucru de povestit.

- Cum vrei.

O tăcere ciudată se instală în salon.

Jenată, Sara căuta cu disperare un subiect banal de conversaţie.

- Locuieşti de mult timp în Ravenwood? îl întrebă ea în cele din urmă.

- întotdeauna am locuit aici.

- Si Hunter?

îşi muşcă imediat^ buzele. Cum de-i putuse scăpa o asemenea întrebare? încercă s-o întoarcă.

- Locuieşte aici tot timpul anului?

- Da. Cu excepţia unor călătorii pe care le face din când în când.

- Singur? şopti ea.

Galen ridică din umeri cu indiferenţă.

-Totul depinde dacă te referi la nopţile^ sau la zilele lui.

Un val de sânge coloră obrajii ei palizi. îşi luă

încurcată
ceaşca de cafea în mână şi începu s-o studieze. Printre gene, remarcă jena evidentă a invitatului ei.

- Sara, începu el cu blândeţe. Ar fi mai bine să-mi spui tot adevărul. Care este exact natura legăturilor care există între tine şi Hunter? De ce mi-ai ascuns faptul că-l cunoşti?

Sara râse fără pic de veselie.

- Habar n-aveam că locuieşte aici. îţi jur că nu ştiam nimic.

- Si?

- Prietenia care ne-a legat odinioară a dispărut de mult. Nu mai simţim unul faţă de celălalt decât ură, îi mărturisi ea cu inima sfâşiată.

- Perfect! exclamă Hunter luând-o de mână. Hunter are la picioarele lui toate femeile de pe lume. Când se plictiseşte de una n-are decât să ridice receptorul telefonului pentru ca imediat să se prezinte alte zece în loc. La urma urmei, e un lucru de-a dreptul enervant.

Ea îşi retrase cu delicateţe degetele din mâna lui puternică.

- îmi pare rău, Galen, dar vreau să mă odihnesc. Călătoria m-a obosit extrem de mult.

El se ridică imediat.

- Eşti iertată, draga mea Sara. Du-te repede la culcare. Mă conduci?

Ea îl însoţi până la uşă cu un mers de somnambulă.

- Dacă am lua mâine prânzul împreună? îi propuse el în momentul când ea deschidea uşa. O să mâncăm la mine. La căldură, preciză el

tachinând-o.

Prea obosită ca să mai argumenteze, ea acceptă, în speranţa de a-l vedea dispărând cât mai repede. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să se bage în pat şi să uite. Să uite expresia dispreţuitoare a lui Hunter. Să uite fiorul de plăcere pe care-l simţise în braţele lui.

- Te aştept la ora unu.

- Ne-am înţeles. Si îţi mulţumesc pentru seara asta, Galen. Noapte bună!

Cu o mişcare iute, ea îi evită buzele. Gura lui Galen îi atinse părul, apoi el dispăru în noapte.

Rămasă singură, Sara rătăci ca o stafie prin propria ei casă, mare şi goală. Câinii dormeau liniştiţi. Harry moţăia. îi acoperi colivia cu covoraşul lui, mai puse nişte lemne pe foc, spălă şi aranjă ceştile în dulapul din bucătărie şi, dându-şi seama că nu va putea dormi, încercă să facă un joc de puzzle. Acesta o ajuta de obicei să-şi uite grijile. Dar în seara asta nu avu efectul scontat. Chipul aristocratic al lui Hunter se interpunea între ea şi piesele disparate care urmau să reprezinte, o dată montate, un splendid apus de soare pe valurile de azur ale Mediteranei.

Ghemuită pe sofa, cu ochii aţintiţi spre flăcările care dansau în şemineu, se lăsă cuprinsă de o reverie plină de amintiri dureroase şi regrete amare. Pierdută în tristele ei gânduri, tresări brusc. La uşă auzise o voce familiară.

- Noapte bună, Candi.

- Noapte bună, Hunter.

Cu lacrimile în ochi, încercă să alunge imaginea care-i venise în minte auzind vocea

emoţionată a secretarei sale. în zadar.

Candi îşi făcu radioasă apariţia.

- Oh, nu te-ai culcat încă?

- După cum vezi, îi răspunse ea stăpândinu-şi tremu- rul mâinilor. Te-ai distrat bine?

- De minune! Hunter n-a vrut să mă lase să plec noaptea singură pe jos, aşa că m-a însoţit.

- Adevărat?

- Nu te deranjează?

Cu capul întors spre focul din şemineu, Sara îşi înghiţi lacrimile.

- Absolut deloc.

Si se ridică imedait cu o mişcare bruscă.

- E târziu. Urc în dormitorul meu. Dacă ţi-e frig, mai ia o pătură din dulapul de pe palier. Noapte bună.

Si cu spatele drept se îndreptă cu un mers ţeapăn spre scară.

Gânditoare, Candi o urmări din priviri.

- Noapte bună, Sara, îi răspunse ea în şoaptă.

Stând nemişcată în întuneric, Sara vedea defilând în spatele pleoapelor închise imaginile unui trecut de mult depăşit, dar la fel de dureroase.

Flăcările proiectau umbre mişcătoare pe pereţii camerei. Dar ea nu vedea jocul lor. Surdă şi oarbă acum, Sara îşi retrăia amintirile, întorcându-se în timp de-a lungul unei existenţe marcate de amprenta destinului potrivnic.

întâlnirea ei cu Hunter, de exemplu. în alte timpuri, în alte locuri, s-ar fi putut înţelege... poate. Dar în momentul respectiv drumurile vieţii lor se îndreptau în direcţii diametral opuse. Sara era avidă de succes, întreaga ei fiinţă

tânjind spre glorie, spre reuşită. Hunter, care avea succesul asigurat, căuta doar un teren fertil unde să se oprească pentru a-şi întemeia un cămin.

Si mai ales, el era personificarea acelor trăsături ale caracterului omenesc de care ea învăţase să se teamă. Posesiv, dominator, el o strivea cu superioritatea personalităţii lui. Trista moştenire pe care i-o lăsase mama ei o împiedica pe Sara să recunoască adevăratele calităţi ale unui bărbat. Se temea prea mult de umilinţă pentru a risca să trăiască în umbra lui.

Fidelă promisiunii făcute, ea îşi sacrificase dragostea în favoarea ambiţiei. O ambiţie care pe atunci era scopul ei în viaţă. Să dovedească tuturor că poate deveni o scriitoare celebră, că poate deveni egala lui Hunter Hathaway.

Un singur lucru pierduse din vedere: preţul exorbitant pe care trebuia să-l plătească pentru îndeplinirea acestui scop.

Timp de trei ani foarte lungi nu-l revăzuse. Nici măcar nu mai auzise vorbindu-se despre el. Ca toţi scriitorii de altfel, Hunter Hathaway nu mai publicase nimic o bună perioadă de timp şi atunci presa rămăsese mută în privinţa lui.

Contrar oricărei aşteptări, această relaţie tumultuoasă şi răscolitoare o ajutase enorm. Sub bagheta implacabilă a maestrului, stilul ei se rafinase, se îmbogăţise. Hunter nu se mulţumise niciodată cu jumătăţile de măsură, arătându-se extrem de exigent faţă de ea. Nu era deloc scutită de criticile lui. Dar cu preţul multor lacrimi, Sara reuşise să-şi croiască drumul spre glorie.

Acum, stând ghemuită în patul rece, avea impresia că trebuia s-o ia de la capăt. Apariţia neaşteptată a lui Hunter fusese de ajuns ca s-o facă să pună sub semn de întrebare problemele fundamentale ale vieţii ei. Fără să vrea, inima îi bătea mai repede. Stătea cu urechea la pândă, parcă în aşteptarea unei vechi melodii, în timpul căreia auzise şoaptele lui de dragoste.

Se forţă să şi-l alunge din minte. Dar o întrebare continua s-o obsedeze.

Era posibil să fie încă îndrăgostită de el?

*
* *

Se trezi în zori, într-o cameră îngheţată. Focul abia mai pâlpâia în şemineu. Băgată sub pături, între Ange şi Gardien, se întinse cu plăcere.

Ţipetele răguşite ale papagalului o smulseră brusc din somnolenţă.

- Ajutor! Ajutor! striga pasărea.

Sara ştia că Harry-Cap-de-hârleţ n-o să tacă. Aşa că îşi puse repede halatul pe ea şi coborî în fugă scările.

După ce trase covoraşul care acoperea colivia, pasărea îşi fixă stăpâna cu un aer indignat.

- Lasă-mă să ies!

- Cu o condiţie, nesuferitule! Să-ţi tacă pliscul!

Cu câinii pe urmele ei, se duse să aprindă focul în bucătărie.

Un miros apetisant de slăninuţă, ouă şi cafea proaspătă plutea prin încăpere când Candi îşi făcu apariţia.

- Bună, Sara.

- Bună. Ai dormit bine?

- Ca un bebeluş. Probabil din cauza aerului

tare... şi a şampaniei, adăugă ea râzând.

Sara se întunecă la faţă. Prefera să nu se mai gândească la serata din ajun. Micul dejun era gata. Se aşezară la masă.

- Sara, începu cu timiditate tânăra ei secretară, dacă ar fi ceva între tine şi Hunter, mi-ai spune, nu-i aşa?

O privea cu intensitate, pândindu-i reacţia, ca şi cum viaţa ei depindea de acest răspuns.

- Fii liniştită, nu e nimic, afirmă Sara, încercând să nu bage în seamă gelozia care îşi făcea încetul cu încetul loc în sinea ei.

Vădit uşurată, Candi începu să vorbească vrute şi nevrute.

Tocmai se ridicau de la masă când câinii începură să mârâie.

Candi zbură literalmente spre fereastră.

- E Hunter! Vine aici!

Cu inima bătându-i să se spargă, Sara impuse tăcere dobermanilor şi, postată în spatele uşii, îşi puse degetul pe buze.

O bătaie puternică făcu să vibreze uşa.

- Sara!

Cu ochii plecaţi în jos, Sara se ferea cu încăpăţânare de privirea secretarei sale.

- Sara! Deschide! Stiu că eşti acolo.

Bătu cu insistenţă de mai multe ori. Stând nemişcată, Sara îşi ţinea respiraţia. N-avea curajul să-i deschidă după ceea ce se întâmplase.

In cele din urmă, Hunter plecă bombănind. In ochii lui Candi se putea citi o profundă uimire. Chipul Sarei rămânea însă închis, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe el. Printr-un acord tacit, evitară să vorbească despre acest incident.

- Ce planuri ai pe ziua de azi? o întrebă Sara.

- O să termin cu instalarea în biroul meu. E o încăpere splendidă. Mi-am pus maşina de scris în faţa ferestrei. In felul ăsta pot să admir arborii şi colinele. Ieri am găsit chiar câteva veveriţe. Dacă vrei, pot să încep să bat la maşină ultimele capitole din *Mâine, la ivirea zorilor.*

- Adevărat? Drăguţ din partea ta, Candi. Abia aştept să văd cartea asta terminată.

- Stiu. Dar n-ai nici un motiv să fii atât de îngrijorată. Speranţele tale nu vor fi înşelate. Această saga va avea şi mai mult succes decât primul tău roman.

- Sper, şopti ea visătoare.

Un surâs plutea pe buzele ei. Se gândi la premiul oferit de *Stăpânii Misterului.* Ce ar zice Hunter dacă l-ar obţine ea?

- Oh, ajunge! bombăni ea printre dinţi.

Doar n-o să-i pese toată viaţa de părerea lui Hunter!

- Poftim? o întrebă Candi.

Sara tresări.

- Nimic, nimic. Mă gândeam şi eu aşa, cu voce tare. Nu are nici o importanţă.

Secretara ei o luă cu blândeţe de mână.

- Sara, de ce atâtea secrete? Nu sunt eu prietena ta? Dacă vrei să-mi spui ceva, nu te teme, ştiu să tac.

- Mulţumesc, Candi, îi răspunse ea distantă.

Niciodată nu-şi va putea deschide inima faţă de cineva.

Niciodată nu va putea scăpa de problemele ei.

- Mai vrei puţină cafea?

Candi oftă.

- Cum vrei, Sara. Dar, dacă n-ai nimic să-mi spui, aş prefera să mă apuc imediat de lucru.

Fiecare îşi văzu liniştită de treburile ei: să hrănească dobermanii, să spele vasele, să schimbe apa papagalului şi, bineînţeles, să mai pună lemne în şeminee.

înainte de ora opt, Sara era gata să se aşeze la masa ei de lucru. Focul ardea mocnit, soarele de octombrie încerca să apară din ceaţă şi, bine îmbrăcată în pantalonii de schi şi un pulover gros, se simţea gata de atac împotriva frigului. Ca măsură de siguranţă mai pusese şi o pereche în plus de şosete. Nişte şosete groase care se poartă la ascensiunile în munţi.

Se aşeză calmă în faţa maşinii de scris, hotărâtă să facă o pauză pe la ora nouă şi jumătate pentru a încerca să-l convingă pe domnul Mayer să vină să repare instalaţia de încălzire.

Tocmai băga prima coală de hârtie în maşină când câinii începură să latre. Cu un oftat plictisit se decise să nu-i bage în seamă. Erau închişi în grădină, aşa că nu li se putea întâmpla nimic.

Din păcate, dobermanii făceau în continuare tapaj. Incapabilă să se concentreze, scoasă din fire, Sara coborî scara. Fără să-şi mai pună pantofii, se repezi în grădină.

La capătul potecii, portiţa era deschisă. Nici urmă de câini. Le auzea însă lătrăturile furioase în depărtare.

Fugi într-acolo bombănindu-l pe Galen care nu pusese piedica. Doar îi spusese...

- Gardien! Ange! Inapoi! Duceţi-vă acasă!

Ei o ascultară cu docilitate. Nu destul de

repede totuşi.

Cu un nechezat furios calul se ridică pe picioarele dinapoi. Aruncat din şa, călăreţul ateriză cu brutalitate pe pământ.

Abia atunci Sara îşi dădu seama de greşeala ei. Călăreţul nu era Galen ci Hunter.

Capitolul 4

- Hunter!

Sara o luă la fugă şi îngenunche lângă el. înspăimântat, calul se îndepărtă în galop.

- Cum te simţi, Hunter? Eşti rănit?

Glasul ei denota o sinceră îngrijorare.

El se aşează şi-şi trecu o mână prin părul ciufulit.

- Nu era necesar să asmuţi câinii pe mine, Sara.

Rănită de tonul lui ironic, ea se dădu înapoi cu un pas.

- Nu e vina mea că te-au urmărit câinii. Galen n- închis cum trebuie portiţa.

- Deci iată cine este marele vinovat. Galen! Ţi-a făcut o vizită în zorii zilei, sau abia atunci a plecat?

Ea îi întoarse spatele, strângând din pumni.

- Nici una nici alta. Dar în mod sigur el e cel care a uitat să pună piedica.

Se întoarse din nou cu faţa la el, evitând însă să-i întâlnească privirea.

- Imi pare rău, Hunter. Gardien şi Ange nu sunt nişte câini răi. Dar n-au mai văzut cai până ieri.

Auzindu-şi numele, cei doi uriaşi prinseră curaj şi se aproiară ca să-l miroasă pe călăreţul aşezat în mijlocul poieniţei.

- Stergeţi-o! le porunci Sara cu o voce ameninţătoare. Acasă! Nu vreau să vă mai văd.

Vinovaţi, cu coada între picioare, o luară încet înapoi spre casă. Sara se pregăti să-i urmeze. Cu un gest prompt, Hunter se ridică şi o prinse de braţ.

- Eşti sigură că n-ai nimic să-mi spui?

Inima Sarei făcu un salt în piept. Simţind că încep să-i tremure picioarele, rămase pe loc. Cu blândeţe, el îi cuprinse mâinile într-ale lui.

- Fii sinceră, îi şopti el. Stiai că locuiesc aici când te-ai hotărât să cumperi această proprietate.

- Categoric nu! Dacă aş fi ştiut, n-aş fi venit niciodată aici. Mi-aş fi ales o casă în celălalt capăt al Statelor Unite.

- Dacă ai remarcat, apariţia ta pe aceste meleaguri nu m-a mirat prea mult. Mă aşteptam de mult timp la asta. E normal, la urma urmei, să doreşti să te întorci la mine.

Sara îi aruncă o privire furioasă.

- Iţi faci iluzii, dragul meu. Te uitasem complet.

El o privi pătrunzător şi insuportabil de mult. Apoi îi lăsă mâna, redându-i o libertate pe care nu era sigură că o doreşte.

Sara făcu câţiva paşi apoi se întoarse, simţind o strângere de inimă. Era tot ce aveau să-şi spună după trei ani interminabili de despărţire?

Braţele lui o înlănţuiră.

Ghemuită la pieptullui ea îi oferi buzele, avidă de mângâieri, dornică de a cunoaşte plăcerile vieţii. îşi imaginase de sute de ori această scenă. Dar niciodată nu crezuse totuşi că o va afecta. Tulburată, pierdută, antrenată în vârtejul ameţitor al unei pasiuni devorante, se lipise de el, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

- îndrăzneşte să pretinzi că nu ţi-am lipsit, îi şopti el, strecurându-şi amândouă mâinile sub puloverul ei.

Sara simţea că se înăbuşă de emoţie. Incapabilă să-şi regăsească graiul, ea îi dădu singurul răspuns potrivit. îi cuprinse capul între mâini şi, tremurând, îşi lipi buzele de ale lui.

- Te doresc la fel de mult, Floare a Irlandei.

Sara încremeni, bucuria pierindu-i pe loc.

Conflictul dintre ei era acelaşi. Hunter avea puterea să-i
înnebunească simţurile şi se folosea de ea pentru a încerca să-i anihileze voinţa, s-o ia sub aripa lui ocrotiroare, să exercite asupra ei toate drepturile unui senior şi stăpân. Dar ea nu va accepta niciodată asta.

- Nu! strigă ea degajându-se. Ajunge!

- Totul durează de prea mult timp, admise el cu răsuflarea tăiată. Am suferit ca un adevărat martir timp de trei ani. Acum că ne-am reîntâlnit, n-am intenţia să rămân din nou singur.

- Un martir? spuse ea ironic. Mă uimeşti. Nu se vede deloc, în orice caz. Dar ai dreptate, totul a durat prea mult. Aşa că s-a termint. Trecutul e mort şi de mult îngropat. Păstrează-ţi sărutările pentru cele care sunt sensibile la mângâierile tale. Farmecele tale mă lasă indiferentă.

In liniştea pădurii, se priviră îndelung, muţi de uimire, nefericiţi în adâncul sufletelor lor. Apoi Hunter izbucni într-un râs sălbatic.

- O asemenea afirmaţie trebuie verificată.

O apucă de ceafă cu mâna, îi răsutrnă capul pe spate şi puse stăpânire pe gura ei, sărutând-o parcă în duşmănie.

Alungând fiorul de plăcere care-i străbătea întreg trupul, Sara găsi în disperarea ei forţa să-i reziste.

- Opreşte-te, îi porunci ea cu o voce tremurătoare. Incetează imediat acest joc stupid.

- Inţeleg. Domnişoara n-a ezitat să suporte asiduităţile mele, pe vremea când avea nevoie de mine. Acum e destul de mare ca să se descurce singură. Drumul spre glorie este deja netezit.

O fixa ameninţător, cu o privire pe care ea n-o putea înfrunta. Vocea lui deveni amară.

- Eşti fericită, Sara? Ai devenit celebră graţie primului tău roman. Asta ţi-e de ajuns? Sau ţi se întâmplă câteodată, noaptea, să verşi câteva lacrimi când îţi dai seama că eşti singură în patul tău mare? Ţi se întâmplă să-ţi doreşti să vin şi să te iau în braţe pentru a alunga umbrele care au pus stăpânire pe inima ta?

Sara se înroşi din cauza insultei. Cum putea el să bănuiască vreo clipă că ea se servise de el? Bineînţeles că el o ajutase, dar chiar după mult timp de la despărţirea lor, ea se simţise în stare să scrie, să înceapă un roman pe care să-l ducă până la capăt.

- Ce aştepţi de la mine, Hunter? Chiar crezi că putem reveni în trecut, să reluăm scena din punctul în care am întrerupt-o... în camera ta, când m-ai cerut în căsătorie?

El o cântări cu o privire insolentă.

- Nu sunt atât de prost, draga mea. Nu conta pe mine să-mi reînnoiesc propunerea. O să-ţi înfrâng rezistenţa, Sara. O să te oblig să-ţi ţii promisiunile. îţi reaminteşti? Ori timpul sau succesul au şters până şi amintirea celei nopţi fatidice?

Umilită, furioasă, ea îşi ridică mâna pentru a-l pălmui. Degetele ei lăsară urme pe obrazul lui.

Cu lacrimi în ochi, fugi apoi spre casă. El o prinse din urmă şi o înşfăcă de braţ.

- Ţi-e teamă să mă priveşti în faţă?

- Nu vreau să te mai văd. Niciodată!

- Cred mai degrabă că nu ştii ce vrei. Dar eu ştiu. Pe tine te vreau. Si o să te am.

Ea îşi smulse braţul din strânsoarea mâinilor lui şi urcă în fugă cărarea. De data asta, Hunter nu mai încercă s-o reţină.

- Admirabil! strigă el, batjocoritor. Curajul laşilor!

Sara fugi până îşi pierdu răsuflarea. Când simţi că nu
mai poate, se trânti sub un stejar uriaş, ascunzându-şi faţa în covorul de frunze moarte.

Când se ridică, ochii ei erau roşii dar uscaţi, iar hotărârea ei de nestrămutat: nimeni nu se va interpune între ea şi scopul pe care şi-l fixase. Venise să caute la Ravenwood liniştea şi pacea favorabile inspiraţiei. Mintea ei era plină de idei. Idei bune pe care le va aşterne pe hârtie. Nu putea să abandoneze totul acum. Nu după ceea ce sacrificase atât de mult pe altarul ambiţiei.

Se întoarse acasă cu un pas domol. Gardien şi Ange o aşteptau în curte. Cu o privire plină de reproş ea le deschise uşa. Amândoi o urmară dând timid din coadă şi se culcară de o parte şi de alta a fotoliului ei. In maşină, o coală albă de hârtie părea s-o sfideze.

Candi intră fără să bată la uşă.

- Unde ai fost? Am auzit câinii lătrând, dar tu dispăruseşi.

Dintr-o singură privire remarcă chipul palid al prietenei sale, cearcănele, puloverul murdar şi

şosetele pline de noroi.

- Ai fugit prin pădure... fără pantofi?

Abia acum îşi dădu seama Sara cât de frig îi era la picioare.

- Câinii au fugărit un călăreţ care trecea prin apropiere, îi explică ea. I-am prins la timp.

- Galen?

Sara făcu obosită un gest.

- Nu.

- După părerea mea ai face bine să-i supraveghezi puţin.

- Mulţumesc de sfat, Candi. Dar incidentul n-a avut consecinţe neplăcute.

Tânăra păru să se îndoiască de spusele ei.

- Bine. Atunci eu mă întorc la lucru. Capitolul pe care am început să-l bat se anunţă grozav.

Sara îi mulţumi cu un surâs tremurător.

- Pe mai târziu, şopti Candi plecând în vârful picioarelor.

în casa tăcută, maşina de scris nu întârzie să se facă auzită. Cu mintea goală, Sara privea coala albă de hârtie. La ce bun să insiste? Cuvintele nu-i veneau în minte. Nu reuşea să se gândească, să se concentreze. Cearta ei cu Hunter o obseda. Ce urmărea el? Nu înţelegea că ei nu erau făcuţi să trăiască împreună? Fiecare din întâlnirile lor va fi de acum înainte cadrul unei lupte implacabile. Dacă vor continua să se vadă, vor sfârşi prin a se distruge reciproc. Si într-o zi, luptându-se cu această dragoste imposibilă, îşi vor pierde minţile. Nici unul dintre ei nu va mai putea să scrie. Vieţile lor vor fi distruse.

Cu umerii încovoiaţi, ea privea pădurea care se aşternea la picioarele ei, în spatele ferestrelor

înalte. în adâncul sufletului ei ştia că ar fi dorit să se arunce în braţele lui, să-şi trăiască alături de el restul vieţii, să împartă cu el fiecare din preţioasele clipe ale existenţei. Dar, ca şi acum trei ani, refuza să plătească preţul acestei fericiri inaccesibile.

Reveniseră într-adevăr la punctul de plecare. Dintr-o dată se îndoi de asta. Situaţia îi apărea complet diferită. Hunter nu mai dorea să se căsătorească cu ea. Acum voia doar să se răzbune.

Trasă la faţă, se întoarse şi se aşeză la biroul ei. Cuvintele nu voiau să apară de sub degetele ei tremurătoare. Cum îşi putuse închipui că publicarea unui roman va schimba relaţia ei cu Hunter? Niciodată nu va fi soţia lui, tovarăşa lui, confidenta lui... mama copiilor lui. Dacă voia să rămână credincioasă jurământului pe care-l făcuse mamei sale, niciodată nu va cunoaşte fericirea de a dormi în fiecare noapte alături de cel pe care-l iubea.

Cu un gest furios smulse foaia din maşină. N-avea nici un rost. In dimineaţa asta nu putea să lucreze.

Plină de o mânie neputincioasă începu să golească rafturile bibliotecii pentru a reclasa cărţile în ordine alfabetică. Neliniştiţi, câinii o priveau mişcându-se de colo-colo ca o furie. Dar degeaba se agita, senzaţia de frig care o cuprinsese nu dispărea.

Instalatorul era dezolat, supraaglomerat cu lucru... pe scurt, nu putea să vină.

Coborî la parter ca să mai alimenteze cu lemne şemineul din salon.

îmbufnat, Harry-Cap-de-hârleţ o privi cu un hohot strident.

- Dacă eşti aşa de isteaţă, de ce nu eşti fericită?

- Si eu mă întreb asta de mult. Si fiindcă tu eşti aşa de inteligent, contez pe tine să găseşti răspunsul.

Si aruncându-i o privire enervată, îi întoarse spatele şi ieşi în grădină. Pe cărare se opri şi-şi admiră îndelung casa. O reşedinţă splendidă. Niciodată nu va pleca de aici. Nimeni n-o va putea obliga. Nici măcar Hunter Hathaway.

Inainte de a se întoarce în casă, vru să mai ia câteva lemne din rezerva adăpostită sub o prelată de plastic, lângă zid. Spre marele ei necaz, descoperi că lemnele erau prea mari. Cu un oftat resemnat, coborî la subsol să caute un ferăstrău.

Nu găsi. In schimb era un topor. Vrând-nevrând, îşi suflecă mânecile, alese câteva buturugi şi înşfăcă toporul.

- Ce faci acolo?! exclamă Candi traversând peluza.

- Vreau să transform aceste trunchiuri de arbori în chibrituri. Domnul Mayer consideră că nu e cazul să se grăbească.

- Dar e un monstru. O să murim de fig!

- Să nu exagerăm, Candi. Pentru moment temperatura e încă suportabilă. Slavă Domnului că avem o rezervă suficientă de lemne şi că şemineele funcţionează perfect. Nu e poate prea confortabil, dar avem cu ce ne asigura un minimum de căldură în aşteptarea preţiosului domn Mayer.

- Un minimum de căldură! Stiam eu că venind aici întorc spatele civilizaţiei. Si fiindcă tot vorbim de un minimum vital, aş putea să ştiu ce ai prevăzut pentru masa de prânz?

Sara se schimbă la faţă.

- Oh! Uitasem complet. Galen m-a invitat...

- înţeleg.

- Sunt sigură că va fi foarte fericit să vii şi tu. Aş putea să-i telefonez.

- N-are rost. Dacă voia să mă vadă, putea să mi-o spună şi singur.

- Nu fi caraghioasă, Candi. Galen nu s-a gândit la asta şi...

- Ba eu cred că a făcut-o intenţionat. Abia aşteaptă să rămână între patru ochi cu tine.

- Ce-ţi trece prin minte! Galen e un vecin şi nimic mai mult. Dacă doreşte ca relaţiile noastre să devină... hmm, cum să zic, mai pasionale, se amăgeşte singur. Nu mă interesează deloc. Dar te asigur că te înşeli. Dacă i-ai fi indiferentă, nu te-ar tachina tot timpul.

Candi rămase cu gura căscată de uimire.

- Chiar crezi că e în stare să se poarte ca un puşti, care face curte prietenei ca să mă facă geloasă?

- Categoric. Hai, nu te mai lăsa rugată. Vino!

- Nu. N-am chef să mă îmbrac. O să mă mulţumesc cu un sandviş şi o cafea mare. O să profit de ocazie ca să lucrez.

Sara o privi intrând în casă cu un aer gânditor. Ii părea rău că acceptase invitaţia lui. Si regreta sincer că nu se gândise, în graba ei de a scăpa de Galen, să-l întrebe dacă putea veni şi cu secretara ei.

Dar timpul o presa. Aşa că, luând toporul cu o mână fermă, îl ridică şi lovi buturuga. Dar scula ricoşă, fără să lase nici o urmă în lemn.

Sara privi uimită toporul, fără să înţeleagă nimic. Poate trebuia ascuţit? Cu vârful degetelor pipăi tăişul.

Scoase un strigăt şi-şi duse repede mâna la gură. Categoric, totul îi mergea de-a-ndoaselea în dimineaţa asta! Uite că acum se tăiase ca o proastă cu o toporişcă ascuţită ca un brici! Fugi să aplice un pansament pe mâna rănită şi, lăsând baltă totul, intră în baie.

Imbrăcată, pieptănată, parfumată, îşi trase la repezeală pe ea o rochie cu o jupă amplă, înflorată. Apoi coborî s-o mai întrebe încă o dată pe Candi dacă nu voia să vină şi ea.

- Nu, mulţumesc. Prefer să rămân aici.

- Cu atât mai rău. Atunci, pe curând. Mă întorc într-o oră sau două.

Si cu un pas uşor o luă pe cărarea care ducea spre casa lui Galen.

Acesta îi ieşi în întâmpinare.

- Iată-te deci, draga mea Sara. Intră, intră te rog. Eşti încântătoare, spuse el cu un surâs larg.

- Mulţumesc.

O introduse într-un salon mare unde, printre mobilele stil, trona un splendid pian cu coadă.

- Ia loc, te rog.

O învăluia cu o privire fericită.

- Eşti adorabilă în roşu.

Sara zâmbi, flatată.

- Candi a fost foarte dezamăgită cu nu ai invitat-o şi pe
ea.

Galen scutură râzând din cap.

- Azi n-am ochi decât pentru tine. Numai frumuseţea ta poate alunga melancolia din această casă.

- Nu-ţi place? Mie mi se pare totuşi foarte frumoasă.

- Ravenwood este un loc mortal. Prefer de departe viaţa de la Paris, New York sau Londra. Din nefericire, când tatăl meu mi-a lăsat moştenire această proprietate, mi-a pus nişte condiţii. în ziua când voi înceta să locuiesc în ea, va fi donată pentru opere de binefacere. Este singurul motiv al prezenţei mele aici.

O tânără femeie foarte frumoasă apăru cu un platou. Aşeză în faţa lor pahare şi o sticlă de vin alb. Galen îi mulţumi cu un zâmbet.

- Nu apreciezi faptul că ai crescut aici, în mijlocul unor lucruri atât de frumoase? îl întrebă Sara cu o voce gravă.

Gazda ei o privi cu un aer surprins.

- Niciodată n-am considerat asta drept un avantaj.

- Pictezi, nu-i aşa?

- Da, mâzgălesc şi eu pânza.

- Nu crezi că acest decor rafinat a influenţat aspiraţiile tale artistice?

- Nu prea am avut de ales. Cu tatăl meu nu se putea discuta. Imi ordona: fă asta, fă aia, fă aşa... N-o să ajungi niciodată nimic, incapabilule!

- Inţeleg. E întotdeauna greu să înveţi pe cineva arta şi sunt sigur că lucrul e şi mai dificil când îţi iei de elev propriul fiu. Dar chiar dacă au fost severe, îi eşti în mod sigur recunoscător pentru lecţiile pe care ţi le-a dat. In fiecare zi

mulţumesc Cerului că mi-a permis să întâlnesc un scriitor gata să-mi împărtăşească din tainele meseriei.

- Hunter?

Ea dădu din cap şi se grăbi să schimbe subiectul.

- Ai fost pe cărare azi-dimineaţă? N-ai pus piedica la portiţă.

Galen ridică din umeri cu indiferenţă.

- Proastele obiceiuri se pierd greu. Am uitat s-o pun.

- Data viitoare te rog să fii mai atent. Câinii au fugărit calul lui Hunter. Bietul animal s-a speriat atât de rău încât l-a azvârlit din şa pe călăreţ. O căzătură fără gravitate, din fericire, dar Hunter era furios.

O sclipire maliţioasă trecu prin ochii lui Galen.

- Imi închipui.

- Nu văd nimic de râs. S-ar fi putut termina rău.

- Sunt dezolat.

Subreta îşi făcu din nou apariţia şi-şi netezi şorţuleţul sclipitor de alb.

- Dejunul este servit, domnule.

Galen îi oferi braţul şi se îndreptară împreună spre sufragerie. Era o încăpere mare şi călduroasă, luminată de nişte geamuri imense prin care lumina punea în valoare covorul din mătase chinezească.

- Cât rafinament! încăperea asta e superbă.

- Capodopera mamei mele. O femeie nemaipomenită. Blândă, frumoasă, sensibilă şi pe deplin devotată familiei.

- Mai trăieşte?

- Nu. Nu a supravieţuit decât un an după moartea tatălui meu. Nu mai avea chef de viaţă. Dar părinţii tăi mai trăiesc?

Sara îşi plecă ochii.

- Acum patru ani, ca urmare a unui pariu prostesc, tatăl meu vitreg a îmbarcat-o pe mama şi pe cei doi fraţi vitregi la bordul unui vas pe care nu ştia să-l manevreze. S-au răsturnat şi nimeni n-a putut fi salvat. Iar tatăl meu bun a murit când aveam şapte ani.

Clipi cu nervozitate.

- Tu ai fraţi sau surori?

- Nu. Sunt un copil unic şi răsfăţat.

Tocmai se aşezau la masă când se auzi soneria de la intrare.

- Du-te te rog şi răspunde, Matty.

Subreta reveni imediat, cu ochii strălucitori şi obrajii roşii.

- Este domnul Hathaway, domnule. Si o tânără doamnă.

Inima Sarei se strânse. Deci nu va scăpa niciodată de el? Si de ce trebuia să vină aici, tocmai astăzi? Si mai ales, în compania unei femei?

Capitolul 5

- Măi să fie! bombăni Galen. Ce naiba o fi vrând? Imi pare rău, Sara. Nu fi supărată pe mine, dar nu-i pot ţine afară. Aici trăim ca într-o familie. Când un vecin te vizitează pe neaşteptate, regula cere să-l primeşti, indiferent dacă ai chef sau nu.

- Inţeleg. Si nu-ţi face probleme, fiindcă nu mă deranjează deloc.

Era evident că minţea şi că încerca să se înşele singură. Bătăile nebuneşti ale inimii nu lăsau nici o îndoială asupra naturii emoţiei care o copleşise.

- Revin imediat. Scap într-un fel de el şi ne aşezăm la masă. Ea dădu din cap cu un aer neîncrezător. Il cunoştea prea bine pe Hunter ca să creadă că el va abandona atât de uşor partida. Si nu se înşelase. Gazda ei reapăru, urmat de Hunter şi de... Candi.

- Pe tine a venit să te vadă, o anunţă Galen cu o voce tăioasă. Sara privea trio-ul cu uimire: Galen, vizibil enervat; Hunter, arogant şi ironic; iar micuţa Candi care, vădit jenată, nu ştia încotro să se uite.

- Hunter te căuta, îi explică ea timidă. A insistat să-l însoţesc. Sara remarcă faptul că secretara ei avusese totuşi timp să-şi schimbe blugii şi cămaşa de cowboy cu o încântătoare rochie albă.

- Ce doreşti? îl întrebă ea înţepată.

- Să-ţi înapoiez asta.

Si cu multă eleganţă, Hunter scoase o eşarfă de mătase din buzunar şi i-o întinse.

- Ai uitat-o aseară în camera mea.

încurcată la culme, Sara aruncă o privire

pierdută în jurul ei.
- M-am rătăcit la primul etaj... în timp ce căutam baia... Si cu obrajii în flăcări ridică ochii spre Candi şi Galen.
După expresia lor înţelese că n-o credeau câtuşi de puţin. Dar la urma urmei, nu trebuia să dea nimănui socoteală. îşi luă iritată eşarfa. Hunter o prinse repede de încheietura mâinii.
- Dar ce s-a întâmplat? Sângerezi.
Ea se degajă şi-şi ascunse la spate mâna dreaptă, înfăşurată într-un pansament pătat de sânge.
- Nimica toată. M-am tăiat cu toporul încercând să sparg nişte lemne.
- Deci îţi doreşti atât de mult să te joci de-a Tarzan în junglă încât preferi să aprinzi focul în loc să foloseşti încălzirea centrală?
- Aş fi folosit-o dacă funcţiona. Din nefericire, nu este cazul. Iar instalatorul refuză să vină s-o repare mai devreme de săptămâna viitoare.
Ridicând din umeri, Hunter se întoarse spre Galen.
- N-ai din întâmplare un pansament curat?
- Cred că da, răspunse pictorul pe un ton înţepat.
- Perfect. Atunci du-te şi caută-l. Si tu, Candi, însoţeşte-o pe gazda noastră. Mi-ar pare rău să se piardă în propria lui casă.
Secretara zâmbi cu subînţeles.
Imediat ce rămaseră singuri, Hunter se întoarse spre Sara cu o figură severă.
- Aş putea să aflu ce faci aici?
- Bineînţeles. Sunt invitată la prânz şi aştept cu nerăbdare momentul să ne aşezăm la masă.
- Nu te mai juca astfel cu vorbele. Dacă îmi

pot permite să-ţi dau un sfat, lasă-l în pace pe Galen. Nu-ţi va fi de nici un folos în cariera ta.

Făcu o scurtă pauză înainte de a adăuga:

- Si să nu uiţi niciodată că sunt singurul care are drepturi asupra ta.

Sara rămase fără glas, simţind că i s-a pus un nod în gât.

Hunter o studie din cap până-n picioare, dezbrăcând-o din priviri.

- Imi amintesc de vremurile când îmbrăcai rochia asta în onoarea mea. Te-ai gândit probabil la mine când ţi-ai pus-o.

Ochi în ochi, se sfidau din priviri ca două fiare gata să se angajeze într-o luptă nemiloasă. Un surâs ironic apăru pe buzele Sarei.

- Drept cine mă iei? N-am nevoie de un mentor. Si nici Galen nu are nevoie. Suntem îndeajuns de mari şi unul şi celălalt pentru a putea hotărî singuri pe cine să frecventăm.

- Galen e mult prea tânăr. Nu va şti niciodată cum să se poarte cu tine. Sunt în măsură să ştiu că ţie îţi trebuie un bărbat experimentat, un stăpân. Si acest bărbat sunt eu. Si o să te îmblânzesc.

Candi şi Galen îşi făcură apariţia în încăpere, între- rupându-le astfel disputa.

Cu un gest autoritar, Hunter luă trusa farmaceutică pe care o aduceau şi începu să panseze mâna Sarei.

Cu o privire posomorâtă, pictorul se uita la Hunter fără să scoată nici o vorbă. Alături de el, Candi îi privea într-o linişte neobişnuită la ea.

- Aşa e mai bine, şopti Hunter, legând pansamentul. Deci înseamnă că n-am venit degeaba. Pot să-ţi mărturisesc că am fost destul

de surprins auzind că eşti aici?

- Si de ce, mă rog?

- Mă aşteptam mai degrabă să stai închisă în casă zi şi noapte, aşezată la maşina de scris, sau fugind prin pădure în urmărirea dragilor tăi tovarăşi cu patru labe pentru a-i împiedica să se dea la nevinovaţii plimbăreţi care au nefericirea să se aventureze în grădina ta.

- Sunt nişte câini adorabili, replică ea imediat. Cunoşti fără îndoială reputaţia pe care o au animalele domestice: nimeni nu le poate înşela. Din instinct ele simt cine are sau nu inimă.

- Oh, adevărat? Iată un lucru interesant.

Fiindcă nu se simţea deloc în largul ei, Sara îi aruncă o privire rugătoare pictorului.

Galen îşi drese vocea.

-Vrei să rămâi cu noi la masă, Hunter? îi propuse el pe un ton rece.

- Dragul meu Galen, începusem să mă întreb dacă nu cumva ai uitat legile ospitalităţii. Acceptăm cu cea mai mare plăcere. Nu-i aşa, Candi?

Duelul de cuvinte cu dublu înţeles continuă în timpul mesei.

- Ce crezi de noul paradis în care ai pus piciorul, Floare a Irlandei? Este lipsit poate de confort, dar ăsta e un adevărat fleac pe lângă frumuseţea locului şi liniştea atât de dragă artiştilor.

- De când îţi place atât de mult liniştea? Dacă-mi amintesc bine, pe vremuri îţi petreceai nopţile bătând barurile. Te antrenai în discuţii interminabile şi erai înnebunit după muzica de jazz. Nu te temi că stilul tău va avea de suferit din cauza singurătăţii?

El o gratifică cu o privire care o făcu să se înfioare.

- Nu ştiu ce influenţă are asupra stilului meu. Dar tu pari să fi rămas fidelă vechiului tău mod de viaţă. Nu te afli aici decât de două zile şi deja toţi bărbaţii se grăbesc să se arunce la picioarele tale.

Exasperat, Galen încercă să aducă discuţia pe un teren mai neutru.

- Lucrezi bine aici, Sara?

Ea îşi plecă privirea. Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că prezenţa lui Hunter o împiedica să scrie.

- Am atacat ultimele capitole ale primului volum. Totul se anunţă sub auspicii favorabile.

- Sunt încântat să aud asta. Permite-mi să beau pentru succesul tău.

Doar Hunter nu se alătură toastului.

- Aţi primit deja vreun premiu literar, domnule Hathaway? îl întrebă Candi cu curiozitate nevinovată.

- Nu, îi răspunse el scurt.

- Mi-ar plăcea să ştiu cum e ales juriul, şopti visătoare tânăra.

Hunter îi aruncă un surâs zdrobitor.

- Suntem aici între prieteni, draga mea Candi. Să nu ne stricăm pofta de mâncare vorbind despre astfel de chestii.

Cu greu, atmosfera se destinse în cele din urmă. Cei patru meseni începură să povestească râzând despre isprăvile lor din copilărie. Trecură apoi în salon unde Matty le servi cafeaua. De fiecare dată când subreta se apleca spre el, Hunter îi arunca un zâmbet seducător, cu ochii aţintiţi în decolteul ei. înnebunită de furie şi

gelozie, Sara puse ceaşca pe masă cu un gest brusc. Situaţia devenise de nesuportat. Ca întotdeauna, gândi ea cu amărăciune. Viaţa lângă Hunter ajungea destul de repede să pară imposibilă.

- Te rog să mă scuzi, Galen, spuse ea ridicându-se. Dar vreau să plec.

- Deja? făcu el, ca şi cum sperase că ea va mai rămâne şi după plecrea celorlalţi doi "invitaţi".

- îmi pare rău, dar mai am încă o mie de lucruri de făcut. Doar abia m-am mutat. Nu te deranja, eu...

- Te însoţim, o întrerupse Hunter împingându-şi scaunul. Eşti gata, Candi?

- Vă asigur, se apără Sara pălind, că pot foarte bine să mă întorc şi singură acasă.

- Aş prefera să mai rămâi puţin, şopti Galen cu un ton din care răzbătea ciuda şi amărăciunea.

- ... sincer îmi pare rău, repetă Sara. îţi mulţumesc pentru invitaţie.

- Da, dragul meu, şi eu îţi mulţumesc, spuse şi Hunter. Prânzul a fost excelent.

Posomorâtă, gazda lor îi însoţi până la uşă.

Abia aşteptând să se vadă plecată, Sara schiţă un gest să deschidă singură uşa. Mâna lui Hunter se aşează pe clanţă
peste mâna ei. Sara se dădu înapoi, de parcă o arsese cu ceva.

- Foarte bine, exclamă Candi. O să vă las singuri pe toţi trei. In timp ce aceşti doi domni se vor sfâşia pentru furmoasa noastră Sara, eu mă voi întoarce singură acasă. Presupun că nimeni nu-mi va regreta absenţa.

Hunter o prinse cu blândeţe de braţ.

- Te înşeli, micuţă Candi, şi n-o să te iert dacă

mă părăseşti tocmai acum. Vino, Floare a Irlandei, adăugă el oferindu-i celălalt braţ Sarei. O să traversăm pădurea.

Cei trei se îndepărtară, în timp ce Galen trântea supărat uşa în urma lor. Drumul se desfăşură într-o tăcere mormântală.

Candi împinse portiţa grădinii şi fugi spre casă. Sara vru s-o imite. Dar Hunter o împiedică.

- Te pomeneşti că eşti grăbită să scapi de mine? Pe vremuri nu plecai totuşi de bunăvoie. E adevărat însă că în prezent nu-ţi mai pot fi de nici un folos.

Ea păli din cauza insultei şi încercă în zadar să se degajeze. El îi ţinea însă braţul într-o strânsoare posesivă care făcea să-i bată cu putere inima.

- Nu te pot invita înăuntru, Hunter. In casa asta imensă e un frig ca la Polul Nord.

- Un motiv în plus ca să mă inviţi. O să arunc o privire şi la instalaţia de încălzire. Cine ştie, poate voi reuşi eu s-o pun în funcţiune.

Si fără să-i mai aştepte răspunsul, traversă grădina, intră în casă şi coborî direct în subsol.

Ea îl urmă posomorâtă.

- Nu văd nimic anormal. Probabil e vorba de vreun contact stricat la termostat. Mayer o să rezolve cu uşurinţă problema. Si un sfat, Floare a Irlandei, ia ziarele astea de aici. E periculos să ţii materiale inflamabile atât de aproape de cazan.

Iritată, ea îl privi cu un aer trufaş.

- Tocmai m-am mutat, dragul meu. Si n-am avut încă timp să fac curat din pivniţă până în pod. Si ţi-aş fi recunoscătoare pe viitor să te abţii de la astfel de remarci neplăcute. N-am nevoie de nimeni ca să-mi organizeze viaţa. Si cred că

m-am descurcat foarte bine şi singură până acum.

Cu o blândeţe neaşteptată, Hunter îi cuprinse chipul între mâinile lui puternice şi-şi cufundă privirea într-a ei.

- E adevărat, Sara? Chiar ai trăit singură în ultimii trei ani?

O clipă, tânăra crezu că el o s-o sărute. Dar Hunter nu făcu nici un gest. Vocea lui deveni gravă, insistentă.

- îţi aştept răspunsul. Ai trăit singură?

Ea îi răspunse în zeflemea.

- Nu-i treaba ta.

- Te înşeli. Fiindcă în curând o să-mi aparţii. Si aş fi dezolat să aflu că n-am fost primul.

Privirea lui o fixa implacabilă, strălucitoare.

- Acum trei ani m-ai părăsit... ca să devii scriitoare, după cum ai susţinut. Ar fi mai bine pentru tine să nu fi existat nimeni cu care să-ţi fi petrecut zilele şi mai ales nopţile.

Nu-i lăsă însă timpul să-i dea replica dură care îi venise pe buze.

- Unde e toporul? O să tai eu câteva lemne.

- Nu-ţi face griji pentru mine.

- Ba uite că-mi fac griji, Sara. Si chiar multe. Unde e toporul? L-ai lăsat afară după ce te-ai tăiat? Nu e bine. Poate să ruginească.

Se îndreptă cu un pas ferm spre scară. De pe prima treaptă se întoarse spre ea.

- Si să nu te mai duci niciodată acasă la Galen. Eşti a mea. Nu uita asta fiindcă, în caz contrar, voi fi obligat să ţi-o amintesc.

Cu maxilarele încleştate, cu pumnii strânşi, ea îl privi dispărând. Aşteptă să-l audă închizând uşa bucătăriei, înainte de a urca scara, simţindu-

se nespus de obosită.

In salonul tăcut, se trânti pe sofaua din faţa şemineului. Era imposibil. Nu va putea rămâne la Ravenwood. Imediat după ce va termina primul volum al trilogiei, va pune casa în vânzare. Işi va abandona astfel visul, o părticică din ea însăşi. Va da bir cu fugiţii, dar poate că astfel va reuşi să se elibereze de sub puterea lui Hunter Hathaway.

Gânditoare, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor, se întrebă încotro şi-ar putea îndrepta paşii atunci. Viitorul îi apărea brusc ca o prăpastie fără fund, un abis plin cu umbre înspăimântătoare. Va putea într-adevăr să părăsească această casă, în care pentru prima oară în viaţa ei cunoştea bucuria de a avea un cămin? Si chiar dacă găsea imediat un cumpărător, mutarea va face o nouă gaură în bugetul ei...

Puţin câte puţin îşi dădu seama că era în căutarea de scuze pentru a rămâne. Era încă destul de naivă ca să-şi închipuie că totul se va aranja între ea şi Hunter, la fel ca în poveşti.

Tresări când Candi se strecură în încăpere. Secretara ei avea ochii roşii de plâns şi mergea ca o umbră, fără a îndrăzni s-o privească.

- Sara, spuse ea în cele din urmă, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Galen.

- Tu n-ai nici o vină. Hunter e cel care a greşit.

- Nu, suspină tânăra aşezându-se alături de ea. Când a venit aici nu ştiu ce m-a apucat, am avut chef să ies în evidenţă. Mi-era necaz pe Galen, mă înţelegi... fiindcă nu mă bagă în seamă...

Scoase un alt oftat şi ridică din umeri.

- Sunt atât de proastă! îmi închipuiam că o să-l fac gelos apărând la braţul lui Hunter. Rezultatul: am fost ignorată de ambii bărbaţi, care nu aveau ochi decât pentru tine.

Sara îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

- Eu sunt cea care îţi datorează scuze, Candi. Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc de la început ce este între Hunter şi mine.

- Nu înţeleg nimic. De ce te tratează cu atâta duritate?

Sara îşi feri privirea.

- încearcă să se răzbune pe mine.

- Dar de ce, Sara?

- Fiindcă ţin mai mult ca la orice la visurile mele din tinereţe.

- Si ce rău e în asta?

- E o poveste lungă şi tristă. Finalul a fost că m-a cerut în căsătorie şi eu l-am refuzat.

- De ce?

- Hunter era deja celebru. Căuta o soţie cu care să-şi împartă viaţa. O soţie, nu o femeie destinată să aibă un viitor la fel de strălucit ca al lui. Si eu n-am putut renunţa la visul meu. Am refuzat pentru... a deveni scriitoare, încheie ea cu o voce lipsită de convingere.

- Bărbaţii ăştia! oftă Candi. Hunter e un fraier. Si Galen la fel.

- Pari foarte interesată totuşi de persoana lui.

Candi ridică brusc capul. In ochii ei străluceau lacrimile.

- Imi place nespus de mult, Sara. Dar n-am nici o şansă. Mai ales dacă tu devii rivala mea.

- Dacă ar fi după mine, Galen n-ar avea ochi decât pentru tine, scumpa mea. Nimic nu m-ar face mai fericită. Nu-ţi face griji. Ai toate şansele

de partea ta. Tu cel puţin mai poţi încă spera că-l vei putea cuceri pe bărbatul ales de inima ta.

- Tu mai eşti îndrăgostită de Hunter?

Intrebarea o luă pe neaşteptate. Nemaireuşind să-şi ascundă durerea, făcu un semn din cap şi fugi la etaj cu ochii plini de lacrimi.

Se aşeză la maşina de scris în speranţa că va reuşi să termine un capitol. Dar ochii ei păreau atraşi ca un magnet de fereastră. In grădină, cu pieptul gol în bătaia soarelui, Hunter ridica toporul cu îndemânarea unui pădurar. Lemnele tăiate le aranjase lângă el într-o stivă. Incercă să-şi concentreze atenţia asupra altui lucru. In cele din urmă, dându-şi seama că nu reuşeşte, ridică ochii şi constată dezamăgită că Hunter dispăruse din raza ei de vedere.

Fugi la fereastră. Hunter plecase fără să-şi ia nici măcar rămas bun. Oftă din adâncul pieptului şi se puse pe lucru. De data asta, telefonul fu cel care o întrerupse.

- Harry Mayer la aparat, anunţă o voce antipatică. Sosesc la dumneavoastră într-o oră.

Uluită, puse receptorul la loc după ce şoptise un mulţumesc din vârful buzelor. Domnul Mayer se hotărâse în sfârşit să-i vină în ajutor. Si asta într-o după-amiază de sâmbătă! Cărui fapt se datora acest miracol? Răspunsul îi veni imediat în minte: doar Hunter Hathaway putuse face o asemenea minune.

Fugi la parter ca să-i anunţe vestea bună lui Candi.

- Splendid! exclamă tânăra. în sfârşit o să ne mai încălzim şi noi oasele. Dar să ştii că o să regret focul din şemineu. Era atât de romantic!

- Si eu am avut ocazia să dovedesc cât sunt de pricepută la spart lemne, completă Sara.

Si amândouă izbucniră într-un râs vesel, destins, ca şi cum repararea instalaţiei de încălzire era de ajuns ca să le revină cheful de viaţă.

- Să ştii, reluă Candi după o tăcere care se prelungi destul de mult, că m-am gândit tot timpul la ce am discutat adineaori şi cred că aş fi foarte fericită cu Galen.

- îţi doresc asta din toată inima, dar nu te încrede prea mult în aparenţe. Sub aspectul lui de copil răsfăţat, căruia şansa i-a surâs întotdeauna, se pot ascunde multe. Si mă tem pentru tine.

- Aspectul de copil răsfăţat, protejat de zânele bune? Cred că nu vorbim despre acelaşi Galen. Până acum eu am avut parte doar de o ironie dulce amară şi de un chip posac. Cavalerul tristei figuri, aşa îi spun în gând. Dar e un lucru lipsit de importanţă. Când iubeşti nu ai de ales. Si când te căsătoreşti, e şi la bine şi la rău.

Cu o privire încurcată, începu din nou să bată la maşină, ca şi cum regreta că-i spusese prea multe.

Domnul Mayer îşi făcu apariţia, aşa cum promisese, spre sfârşitul după-amiezii. Era un bărbat bondoc, ursuz, care părea să nu cunoască cele mai elementare reguli ale politeţii.

- Sunteţi Sara McShane? Nu vă deranjaţi, cunosc drumul.

- Foarte încurajator, şopti Sara dându-se la o parte ca să-l lase să intre.

Sistemul de încălzire avea obiceiul să se strice atât de des, încât instalatorul putea coborî la

subsol cu ochii închişi?

- Ce-aţi spus? o întrebă el peste umăr.

- Că sunteţi foarte amabil că aţi venit să ne scoateţi din necaz.

- De necrezut! bombăni el coborând scara. Oamenii îşi închipuie că trebuie să le stai întotdeauna la dispoziţie. Si eu am o viaţă personală. Am o familie. Ei bine, nu! Chiar şi sâmbăta mă bârâie la cap!

De teamă că o să-l supere şi o să-l vadă plecând fără să se apuce de treabă, Sara se feri să remarce cu voce tare că-l sunase de mai multe ori şi în ajun.

Cu o mână sigură el întoarse un buton. Cu un zgomot surd, arzătorul porni imediat.

- Asta a fost, spuse domnul Mayer revenind la parter. Si face optzeci de dolari, micuţă doamnă. Nu vreau un cec, daţi-mi bani gheaţă.

Ea se achită fără să discute şi se simţi uşurată că nu trebuie să-l mai conducă până la poartă. Fiindcă i-ar fi făcut plăcere să-i dea brânci pe scări.

Inainte de cină, Candi urcă să citească în camera ei. Rămasă singură în faţa şemineului, Sara se lungi pe sofa. Moleşită de temperatura plăcută, căzu într-o dulce somnolenţă.

Hunter se apropie cu un surâs drăgăstos pe buze. Se găseau în camera lui, în casa cea mare de pe malul oceanului, unde în urmă cu trei ani el o iniţiase în preludiile dragostei.

întinsă pe patul lui mare ea îl privea înfiorată cum se apropie de ea. Buzele lui îi acopereau trupul gol cu sărutări arzătoare. Mâinile lui ferme dar blânde trasau pe sânii ei arabescuri îndrăzneţe. îi şoptea la ureche lucruri nebuneşti,

aşa cum îşi spun toţi îndrăgostiţii. Cu gura ascunsă în părul ei, o strângea în braţele lui puternice, ca pentru a alunga departe de ea umbrele ameninţătoare ale singurătăţii şi plictiselii.

- Te iubesc, Sara, îi şoptea el.

Temătoare, pradă plăcutelor chinuri ale aşteptării, ea simţea apropiindu-se vertiginos clipa când, unite de aceeaşi beţie a simţurilor, vor zbura spre paradisul dragostei.

- Te iubesc, Sara. Dulcea mea Floare a Irlandei. Te iubesc.

Soneria de la uşă îi întrerupse cu brutalitate visul. Câinii începură să latre. Ea bătu din pleoape, deschizând spre lume nişte ochi languroşi în care imediat se putu citi dezamăgirea.

Nu era decât un vis. Nu se afla în casa de pe plajă ci la Ravenwood. La o sută de metri de Hunter şi la sute de leghe de braţele lui.

Ca o maree, disperarea puse stăpânire pe ea. Neînţeleasă, respinsă, ea rămânea singură. Pentru totdeauna singură.

Capitolul 6

Soneria de la intrare se făcu mai nerăbdătoare.

- O clipă! strigă Sara. Sosesc.

Işi netezi părul cu mâinile, îşi puse în ordine ţinuta şi, cu un zâmbet crispat pe buze, ajunse din urmă câinii care lătrau de-ţi spărgeau timpanele.

Galen stătea în prag, cu un coş de răchită sub braţ.

- Lasă-l să intre pe Moş Crăciun! Iată sacul meu plin de cadouri. Pâine, vin şi prăjituri pentru a reda forţele artistei.

Tânăra făcu tot posibilul pentru a-şi masca nemulţumirea. Trecându-şi mâna prin buclele negre, făcu un gest obosit.

- O artistă atât de obosită încât adormise pe sofa, îi mărturisi ea. M-ai trezit.

- Adevărat? După felul în care ai fugit după masa de prânz, credeam că o să te găsesc ocupată cu lucrul până peste cap, cu ochii strălucitori, cu un teanc de foi dactilografiate lângă tine. Deci i-am cerut bucătăresei să vă pregătească trei specialităţi: pui fript, pâine coaptă pe vatră şi tarte cu mere şi cremă caramel.

Cu un surâs simpatic, îi făcu o mică reverenţă.

- Cina doamnei e servită.

Fruntea Sarei se descreţi.

- Eşti foarte drăguţ, Galen. Candi va fi încântată.

Fără să ţină cont de privirea iritată pe care i-o aruncase,
ea îl invită în bucătărie. Incăperea era spaţioasă şi primitoare, mai călduroasă decât imensa

sufragerie rezervată primirilor mai simandicoase.

- Te deranjează? Nu mai sunt în stare de o primire mai ceremonioasă.

- Din contră. Ador să fiu primit fără protocol. E mult mai intim.

- Mă duc s-o chem pe Candi.

Reveniră împreună, braţ la braţ.

- Puţin vin? le propuse Galen începând să despacheteze proviziile din coş.

- Aduc eu pahare, se oferi Candi cu o voce încordată.

Galen nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. O fixa pe
Sara cu o privire suspicioasă.

- Ce ce n-ai lucrat în această după-amiază? Hunter a rămas mult timp aici?

- De ce te priveşte asta? Nu vrei să ne mulţumim să întreţinem nişte relaţii de bună vecinătate? Cu puţin noroc vom deveni poate buni prieteni.Dar să ştii de pe acum că nu permit nimănui să se amestece în viaţa mea particulară. N-am nevoie nici de un confident... nici de un amant.

Cu obrajii îmbujoraţi, se aşează în faţa lui. Galen o privi gânditor apoi îşi luă paharul şi bău o înghiţitură.

- îmi pare rău că am fost atât de indiscret. Frumuseţea ta îmi ia minţile.

- în mod precis nu sunt singura. La câte reprezentante ale sezului *slab*ai făcut asemenea declaraţii?

Un surâs dezarmant apăru pe chipul pictorului.

- Aproape la toate, admise el făcându-i cu ochiul lui Candi. îmi place la nebunie să fac curte femeilor frumoase.

Tânăra îşi plec ochi înroşindu-se.

Sărmana Candi, gândi Sara. Acest donjuan o face mereu să sufere.

- Dau o mică petrecere vinerea viitoare reluă el. Pot să contez pe prezenţa voastră?

Sara se întunecă la faţă. Va veni şi Hunter? Făcu un gest a lehamite. Doar n-o să se închidă în casă, să-şi pună cenuşă în cap şi să refuze toate ocaziile de a se distra! Acceptă cu o voce grăbită.

- Poţi să contezi pe mine. Si tu, Candi?

- Oh, nu ştiu. Totul depinde de felul cum voi avansa cu lucrul săptămâna asta.

Galen se prefăcu că nu a remarcat tonul ei afectat. Era un musafir plăcut şi uns cu toate alifiile. Stia cu mult talent să-şi amuze gazdele, cărora le istorisi anecdote şi povestiri adunate din cele patru colţuri ale lumii.

La sfârşitul cinei, Sara se ridică înăbuşindu-şi un căscat.

- Cred că m-a ciupit musca ţeţe, fiindcă pic de

somn.

Galen se sculă imediat de pe scaun.

- Ce se întâmplă? Te-am plictisit? De fiecare dată când avem ocazia să mâncăm împreună găseşti o scuză ca să te retragi după ultima înghiţitură.

- Nu mi-o lua în nume de rău. Pur şi simplu mă simt foarte obosită. Insă nimic nu vă împiedică să prelungiţi această seară plăcută cât doriţi. Candi va fi încântată să-ţi ţină companie.

- Dacă pleci, eu nu mai am ce face aici.

Candi se ridică brusc.

- Noapte bună, şopti ea din vârful buzelor, înainte de a se retrage grăbită.

Sara o urmări din priviri, cu o expresie mâhnită pe chipul ei frumos. Făcuse tot posibilul ca să-i aranjeze un tete-a-tete cu alesul inimii ei. Din nefericire, fusese un eşec: roşcata Candi îl lăsa indiferent pe Galen.

Fără un cuvânt, ea îl conduse până la ieşire.

- Noapte bună, îi spuse ea sec deschizându-i uşa.

Dar pe neaşteptate el o luă în braţe. Gura lui se lipi de
a ei. Tânăra schiţă un gest de apărare, când, brusc, soneria îi făcu pe amândoi să tresară.

Tremurând, palidă la faţă, Sara ridică ochii. In prag, imensă şi întunecată se profila o siluetă pe cerul înstelat al nopţii. Era silueta unui bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie: Hunter Hathaway.

- Nu vă deranjaţi, spuse el cu o voce ironică. Am trecut doar ca să văd dacă Mayer şi-a ţinut promisiunea.

Cu o privire dispreţuitoare, îi fixă pe Sara şi Galen care stăteau nemişcaţi în faţa lui, ca loviţi de trăsnet.

- Dar m-am liniştit. Ce importanţă mai are încălzirea centrală? Aţi găsit un mijloc mult mai bun să vă încălziţi.

Murdar de ruj de buze şi cu părul ciufulit, Galen părea acum să se amuze de minune.

- Ei bine, draga mea, ar fi mai bine să mă retrag acum. Noapte bună!

îl salută pe Hunter cu un semn ironic din cap şi, cu un ultim surâs şiret, se îndepărtă fluierând.

Sara fierbea de mânie. îi era necaz pe Hunter că intervenise exact în momentul când se pregătea să-l pună pe Galen la punct, spunându-i pe faţă ce gândeşte despre el. Ce să facă acum? Să-l expedieze fără nici un cuvânt, sau să-l roage să intre ca să-i poată explica exact ce se întâmplase?

Dar Hunter n-o lăsă pe ea să aleagă. Intră cu un pas hotărât în hol şi trânti uşa în urma lui. încrucişându-şi braţele pe piept, o privi apoi ameninţător.

- Ce-o să mă fac eu cu tine, Floare a Irlandei?

Ea se prefăcu însă că nu înţelege.

- Doar viitorul ne-o va spune. Si cum viitorul meu nu depinde de tine, nu-ţi mai face griji în privinţa mea.

- Te înşeli, scumpa mea. Din contră, cred că ţin destinul tău în căuşul palmei mele.

Cu chipul ridicat spre el provocator, ea îi oferea fără să vrea buzele ei. Si el puse stăpânire pe ele, furios la început. îi cuprinse talia într-o îmbrăţişare posesivă, care nu-i displăcu deloc

Sarei. Cu obrajii în flăcări, se lipi de el, incapabilă să reziste atracţiei irezistibile a mângâierilor lui.

Si nici nu protestă când, ridicând-o în braţe, o aşeză cu precauţie pe sofaua din salon. Inima îi bătea prea repede. Cu ochii pe jumătate închişi, îl urmărea printre gene. Cu un oftat de plăcere văzu şi-i simţi palma mângâindu-i sânii. Pasionată, se arcui în întâmpinarea buzelor lui şi-i conduse degetele febrile spre nasturii corsajului.

Pieptul dezgolit apăru la lumină. Reflexele flăcărilor se jucau pe pielea ei mătăsoasă. Culcat peste ea, Hunter săruta şi muşca uşor sfârcurile întărite ale sânilor, în timp ce mâinile lui trasau linii de foc pe şoldurile ei.

Cu capul dat pe spate, Sara se abandona supliciului unei dorinţe exacerbate cu bună ştiinţă. Nu se mai recunoştea. Jucărie a pasiunii, se simţea posedată de un demon ciudat care o împingea nemilos să-şi satisfacă dorinţele prea mult ţinute în frâu. Intr-o ultimă sclipire de luciditate, se văzu în vârful unei pante abrupte, gata să se prăbuşească în abisul unei iubiri unde sentimentele nu-şi găseau locul. Ea ştia că pentru Hunter conta doar plăcerea carnală.

Cu o mână expertă el aţâţa focul care o devora. Inne- bunită de dorinţă, cu privirea rătăcită, gâfâind de nerăbdare, ea gemu rugătoare.

O voce răguşită sfâşie brusc vălul opac care o ţinea prizonieră a acestui ciudat delir.

- Foc! Foc! striga disperat Harry-Cap-de-hârleţ.

Revenită brusc la realitate, Sara îşi înăbuşi o exclamaţie
de panică. Se ridică dintr-o mişcare şi-şi închise rochia cu un gest rapid. Hunter vru s-o ia din nou în braţe. Ea îl îndepărtă de parcă ar fi fost diavolul în persoană.

- Nu, Hunter, nu!

El o prinse de umeri şi-şi cufundă privirea într-a ei.

- Te previn, Sara. Data viitoare nimic nu mă va opri. Contează pe mine că-mi voi ţine această promisiune.

Cu un pas furios el traversă încăperea. Si trânti uşa în urma lui.

Data viitoare... Cu moartea în suflet urcă la culcare. Pe jumătate adormită, ea îşi jură că nu va exista o dată viitoare. Dacă o scenă de genul acesta va mai avea loc, nu va mai avea puterea să se smulgă din braţele lui.

*
* *

în următoarea săptămână, Galen îi telefonă de nenumărate ori ca s-o roage să-i acorde o întrevedere. Obosită şi plictisită, sfârşi prin a accepta miercuri să participe la serata gen western pe care o organiza Galen în seara respectivă.

Candi bătu din palme de bucurie.

- Face focul afară, cu grătar şi melodii country cântate la chitară? întrebă ea plină de entuziasm.

- Galen a plănuit chiar şi o plimbare cu căruţa sub clar de lună.

- Oh, ce bucuroasă sunt! în sfârşit o să ne distrăm şi noi puţin!

Sara zâmbi. Lucraseră foarte mult în ultimele zile, aşa că puţină destindere nu le va strica deloc.

îmbrăcată în blugi, cu o cămaşă groasă şi geacă, încălţată în cizme, coborî în salon exact când Galen suna la uşă. O luă pe Candi de mână şi fugiră amândouă afară.

Luna plină lumina majestuoasă de pe un cer fără nori. In faţa casei aştepta o căruţă imensă plină cu fân Galen le conduse în spate. In căruţă erau deja cocoţaţi câţiva pasageri.

Sara izbucni într-un râs fericit. In seara asta îşi regăsise lipsa de griji şi seninătatea de la cincisprezece ani.

Brusc, râsul îi muri pe buze. Cu o pălărie albă de cowboy pe cap, Hunter se apleca spre ea, cu mâna întinsă pentru a o ajuta să se urce.

- Bună seara, îi spuse el cu o voce batjocoritoare.

Prea târziu ca să mai dea înapoi. Urcă pe claia de fân
frumos mirositor. Acolo o aştepta o altă surpriză. Printre invitaţii lui Galen se găsea o femeie de o frumuseţe epatantă. Părul de culoarea aurului, împletit în două cozi dădea o strălucire feerică chipului ei delicat. Purta o fustă din postav cu franjuri, un bolero asortat şi cizme albe înalte.

Hunter o ajută şi pe Candi să se urce în căruţă înainte de a face prezentările.

- Sara, Candi. Carisa, soţia senatorului Horace Hofferman.

- Incântată, şoptiră la unison cele două tinere.

Aruncându-le o privire dispreţuitoare, Carisa luă braţul

lui Hunter şi se lipi de el.

- Mi-e frig, dragule.

Lacrimi de ciudă apărură în ochii Sarei. Se instală furioasă cât mai departe de ei, amestecându-se printre ceilalţi invitaţi.

In spatele căruţei domnea o atmosferă foarte animată. In faţă, Galen răcnea ca să îndemne caii. Veselul grup îşi croi
drum printre coline. Râsetele răsunau în liniştea nopţii.

Galen opri echipajul pe un platou la picioarele căruia se întindea o vale deja înverzită. Sub clarul de lună, peisajul avea reflexe argintii.

Bărbaţii aprinseră focul, femeile scoaseră proviziile. Paharele cu cafea fierbinte şi whisky începură să circule din mână în mână. Carnea se frigea pe jar. Apoi, urmă ora cântecelor şi poveştilor.

încordată, nervoasă, Sara încerca să facă faţă situaţiei anormal. Râdea când trebuia, răspundea când era întrebată, se prefăcea încântată că participă la o asemenea petrecere reuşită. Dar ochii ei cenuşii, care nu mai aveau lacrimi, fixau un punct în spaţiu. Un punct care era întot-deauna situat cât mai departe posibil de Hunter şi de prea încântătoarea lui tovarăşă.

Se simţi uşurată când sosi momentul plecării. Toată lumea se urcă în căruţă. în faţa casei ei Galen făcu o scurtă haltă. Fără să-şi mai ia măcar rămas bun de la el, Sara fugi să se închidă în camera ei. Candi mai întârzie în prag. Când intră în cele din urmă în casă, un zâmbet îi lumina chipul.

Trântită de-a latul patului ei, Sara auzi

închizându-se uşa. Apoi căruţa se îndepărtă în noapte. Abia atunci dădu frâu liber lacrimilor.

Din fericire, a doua zi, Candi nu pomeni decât o singură dată de petrecere. Si Sara îi fu nespus de recunoscătoare pentru asta. între cele două tinere începuseră să se ţească nişte legături invizibile. Si pentru prima oară în viaţa ei, Sara descoperea bucuria de a avea o adevărată prietenă.

Vineri seară, după ce se gândise la asta toată ziua, se hotărî să se ducă la serata lui Galen. Alese o rochie lungă din catifea verde care se asorta de minune cu tenul ei palid şi părul negru. Candi era deja gata. Işi ridicase părul roşu într-un coc de bucle şi îmbrăcase o splendidă toaletă de seară de culoare bleu care sublinia curbele graţioase ale corpului ei.

Imediat ce le văzu apărând, Galen îşi părăsi invitaţii deja sosiţi pentru a le ieşi în întâmpinare.

- Vă mulţumesc că aţi venit. Duceam lipsă de femei frumoase. Eşti splendidă, Sara. Si tu, Candi... nici nu-mi găsesc cuvintele. Culoarea asta îţi vine de minune.

Cu obrajii roşii de plăcere, tânăra secretară îi întoarse zâmbetul.

- Imi pare bine că-ţi place cum arăt, Galen.

El o luă de braţ.

- Vino. Si tu, Sara. Vreau să vă prezint prietenilor mei.

Câteva perechi dansau după muzica de jazz. In
apropierea şemineului, un grup de bărbaţi înconjura o creatură de vis. Inima Sarei se

strânse. Carisa Hofferman arăta superb. Rochia vişinie se mula pe formele ei perfecte.

- Carisa! o strigă Galen. Poţi să vii o clipă, draga mea?

Cu o mutră de copil răsfăţat, ea îşi dădu pe spate
buclele blonde care-i acopereau umerii sidefii.

- Mă scuzaţi, le susură ea admiratorilor care o înconjurau. Revin imediat. Aşteptaţi-mă.

Ei se îndepărtară pentru a-i face loc. Cu un mers de regină, ea traversă salonul. Discuţiile încetară la trecerea ei. Bărbaţii o sorbeau din ochi.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea apropiindu-se cu o alură jprovocatoare.

- îţi reaminteşti fără îndoială de Sara şi Candi. V-aţi întâlnit miercuri la focul de tabără. Sara e mai cunoscută sub numele de Leah Reid. Candi e secretara ei.

Carisa binevoi în sfârşit să le acorde favoarea unei priviri condescendente.

- Deci scrii romane, rosti ea din vârful buzelor.

- Pot spera să te număr printre cititoarele mele? se interesă Sara, adoptând tonul monden al interlocutoarei sale.

- Categoric nu. Nu citesc niciodată. Sunt eu însămi romancieră, dacă nu ai aflat încă asta. Propriile mele cărţi îmi sunt de ajuns când am chef să mă distrez citind ceva. Si chiar dacă aş dori să citesc altceva, nu am timp. Ducem o viaţă atât de trepidantă la Washington!

- Ce păcat, spuse Sara pe un ton prefăcut compătimitor. Mie îmi place la nebunie să citesc. Sub ce pseudonim scrii? Poate că ţi-am citit

vreunul din romane.

- Carole Collins, răspunse Carisa cu un aer de superioritate. Ultima dintre capodoperele mele, *Lacrimi de sânge,* a fost propusă pentru premiul *Stăpânul Misterului,* care se va acorda luna viitoare. Dacă eşti o cititoare pasionată, ai auzit în mod sigur vorbindu-se despre el. După părerea prietenului meu Hunter Hathaway, este un roman de calitate.

Sara trebui să facă apel la toată stăpânirea ei de sine ca să nu-i întoarcă spatele. Deci Carisa era de două ori rivala ei. Si cel mai insuportabil lucru era să afle că Hunter se interesa atât de mult de ea încât îi citea romanele şi, culmea culmilor, îi mai şi plăceau.

- Stiai că şi draga noastră Sara e foarte bună prietenă cu Hunter? interveni Galen cu o sclipire maliţioasă în ochi.

- Adevărat? spuse Carisa făcând o mutră care cerea palme. Habar nu aveam. Hunter nu mi-a pomenit niciodată despre ea. Insă e adevărat că pentru un bărbat ca el nu contează femeile care au trecut întâmplător prin viaţa lui.

Si cu un ultim surâs răutăcios adresat Sarei, se roti graţios pe tocurile înalte şi subţiri şi plecă spre admiratorii ei, în mijlocul cărora părea să se simtă cu mult mai bine decât lângă nişte femei lipsite de importanţă.

Sara îl luă de braţ pe Galen.

- Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi îndeajuns că mi-ai dat posibilitatea să cunosc mai îndeaproape acest şarpe cu clopoţei, îi şopti ea printre dinţi.

Tânărul pictor izbucni în râs.

- Nu-i da atenţie Carisei. A trebuit să înveţe să se apere pentru a-i permite soţului ei să facă o carieră strălucită. Dar acum, succesele senatorului Hofferman nu-i mai ajung. Si-a pus în minte să devină o mare scriitoare. Si nimic n-o va opri din drum. E în stare de orice ca să obţină acel premiu. Probabil că o înţelegi puţin, nu-i aşa?

Sara scutură din cap.

- Nu. Tot ceea ce contează pentru mine este talentul. Si meritul personal.

- Sper că n-o să avem ocazia s-o vedem prea des, intră şi Candi în discuţie. Unde locuieşte? La Washington, probabil.

- Da. Dar are o casă şi la Ravenwood. Si preferă să vină singură aici. Are un mod foarte personal de a uita de oboseala vieţii trepidante de la oraş.

- Adevărat? rosti Sara pe un ton indiferent.

Galen îi prinse privirea.

- în general se închide în casă vreo săptămână, în compania lui Hunter. Sunt într-adevăr... foarte buni prieteni. El pare să-i admire foarte mult stilul.

Sara întoarse capul. Galen chiar nu-şi dădea seama că
i înfigea un pumnal în inimă?

- E foarte frumoasă, şopti Sara ca pentru sine.

- Si e conştientă de asta, o completă pictorul. Acest gen de avantaj se poate dovedi foarte util. S-a folosit deja din plin de frumuseţea ei ca să-şi ajute soţul în ascensiunea lui politică. Iar mie mi se pare că lumea literaturii seamănă teribil de mult cu cea politică. O cunosc prea bine ca să

cred că a venit să-l întâlnească pe Hunter din întâmplare, exact înainte de deliberarea juriului.

Cu obrajii în flăcări, Sara căuta cu disperare un mijloc de a întrerupe această discuţie. Scoase un oftat de uşurare când o recunoscu pe Kathy Potter.

- Iartă-mă, Galen. Mă duc să schimb două vorbe cu Kathy.

- Te rog, draga mea Sara. Vă urez să petreceţi o seară plăcută fiindcă eu trebuie să vă părăsesc. Obligaţiile mele de stăpân al casei mă cheamă.

- O să te ajut să le îndeplineşti, îi sugeră Candi luân- du-l de braţ.

- îţi mulţumesc, fetiţo. Eşti prea încântătoare în seara asta pentru a sta prin vreun colţ cu bătrânele domnişoare autoare de romane poliţiste.

Si făcându-i cu ochiul, o părăsi pe Sara şi o antrenă pe frumoasa secretară în mijlocul perechilor care dansau.

Timp de o oră, Sara, Kathy Potter şi Nora Cane, cunoscută mai bine sub pseudonimul de Lynda Lancaster, se lansară într-o dezbatere pasionată asupra meritelor eroilor lor preferaţi.

In ciuda trupului ei ca scândura, Kathy nu era lipsită nici de farmec nici de graţie. Era dotată cu un simţ al umorului destul de acid care dădea sare şi piper fiecăreia din remarcile ei. Nora, o femeie cam la cincizeci de ani, cu un ten de trandafir, vorbea puţin dar întotdeauna la obiect. Ea se bucura de o oarecare celebritate în mai multe cercuri literare, dar timiditatea ei proverbială o împiedica să iasă în faţă. Editorul ei o bătuse mult la cap până îi smulsese

aprobarea de a prezenta la premiul *Stăpânul Misterului* ultima ei lucrare, apărută sub titlul *Moartea vine întotdeauna la întâlnire.*

Brusc, ca în urma unui misterios apel, Sara se întoarse spre uşă.

Hunter tocmai intra. Cu un surâs îi întinse mantoul tinerei care se ocupa de garderobă şi făcu o scurtă oprire înainte de a se amesteca în mulţimea invitaţilor. Privirea lui făcu înconjurul încăperii. In acel moment, ochii lor se întâlniră.

Simţind că i-au transpirat mâinile şi inima i s-a oprit parcă în loc, Sara îşi plecă iute capul.

- E un tip seducător, nu-i aşa? îi şopti Kathy la ureche.

Simţindu-se încurcată că a fost astfel demascată, Sara încercă în zadar să relanseze conversaţia. Fără voia ei, atenţia îi era îndreptată spre ceea ce se petrecea în celălalt capăt al salonului. Nu-şi putu stăpâni o tresărire dureroasă când, cu un mers unduitor, Carisa Hofferman veni să-l sărute pe Hunter pe buze, gest care denota o anumită intimitate.

Conştientă de tulburarea ei, Nora începu să le spună imediat o anecdotă extrem de amuzantă. Cele trei noi prietene râdeau în hohote când o voce gravă, care se făcu auzită din spatele lor, le făcu să tresară.

- Bună seara, Sara.

Sara simţi că inima începe să-i bată nebuneşte. Ridică ochii cu timiditate.

- Bună seara, Hunter.

- Ce faci, dragul meu? îl întrebă Kathy, gratificându-l cu o viguroasă strângere de mână.

- Sunt încântată că te văd, îngăimă Nora

înroşindu-se ca o adolescentă.

Cu un surâs seducător, el se aplecă spre ele şi le şopti:

- Sper să mă iertaţi că v-o răpesc pe Sara. Vreau să vorbesc ceva cu ea.

- Nu mai avem ce ne spune, protestă ea extrem de încurcată.

- Vino, dacă îţi spun.

Se temea prea mult de o ceartă, pentru a-i ţine piept prea mult timp. Aşa că îi întinse mâna şi se pregătea să-l urmeze docilă când, strecurându-se printre invitaţi, Carisa se repezi la el.

- Vino, scumpule. Ne plictisim de moarte aici. Contăm pe tine să înviorezi atmosfera.

Din fundul salonului izbucniră câteva încurajări entuziaste:

- Hunter! La pian!

- Ssst! Tăceţi! Hunter o să ne cânte ceva.

Cu o figură resemnată, el ridică din umeri.

- Foarte bine, Carisa. Vin. Si tu, Sara, adăugă el trăgând-o spre centrul încăperii.

O obligă să se aşeze lângă el. Invitaţii începuseră deja să bată din palme. Hunter atacă primele măsuri ale unui charleston îndrăcit.

Cu lacrimile în ochi, cu buzele tremurând, Sara încerca să-şi păstreze zâmbetul. Dar când Carisa îşi făcu loc printre ceilalţi ca să ajungă chiar în spatele pianistului, îşi sprijini mâinile cu un gest vădit posesiv de umeri lui şi începu să fredoneze melodia cu vocea ei plină de senzualitate, Sara nu mai reuşi să se stăpânească. Se ridică şi, cu un mers de somnambulă, trecu de cercul invitaţilor.

Cu inima frântă, aruncă o privire pierdută în jurul ei. Până în seara asta, nu aflase de talentele muzicale ale lui Hunter. Niciodată nu-şi închipuise că el cântă la pian. Si în mod inexplicabil, această descoperire o umplea de o infinită tristeţe.

Capitolul 1

Palidă şi simţind că o lasă picioarele, Sara îşi căută refugiul într-un budoar de la primul etaj. Când se văzu într-o oglindă mare agăţată deasupra unei mese de toaletă din lemn de trandafir, un oftat amarnic îi scăpă de pe buze. Ce-o să se întâmple cu ea, o să se îmbolnăvească? Nişte cearcăne vinete îi apăruseră sub ochi. Obrajii erau palizi şi supţi. Si toate astea din cauza lui Hunter!

Gelozia îi rodea inima. Ce copilărie! De mult timp ar fi trebuit să se obişnuiască cu ideea că el făcea curte şi altor femei. Carisa nu era prima. Si nici ultima, în mod sigur.

Strângându-şi tâmplele între palme, se forţă să respire adânc şi rar. Vreme de trei ani avusese tot timpul să se înveţe să trăiască departe de Hunter. Faptul că-l revăzuse, că gustase din nou în braţele lui plăcerile dragostei nu trebuia să schimbe cu nimic lucrurile. Trebuia să meargă mai departe cu orice preţ. Chiar dacă va continua să nutrească în adâncul sufletului ei o dragoste imposibilă.

Puţin câte puţin îşi regăsea sângele rece. Alungă dorinţa irezistibilă de a pleca imediat acasă. Ar fi fost prea uşor. Hunter îi reproşase prea des că-şi ascunde capul în nisip, asemenea struţului. De data asta îi va ţine piept. Nimeni n-o va mai putea acuza că fuge de realitate.

Cu grijă, metodic, îşi spălă ochii înroşiţi de lacrimi, se fardă puţin şi-şi aranjă părul. Apoi, cu un zâmbet forţat pe buze, se hotărî să se alăture celorlalţi invitaţi de la parter.

Acordurile unui tango languros o primiră în salon. O parte din invitaţi tot mai stăteau în jurul

lui Hunter care nu se sculase de la pian. Poate că nici nu-şi dăduse seama că ea plecase, gândi Sara cu amărăciune. Evită să arunce vreo privire în direcţia lui. Neavând chef să se întoarcă nici lângă Kathy şi Nora, începu să rătăcească de la un grup la altul, fără să îndrăznească să se amestece în conversaţii.

- Sara, vino aici!

Cu spatele drept şi capul sus, îşi îndreptă paşii spre Galen. Inconjurând cu braţul talia unei frumoase blonde pe care avusese deja ocazia s-o întâlnească la petrecerea lui Hunter, el îi zâmbea prietenos.

- Vino, dragă Sara. Aş vrea să-ţi prezint câţiva dintre prietenii mei.

Il urmă fără nici un chef. In ciuda frumoaselor ei hotărâri, simţea că face faţă din ce în ce mai greu. Se decise să profite de prima ocazie ca să-şi ia rămas bun de la gazda ei şi să pună capăt acestui calvar.

Galen o trăgea însă spre o uşă mascată în perete.

- Te simţi pregătită să-mi vizitezi atelierul?

Sara râse încurcată.

- Nu în seara asta, Galen. Aş dori să plec. Stii cumva unde este Candi?

- Bineînţeles. în sala de joc. Se distrează de minune. Ar trebui să iei exemplu de la ea, Sara. Munceşti prea mult. Destinde-te, profită de viaţă. Hai, vino în vizuina mea.

Cu un oftat de resemnare, ea se lăsă condusă pe o scăriţă. Ajunseră pe un palier. Galen deschise o uşă şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

Sub un acoperiş de sticlă prin care se vedea

cerul înstelat, Sara decoperi o încăpere cu pereţii plini de tablouri.

- Atelierul tatălui meu, îi explică Galen. Impresionant, nu-i aşa?

- Da, foarte impresionant chiar.

Cu o privire încântată examină pânzele şi schiţele împrăştiate pe şevalete sau aşezate în teancuri pe podea.

- Sunt lucrările tale? şopti ea, cu o voce din care răzbătea admiraţia.

El zâmbi cu amărăciune.

- Te miră, nu-i aşa? Până acum nu mă prea luai în serios. Fii liniştită. Nu sunt autorul minunăţiilor astea. Doar al unor pânze neterminate.

Sara se apropie ca să le studieze mai de aproape.

- Ar trebui să le termini, Galen, să pregăteşti o expoziţie pentru a te face cunoscut.

- De ce? Ca să aud criticii comparându-mă cu tatăl meu?

- Nu mai fi aşa de înăcrit. Ai destul talent pentru a-ţi face singur un nume în pictură, datorat în exclusivitate meritului tău.

El o privi gânditor. In ochii lui se citea o imensă tristeţe.

- Eşti amabilă, Sara. Dar am destulă minte ca să-mi dau seama că niciodată nu mă voi putea ridica la valoarea tatălui meu. Renumele lui îmi interzice să intru în competiţie. Refuz să-mi petrec viaţa luptându-mă cu umbra lui.

- Lucrează sub un pseudonim, emigrează într-o altă ţară. Trebuie să existe o soluţie. Nu poţi să-ţi baţi joc de talentul tău. Schiţele astea sunt splendide.

- Si tu, Sara.

- Nu! strigă ea,împingându-l ca să scape de buzele lui lacome. Te rog. In numele prieteniei noastre, nu mă atinge!

- De ce?

Cu un deget mângâietor, îi atinse întâi obrazul apoi buzele. Vocea lui vibrând de dorinţă deveni răguşită, senzuală.

- Sunt nebun după tine, Sara. Pentru tine voi deveni celebru. Vei fi mândră de mine. Lasă-mă să te iubesc.

- Imposibil, Galen. Lasă-mă.

El se dădu înapoi cu un pas.

- Există un alt bărbat în viaţa ta?

- Da.

Işi regretă însă imediat răspunsul. Cu chipul schimonosit de un rictus, Galen se îndepărtă de ea ca şi cum simpla ei prezenţă îi devenise de acum insuportabilă.

- Hunter? o întrebă el cu o voce lipsită de intonaţie.

Ea făcu din cap un semn afirmativ.

- Imi pare rău, Galen.

- Ţi-ai pierdut minţile. Hunter este un afemeiat înveterat. N-o să te facă niciodată fericită. Crede-mă, Sara. Am avut ocazia să-mi dau seama de când s-a mutat aici.

Strângând din pumni, ea îi răspunse:

- Stiu toate astea. Dar dintotdeauna şi pentru totdeauna Hunter este singura mea dragoste. Si acum jură-mi că nu vom mai aborda niciodată acest subiect.

Nemaiputându-şi stăpâni durerea, fugi fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Pe palier se ciocni de cineva care venea spre

ea. Cuprinsă de panică, îşi ridică spre necunoscut chipul plin de lacrimi.

Cu o privire severă, Hunter o prinse de încheieturile mâinilor. îi fixă cu dispreţ, chipul livid şi coafura în dezordine. Apoi atenţia lui fu brusc atrasă de uşa atelierului.

Sara aruncă o privire peste umăr în acea direcţie. Stând nemişcat în pragul *vizuinei* lui, cu trăsăturile luminate de plafoniera de pe scară, Galen îşi ştergea urmele de ruj de pe obraji.

Sara se smuci ca să scape din mâinile lui Hunter şi coborî în goană treptele până la parter. îşi luă la iuţeală mantoul şi poşeta şi ieşi în noaptea rece.

Câinii o primiră cu nişte lătrături neliniştite. îi dădu la o parte fiindcă nu avea chef de ei. Ange şi Gardien se retraseră cu coada între picioare, fără să înţeleagă cu ce greşiseră. în salon, Harry-Cap-de-hârleţ scoase nişte strigăte răguşite. Sara aruncă pe colivie cuvertura lui brodată şi trânti uşa în urma ei ca să nu-l mai audă.

- Ajutor! Ajutor! strigă papagalul. Foc! Foc! Dacă eşti aşa isteaţă de ce nu eşti fericită? Foc! Foc! îşi debita acesta tot repertoriul.

Sara fugi în camera ei ca să-şi găsească liniştea.

Dar câinii se luară după ea.

Sara îşi puse cămaşa de noapte. Apoi se băgă în pat, dar nu-i primi şi pe dobermani care se culcară atunci pe covor. Cu urechile pleoştite, aceştia scoteau nişte gemete înăbuşite şi o priveau în speranţa că se va răzgândi.

Dar Sara se făcu covrig sub pătură. Simţea că urăşte pe toată lumea. Pe Galen, pe Hunter, pe Ange şi Gardien care se agitau fără încetare, pe

papagal care tot chema pe cineva în ajutor. Si mai ales pe sine.

Işi băgă capul sub pernă şi închise cu hotărâre ochii. Dar somnul o ocolea. Nu reuşea să adoarmă, să se cufunde în uitarea pe care ţi-o oferă un somn salvator. Se zvârcoli de pe o parte pe cealaltă sub pătură. Fără rezultat. Nimic nu putea să vină de hac durerii care pusese stăpânire pe ea.

La căpătul răbdării, se sculă. Un miros înecăcios îi umplu nările.

Se repezi în bucătărie. Totul părea în ordine. In salon la fel. Se îndreptă atunci către uşa care dădea spre subsol. O deschise şi un nor de fum negru o izbi în faţă. Fără să se mai gândească, începu să coboare scările. Cu ochii plini de lacrimi, ajunse pe ultima treaptă.

In fundul pivniţei, în spatele perdelei groase de fum, instalaţia de încălzire ajunsese la roşu. Flăcările cuprin- seseră pereţii, devorând totul în calea lor. Sub ochii ei înroşiţi, revistele şi cutiile goale lăsate acolo de fosta proprietară se transformau într-o torţă gigantică.

Rămăsese înlemnită privind oribilul spectacol. Apoi brusc, îi întoarse spatele, urcă scările din patru în patru şi se repezi spre telefonul de la intrare.

- Casa mea arde! urlă ea în receptor. Magnolia de la Ravenwood. Vă rog, domnişoară! Focul se întinde.

- O să anunţ pompierii, o asigură operatoarea cu un calm de neclintit.

Sara nici nu mai puse telefonul în furcă. Se repezi spre camera lui Candi. N-o auzise venind, dar era mai bine să verifice. Dar n-o găsi pe

nicăieri pe secretara ei. îngrozită, simţi planşeul trosnindu-i sub picioare. Incendiul se întindea cu repeziciune. Nu mai avea nici un minut de pierdut.

Cu colivia papagalului într-o mână, cu lesa câinilor în cealaltă, începu să fugă pe cărare. Instinctiv o luase în direcţia casei lui Hunter. Acesta nu plecase probabil de la serata lui Galen, dar era sigură că va găsi acolo oameni care să-i sară în ajutor.

Picioarele ei goale păreau să zboare pe covorul îngheţat de muşchi şi frunze. Sosită în faţa reşedinţei în stil colonial, puse jos colivia şi bătu cu ultimele puteri în imensa poartă de stejar.

- E cineva aici?... Vă rog, deschideţi!

O lampă se aprinse la primul etaj. Uşa grea se deschise şi un val de lumină se revărsă asupra Sarei şi a protejaţilor ei. Tânăra femeie strânse din pleoape, orbită.

- Doamne! Sara! strigă Hunter cu o voce ciudat de răguşită.

- Repede! Casa mea e în flăcări!

El o trase în casă împreună cu toată menajeria ei.

- Becky! James! strigă el.

Menajera şi unul din servitori apărură în fugă.

- Ocupă-te de ea, Becky. Si tu, James, adu-mi o lanternă puternică şi telefonează la pompieri.

- Am telefonat eu, gemu Sara care îşi frângea mâinile, cu o privire rătăcită în ochii ei mari strălucind de lacrimi.

Hunter terminase să se echipeze când Carisa îşi făcu la rândul ei apariţia. Soţia senatorului purta un neglijeu vaporos, ale cărui dantele albe

mai mult îi dezvăluiau decât îi ascundeau farmecele. Sub privirea ei rece, Sara simţi că se înroşeşte. Işi dădu brusc seama de ţinuta ei: în picioarele goale, în cămăşuţa transparentă de nylon, probabil că oferea un spectacol jalnic.

- Daţi-mi ceva de îmbrăcat, o rugă ea pe menajeră. Trebuie să mă întorc acolo.

- Domnul mi-a cerut să am grijă de dumneavoastră, îi răspunse femeia. O să vă dau ceva călduros de îmbrăcat dar n-o să vă las să plecaţi. Veniţi. Tremuraţi de frig.

Becky o conduse în camera ei şi scoase din dulap o pereche de papuci noi de casă şi un halat gros.

- E cam mare, se scuză ea zâmbindu-i cu simpatie. M-am cam îngrăşat.

Sara îi mulţumi şi se întoarse în hol. Se simţea caraghioasă în halatul ăsta care-i ajungea până la călcâie. Cu un gest ferm, înnodă cordonul ca să strângă pe ea halatul prea larg pentru silueta ei fragilă şi se pierdu în noapte.

Işi întrerupse cursa nebună, gâfâind, la marginea domeniului lui Hunter. Cu ochii holbaţi, fixa oribilul spectacol care se reflecta pe cerul înstelat.

Sub o enormă ciupercă de fum negru, flăcările se precipitau în asaltul primului etaj. Adevărate jerbe de scântei luminau ferestrele. Casa ei! Casa visurilor ei pierea în flăcări.

îşi dădu la o parte cu hotărâre şuviţele de păr care-i căzuseră pe frunte şi fugi spre oamenii care, sub comanda lui Hunter, dădeau din mână în mână căldările cu apă.

După ce mai străbătuse câţiva metri, o explozie zgudui noaptea. Instinctiv îşi duse

mâinile la faţă ca să şi-o protejeze. Apoi, îşi descoperi ochii cu teamă. Fereastra biroului lui Candi zbura spre pământ. Flăcările cuprinseseră biblioteca, devorau perdelele.

- Oh, nu, nu!

Manuscrisul ei! Primele zece capitole din *Mâine, la ivirea zorilor* se aflau pe biroul lui Candi.

O mână fermă îi întrerupse cursa în momentul când era să se arunce în vâlvătaia focului.

- Aş putea să ştiu unde te repezi aşa?

încercă să-l dea la o parte din drumul ei. Ar fi putut totuşi să ştie că Hunter nu admitea să fie dat la o parte.

- Trebuie neapărat să ajung în biroul lui Candi, îngăimă ea printre sughiţuri de plâns.

- Nu fi idioată! Nimeni nu poate pătrunde acolo. Casa arde din pivniţă până în pod.

- Ca şi cum eu n-aş şti asta! Dar trebuie să mă duc. Imediat! Lasă-mă!

- Ce este atât de important în biroul ăla încât eşti gata să-ţi rişti viaţa pentru asta? Răspunde-mi! Mă duc eu în locul tău.

Sara se calmă brusc. Nimic în lume nu era atât de important pentru ca Hunter să-şi rişte viaţa.

- Nimic, spuse ea plecând capul.

- E manuscrisul tău?

- E... acolo, răspunse ea cu o voce pierdută.

Hunter o ridică în braţe ca s-o ducă departe de incendiu. Pe la jumătatea drumului o întâlniră pe Candi.

- Slavă Domnui! exclamă tânăra. Bine că nu te culcaseşi! Mi-a fost atât de frică! Ce s-a întâmplat?

- Sistemul de încălzire, îi explică Sara în şoaptă. A luat foc. Totul s-a terminat pentru mine.

Hunter grăbi pasul.

- Grăbeşte-te, Candi. Tremură îngrozitor. Probabil nu atât din cauza frigului cât în urma şocului. Sper că n-o să leşine.

Cu ochii închişi, Sara auzea cu o ureche absentă aceste voci care veneau parcă de pe altă lume. In spatele pleoapelor ei se desena o viziune de coşmar, de nesuportat. Sub ruinele casei ei mari şi albe, care îşi înălţa spre cer scheletul calcinat, erau îngropate cele mai frumoase visuri ale ei. Ani de sacrificii, de muncă îndârjită. Promisiunea unor zile mai bune, în care celebritatea îi va asigura în sfârşit un viitor ca în basme. Se sfârşise. Nu-i mai rămăsese nimic. Decât o grămăjoară de cenuşă. Si un pic de fum...

Hunter o aşează cu grijă pe un pat imens dintr-o cameră zugrăvită în tonuri pastelate.

- Rămâi lângă ea, Candi. Mă întorc^ cât pot de repede.

Sara îi auzi paşii îndepărtându-se. Işi ridică pleoapele
cu greutate. Aşezată pe covor, Candi îi mângâia cu blândeţe mâna.

Sara crezu că o să se înăbuşe din cauza plânsului pe care abia şi-l mai putuse stăpâni până acum.

- Am pierdut tot, Candi. Tot. Oh, Doamne, de ce a trebuit să vin aici?

Lacrimile apărură şi în ochii prietenei ei. Candi cunoştea pe de rost termenii contractului semnat de Sara.

Chiar lucrând zi şi noapte, nu vor putea preda la timp editorului primul volum din saga. Si mai rău încă: în biroul ei, în afară de manuscris, păstra toate însemnările pe care şi le făcuse Sara pentru celelalte două volume. Planul întregii lucrări, capitol cu capitol. Toată documentaţia ei. Pierderea era ireparabilă. O adevărată catastrofă.

Ţinându-se în braţe, cele două tinere vărsau lacrimi amare. în depărtare se auzi sirena pompierilor din Royaltown. Prea târziu însă. Nu mai era nimic de salvat.

*
* *

Cerul începuse să se lumineze când auziră în sfârşit paşii lui Hunter pe scară. Cu un gest rapid, Sara îşi şterse faţa răvăşită de lacrimi. Se ştia prea slabă, prea vulnerabilă pentru a-i asculta sarcasmele. N-o să-i dea satisfacţia de a se lăsa strivită de superioritatea lui. Mai bine ar face să privească realitatea în faţă: n-ar fi trebuit să vină să se instaleze la Ravenwood. Locul ei nu era în mijlocul acestei comunităţi de artişti.

Când îl văzu intrând, abia se abţinu să nu strige. Tras la faţă, cu obrajii murdari de funingine, cu hainele sfâşiate, părea epuizat.

- Am reuşit să salvăm aripa de nord, le anunţă el pe un ton neutru. Dar nu vă faceţi iluzii. Aripa de sud e aproape distrusă şi nici corpul central nu se prezintă mai bine. Pompierii au găsit diverse explicaţii. Un scurt-circuit sau o avarie în sistemul de alimentare al încălzirii centrale. Si într-un caz şi în celălalt catastrofa ar fi putut fi evitată dacă subsolul n-ar fi servit drept depozit pentru materiale inflamabile. Nu aruncaseşi cutiile şi revistele vechi, aşa cum îţi

recomandasem?

Sara lăsă capul jos. Nu era posibil! Doar nu era ea vinovată de această lovitură a destinului? Dar la ce bun să mai caute un vinovat? Lucrurile nu s-ar schimba cu nimic.

Se ridică cu o sclipire sălbatică în ochii ei rătăciţi.

- Vreu să mă duc să constat pagubele.

Hunter oftă din adâncul pieptului.

- Aşteaptă mai bine până mâine, începu el.

- Nu-ţi cer să mă însoţeşti. Mă duc singură.

- Sara, spuse el cu blândeţe, renunţă la orice speranţă. Nu a mai rămas nimic din biroul de la parter. Acceptă realitatea: manuscrisul tău a fost distrus.

Sara clipi de câteva ori, încercând să-şi facă puţin curaj.

- N-are importanţă. Vreau să mă duc totuşi.

- Foarte bine. Aşteaptă să dau ordin pentru ca secretara ta să fie instalată într-una din camerele de oaspeţi, şi te însoţesc. Coboară în hol.

La picioarele scării Gardien şi Ange veniră să se frece de picioarele ei. Ea începu să se plimbe cu nervozitate încolo şi-ncoace, trăgându-se de capetele cordonului.

Hunter se apropie încet de ea.

- Gata? o întrebă el cu blândeţe.

- Da.

Traversară pădurea fără să scoată nici un cuvânt. Casa le apăru în faţa ochilor, sinistră în lumina cenuşie a zorilor.

Cu pumnii strânşi, cu maxilarele încleştate, Sara se băgă printre ruine. Lanterna lui Hunter lumina covoarele îmbibate de apă, pereţii înnegriţi de funingine. Cu un pas hotărât,

străbătu salonul şi bucătăria. Fără voia ei, o speranţă nebunească îi însufleţea paşii.Vor avea multă treabă, desigur, dar pagubele nu păreau chiar atât de mari.

Se îndreptă hotărâtă spre biroul lui Candi.

Smulsă de explozie, uşa biroului se volatilizase parcă.

- Atenţie, îi şopti Hunter. Planşeul nu mai e atât de solid. E periculos să tă aventurezi aici.

Fără să-l asculte, ea pătrunse în încăpere.

Dezastrul o frapă atunci în toată amploarea lui. Era inutil să spere imposibilul. Nu mai rămăsese nimic. Rafturile, cărţile, biroul, fotoliile, totul se transformase în fum şi cenuşă în acelaşi timp cu foile dactilografiate care reprezentau singura ei raţiune de a trăi.

Cu umerii încovoiaţi, cu capul plecat, bătu în retragere, învinsă de fatalitate. Eforturile ei vor rămâne mereu zadarnice. Cu cât se lupta mai mult ca să scape de trista soartă despre care îi vorbise mama ei, cu atât mai mult se scufunda. Poate că exista vreun blestem care urmărea familia ei, o incapacitate ereditară de a cunoaşte fericirea. Pentru prima dată în viaţa ei simţea că nu mai are curajul să reziste destinului potrivnic care se înverşuna s-o urmărească peste tot.

- Nu e decât o casă, îi şopti Hunter la ureche. Poate fi reconstruită. Sara îi întoarse spatele. Cum ar fi putut el să înţeleagă? Nu numai casa trebuia reclădită ci întreaga ei viaţă. îşi aminti cum sosise săptămâna trecută, cât de fericită era, cu inima plină de bucurie şi mândrie. Un adevărat triumf.... dar venea să se adauge la lunga listă a episoadelor dureroase din viaţa ei.

Traversă holul obscur şi începu să urce scara.

- Unde te duci? o întrebă Hunter, îndreptând spre ea fascicolul luminos.

- Vreau să verific starea în care se găsesc camerele.

- Nu au avut prea mult de suferit, slavă Domnului! Acum am face mai bine să plecăm. O să vii mâine să-ţi iei lucrurile. O să vă instalaţi la Winterwoods până când casa voastră va fi din nou locuibilă.

- La tine? Iţi mulţumesc pentru propunerea ta, Hunter, dar e imposibil.

Vocea lui deveni severă.

- Fii rezonabilă, Floare a Irlandei. Nu puteţi locui aici încă mult timp de acum încolo. Instalaţia de încălzire centrală e complet distrusă, nu mai există electricitate şi incendiul a făcut găuri cam peste tot. Unde vrei să te duci?

Sara înlemni, ca lovită de trăsnet. Pentru prima dată întrevedea în ansamblul lor toate consecinţele catastrofei. Fără adăpost, fără bani. Cum va putea face faţă responsabilităţilor? Nu avea nici cea mai mică idee, dar toată fiinţa ei se revolta la ideea de a se refugia în casa lui Hunter. Niciodată nu va accepta să depindă de el.

Bărbatul se apropie de ea cu trăsăturile schimonosite de furie.

- Unde vrei să te duci, Sara? repetă el. La Galen, poate? Ar cam fi timpul să revii cu picioarele pe pământ. Nu mai ai nimic, eşti ruinată. De acum înainte multe uşi ţi se vor trânti în nas. Locuitorii Ravenwood-ului urăsc sărăcia. Ţine bine minte asta.

Uluită, ea îl fixa cu o privire disperată.

El o îmbrăţişă cu blândeţe.

- Vino. O să mai vorbim mâine despre asta. Hai să mergem acasă.

Ea îl urmă cu un mers de somnanbulă. Nu mai era sigură de realitate. Nu era departe de a crede că totul nu era decât un coşmar îngrozitor. Dar în curând se va trezi şi lucrurile vor reveni la normal.

Hunter o însoţi până în camera ei. Din prag ea se întoarse spre el şi abia se abţinu să nu se arunce în braţele lui pentru a căuta consolare. Dar amintirea numeroaselor eşecuri care punctau relaţia lor o împiedică să facă asta.

El o privea cu gravitate. Un zâmbet înduioşat apăru apoi pe buzele lui. Ridică timid mâna şi-i mângâie uşor părul.

- Sara...

Dar tânăra ridică mândră capul. Nu avea nevoie de mila lui.

Degetele lui urmară conturul chipului ei, apoi, cu o imensă oboseală, lăsă să-i cadă braţul.

- Vreau să fac o baie, spuse el cu o voce posomorâtă. încearcă să dormi.

Sara bătu din pleoape pentru a alunga lacrimile care-i umpluseră ochii.

- Noapte bună, şopti ea pe un ton plin de regrete.

Hunter se retrăsese deja.

Rămase mult timp trează, nemişcată în semiobscuritate. în zadar încerca să-şi imagineze viitorul. în primul rând trebuia să se ocupe de soarta lui Candi. Si nu putea să-şi abandoneze nici câinii. Nici pe Harry. Hunter îi propusese să-i găzduiască. Putea să accepte asta? Avea de ales? Trebuia să se lase la mâna lui? Să trăiască pe socoteala lui?

Disperată, cuprinsă de un sentiment îngrozitor de singurătate, începu să plângă în hohote, cu capul ascuns în pernă ca să-şi înăbuşe gemetele.

Nu auzi uşa deschizându-se. Tresări şi scoase un ţipăt uşor când simţi o mână aşezându-i-se pe umăr.

Aşezat pe marginea patului, Hunter o privea compătimitor. Fără să scoată nici un cuvânt, se aplecă şi o luă în braţe.

-Totul o să se aranajeze, Floare a Irlandei, îi şopti el. Nu e sfârşitul lumii. Când casa va fi aranjată, viaţa îşi va relua cursul.

Cuvintele lui de consolare îi merseră Sarei drept la inimă. Incepu să plângă şi mai tare. Incet, el o trase pe genunchii lui. Ascunzându-şi capul la umărul lui Hunter, Sara se lăsă în voia lui.

Când gura lui o găsi pe a ei, Sara îi răspunse la sărutări cu patima disperării. Nu mai avea viitor şi din trecut nu mai voia să păstreze nici o amintire. Nu mai conta decât căldura acestui trup bărbătesc lipit de al ei, blândeţea acestor mâini care o mângâiau şi o făceau să geamă, dar nu de durere ci de plăcere.

Hunter îşi desfăcu cordonul halatului şi se strecură gol lângă ea, în pat. Cu un gest brusc, Sara îşi scoase cămaşa de noapte şi-şi lipi sânii fierbinţi de pieptul lui, ameţită de faptul că inima lui bătea atât de aproape de a ei.

Cu o mână expertă, el îi mângâie trupul, până în cele mai intime locuri ale feminităţii ei. Deşi n-ar fi trebuit, mişcarea o luă prin surprindere. Suspinul ei de plăcere fu absorbit de buzele lui şi o senzaţie fierbinte de abandon îi porni din

adânc, răspândindu-se în toată fiinţa ei; iar ea o întâmpină cu bucurie. Gâfâind, îi conduse gura spre sfârcurile întărite ale sânilor. Buzele lui schiţară arabescuri savante pe pielea ei catifelată. Cu un strigăt răguşit, ea îl apucă de păr cu amândouă mâinile.

- Oh, Hunter... Hunter!

- Sara? Te simţi bine? şopti o voce din spatele uşii. Te-am auzit strigând.

Hunter şi Sara încremeniră, unul în braţele celuilalt.

- Totul e în regulă, Candi, o asigură ea cu o voce răguşită.

- Pot să intru? Nu reuşesc să adorm.

- Eu... o clipă, te rog.

Cuprinsă de panică, îşi puse cămaşa de noapte.

Hunter o privea cu răsuflarea tăiată, cu ochii sclipind ameninţător.

Ea îi întinse halatul cu o mână tremurătoare.

- Te rog...

Hunter se ridică şi se aşeză lângă fereastră, cu spatele la ea.

- Poţi să intri, Candi.

Tânăra împinse uşa, făcu un pas înainte apoi se opri.

- Oh, iartă-mă te rog, şopti ea bătând imediat în retragere.

O linişte apăsătoare se instală în cameră.

- Perfect, spuse în cele din urmă Hunter întorcându-se spre ea. Este pentru a doua oară, Floare a Irlandei. Dar a treia oară, fii sigură că nimic nu ne va întrerupe. O să am eu grijă de asta.

Cu ochii plini de lacrimi, Sara privi uşa închizându-se în urma lui. Fără intervenţia lui

Candi, acum i-ar fi aparţinut trup şi suflet lui Hunter.

Bunul simţ ar fi trebuit s-o facă să mulţumească Cerului pentru asta. Totuşi, nu era departe de a-i purta pică lui Candi că o scăpase, fără să vrea, de acest nou dezastru.

Capitolul 8

Sara deschise ochii şi aruncă în jurul ei o privire speriată. Prin ce minune se trezea în această cameră necunoscută? Se ridică între perne, uimită. Apoi totul îi reveni în minte. Incendiul. Casa devastată. Manuscrisul distrus. Si bucuria ameţitoare pe care o cunoscuse în braţele lui Hunter.

In fundul sufletului ei se năştea o speranţă inexplicabilă. Situaţia nu era poate atât de disperată precum crezuse ea. Acum era ziuă şi soarele strălucea pe cer. Increderea îi reveni brusc. Cum de-şi putuse imagina că totul era pierdut? Din contră. Contrar oricărei aşteptări, ea găsise în îmbrăţişările sălbatice ale lui Hunter siguranţa unui viitor plin de promisiuni. Niciodată, înaintea acestei teribile nopţi, nu-l văzuse privind-o cu atâta tandreţe. Poate că între ei...

Dar gândurile ei fură întrerupte de gemetele câinilor care dormiseră la uşa ei. Sara se sculă, puse halatul imens pe care i-l împrumutase Becky şi încălţă papucii albi. Cu Ange şi Gardien pe urme, coborî scara şi le deschise uşa.

- Le-am mai dat o dată drumul, îi spuse menajera care apăruse în spatele ei. Sărmanii de ei aveau chef de alergat. Dar i-am ţinut în lesă. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla dacă se dădeau la Argosy...

- Argosy?

- Calul domnului, domnişoară Sara.

- Oh! Uitasem complet de el.

Strângându-şi cu amândouă mâinile poalele halatului, Sara se repezi afară.

- Gardien! Ange! Repede înapoi!

Dar îi striga în zadar. Prea ferciţi că-şi regăsiseră libertatea, cei doi dobermani traversară peluza în salturi, drept spre grajduri.

Argosy păştea liniştit într-un ţarc. Cei doi câini se stre- curară pe sub barieră şi începură să se învârtească în jurul calului, lătrând frenetic. Armăsarul începu să zvârle din picioarele dindărăt. încântaţi de joc, câinii continuară să-l hărţuiască.

Sara ajunse lângă ţarc şi se căţără cu stângăcie pe barieră.

- Veniţi aici! Si lăsaţi calul ăla în pace. M-aţi auzit? Aici! Reveniră ruşinaţi la picioarele ei, cu limba atârnându-le de un cot. La celălalt capăt al pajiştii, Argosy începuse din nou să pască liniştit.

- De ce stai cocoţată acolo, Floare a Irlandei? se interesă Hunter cu o voce ironică.

Ea se întoarse, încercând să-şi păstreze echilibrul.

Imbrăcat cu o rară eleganţă, el o privea zâmbind. Niciodată nu i se păruse atât de seducător. Sara se înroşi, conştientă de ţinuta ei caraghioasă.

- Imi adun şeptelul, îi răspunse ea aruncându-i o privire provocatoare.

El se uită zâmbind la părul ei încurcat şi la chipul încă somnoros.

- Se pare că abia te-ai dat jos din pat. Câinii tăi ar fi putut şi ei să mai aştepte puţin înainte să-l fugărească pe bietul meu cal.

- Imi pare rău. Să ştii că nu sunt...

- Răi. Da, ştiu asta. Ai mai avut o dată ocazia să mă asiguri de asta.

- Te rog să mă ierţi, şopti ea confuză, găsindu-şi cu greu cuvintele. Regret că sunt obligată să-ţi impun prezenţa lor.

- Oh, dar câinii ăştia curajoşi nu mă deranjează deloc. Din contră însă, nu prea-mi place să fiu trezit de strigătele cuiva aflat în agonie. Mi-a trebuit un oarecare timp ca să pricep ce se petrece. Dar când am înţeles era prea târziu. Zburasem deja în ajutorul nefericite victime care, în chip de mulţumire, m-a împroşcat cu insulte. Foarte amabil din partea lui.

Sara nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Harry-Cap-de- hârleţ nu uita niciodată să joace această scenă tare pentru noile lui cunoştinţe.

- Ar fi trebuit să mă previi ce manii are zburătoarea asta îngrozitoare.

Se priviră în ochi şi schimbară un zâmbet complice.

Hunter se apropie de ea şi o luă delicat de talie ca s-o dea jos de pe barieră. Gura lui se apropiase de a ei, când o voce îl făcu să ridice brusc capul.

- Vii, Hunter?

- Intră să mă aştepţi în casă, Carisa. Vin imediat.

Farmecul se rupsese însă. Simţindu-se stânjenită, Sara
se îndepărtă.

- O să petrec o săptămână la Washington, o

anunţă Hunter pe un ton destul de nesigur. Si pe urmă plec la New York. Deci nu-ţi face probleme să profiţi de ospitalitatea mea. Te poţi instala în toată... siguranţa.

Sara clătină din cap. Niciodată nu va găsi starea de spirit necesară pentru a lucra într-un loc impregnat de personalitatea lui Hunter.

- Nu, mulţumesc, spuse ea destul de înţepată. Am refuzat întotdeauna să primesc de pomană.

El o prinse cu brutalitate de braţ.

- Nu mai face pe mândra cu mine. Stiu că toate propunerile mele au darul să-ţi displacă. Dar de data asta vei accepta. Winterwoods este singurul loc unde poţi scrie, aşteptând ca meseriaşii să-ţi repare casa.

- Manuscrisul meu a fost distrus, îi reaminti ea cu o voce aspră.

- Un motiv în plus ca să te pui pe treabă fără a mai pierde nici o clipă. Ai încă o săptămână până la acordarea premiului oferit de *Stăpânii Misterului.* Suflecă-ţi mânecile şi pregăteşte-te de întâlnirea cu editorul tău.
Având în vedere împrejurările, îţi va acorda în mod sigur un răgaz. Sau eşti defetistă, Sara? Nu cred. Poate că ai o supărătoare tendinţă de a-ţi ascunde capul în nisip, ca struţul, când apar probleme de ordin afectiv, dar în ceea ce priveşte cariera ta ai dat dovadă de o hotărâre de neclintit.

Sara îl privea fără să scoată nici un cuvânt. Se întreba enervată ce calităţi atât de deosebite putea să aibă Carisa Hofferman. Nu numai că venea la Ravenwood şi-şi petrecea tot timpul la

el acasă, dar acum îl lua şi cu ea la Washington. Pentru ea s-o fi ducând Hunter la New York?

- Ne vedem săptămâna viitoare, îi spuse el pe un ton sec.

- La... New York?

- Da.

- De ce te duci acolo? îngăimă ea, simţind că tremură.

- Fiindcă fac parte din juriu.

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari.

Simţind că i s-au înmuiat genunchii, Sara se sprijini de un arbore aflat pe marginea drumului. Nu, nu era posibil! Refuza să creadă asta.

Hunter făcea parte din juriu! Toate speranţele i se spulberară. Iremediabil, de data asta.

Inţelegea mai bine acum de ce Carisa Hofferman era atât de optimistă. Era sigură că va obţine premiul. Bineînţeles că Hunter nu era singurul care hotăra dar, având în vedere celebritatea şi prestigiul lui, părerea lui va atârna greu în balanţă.

Cu capul plecat, o luă pe cărare. Dobermanii tropăiau voioşi în jurul ei. Soarele strălucea şi păsările cântau. Dar în inima Sarei, destinul îi proiectase umbra lui funestă. Planurile pe care şi le făcuse în acea dimineaţă se sprijineau pe această ultimă şansă: să câştige premiul literar. Si această ultimă şansă îi fusese suflată de Carisa Hofferman.

Hunter îi apăru în cale când pătrunse în hol.

- Vino. Vreau să-ţi arăt unde te poţi instala să lucrezi.

încă o dată Sara îşi blestemă nechibzuinţa. Dacă ar fi
avut nişte bani puşi deoparte! Fără nici un chef îl urmă spre aripa de sud a parterului.

Aruncă în jurul ei o privire plină de admiraţie. Două superbe biblioteci din mahon flancau un imens şemineu de marmură. în apropierea geamului care se deschidea spre parc, era aşezat un birou mic cu o maşină de scris pe el. O altă maşină, mai mare, trona pe masa de lucru care ocupa unul din colţurile încăperii. în faţa şemineului, o sofa de piele te invita la odihnă. Un covor oriental dădea o notă aparte acestui decor luxos.

Hunter se apropie de masa de lucru, smulse foaia care se afla în maşină, o făcu cocoloş şi o aruncă în coşul de hârtii.

- Poţi folosi maşina asta. Candi o s-o ia pe cealaltă...

Se aplecă şi trase un sertar.

- Aici găsiţi o rezervă suficientă de hârtie. Dacă mai aveţi nevoie şi de altceva, nu vă jenaţi. îmi pun tot arsenalul la dispoziţia voastră.

Simţind că i s-a pus un nod în gât, Sara căuta în zadar cuvintele prin care să-şi formuleze recunoştinţa, fără să-şi trădeze emoţia, când Carisa îşi făcu apariţia în pragul uşii.

- Hunter, timpul ne presează. Horace o să se impacienteze. Dacă întârziem o să bănuiască ceva. Si ştii cât este de gelos. Ar fi în stare să-mi interzică să te mai văd.

Se apropie de el, cu o mutrişoară adorabilă.

- Haide, vino, şoferul ne aşteaptă. Si înainte

de a pleca, aş dori să-ţi vorbesc. In particular, preciză ea, prefăcându-se că abia acum a observat-o pe Sara.

Cu o privire neîncrezătoare, ea o studie din cap până-n picioare. După figura pe care o făcuse nu era greu de ghicit ce gândeşte: în viaţa ei nu văzuse o persoană mai caraghioasă. Apoi se întoarse graţios pe tocurile ei înalte şi ieşi. De pe culoar i se auzi râsul cristalin.

Umilită până în adâncul sufletului, Sara îşi strânse în jurul ei halatul inform.

Hunter făcu un pas spre ea.

- La revedere, Sara...

Pentru o clipă, crezu că va adăuga ceva. Dar se înşelase. El părăsi încăperea, închizând cu grijă uşa în urma lui.

Sara oftă şi se aşeză pe sofaua din faţa şemineului. O amărăciune profundă se întipărise pe chipul ei. Tresări, auzind-o pe Candi care o striga de pe coridor.

- Sunt aici.

Secretara ei apăru, îmbrăcată în rochia lungă pe care o purta şi în ajun la serata lui Galen.

- Oh! spuse ea apropiindu-se. Ce birou somptuos! Trebuie să fie nemaipomenit să lucrezi într-un asemenea decor.

Sara îşi umezi cu vârful limbii buzele crăpate.

- Hunter ne oferă ospitalitatea lui. Putem să ne instalăm aici chiar de astăzi. El a plecat şi va lipsi cel puţin două săptămâni. Ce părere ai?

Candi bătu copilăreşte din palme.

- Dar e grozav! începusem să mă întreb ce o să facem. Ar fi fost destul de greu să ne

adăpostim undeva, chiar într-un hotel, cu toată menajeria ta.

Sara oftă din adâncul pieptului.

- De asta mă şi temeam. Suntem obligate să acceptăm. Candi o privi cu atenţie.

- Mi se pare că eşti nedreaptă faţă de el. Azi-noapte nu mi se părea totuşi că te deranjează compania lui.

- Am circumstanţe atenuante pentru noaptea trecută. Stii asta.

- Si acum? Nu mai ai casă, manuscrisul a fost distrus... Hunter îţi oferă o şansă unică. Graţie lui vei putea continua să lucrezi fără să pierzi un timp preţios în căutarea unui adăpost.

- Ce importanţă mai are acum? Totul este inutil.

- De ce?

Sara ridică din umeri cu o nespusă oboseală.

- N-o să mă crezi, dar Hunter face parte din juriu. Săptămâna viitoare se va afla la New York.

- Glumeşti! Mi-ai zis cu gura ta că el consideră literatura poliţistă ca pe un gen minor.

- Probabil că m-am înşelat. Nu pe autorii de romane poliţiste îi dispreţuieşte, ci pe unul singur: Leah Reid. Oh, Candi, nu înţelegi? Hunter e convins că pe vremuri m-am folosit de el. N-o să mă ierte niciodată din cauza asta. Si niciodată n-o să voteze în favoarea mea. Abia aşteaptă să se răzbune pe mine.

- Nimeni nu poate să prezică ce se va întâmpla. De altfel n-ar fi fost selecţionat pentru juriu dacă ar fi existat îndoieli asupra imparţialităţii lui.

- E vorba în primul rând despre un eveniment monden. Si a fost ales fiindcă e celebru, nu din alt motiv. Oricum, totul e pierdut dinainte pentru mine. Părerea lui va conta mai mult decât a celorlalţi, aşa că nu eu voi lua premiul.

- Dacă eşti atât de convinsă, să nu mai vorbim despre asta. Hai să mâncăm şi să ne punem pe treabă. Nu e prea târziu pentru a dovedi lumii - inclusiv lui Hunter - că eşti o scriitoare talentată.

Cu o figură de om înfrânt, Sara o urmă în sufragerie. Masa era pusă pentru ele două. Abia se aşezaseră când Becky apăru cu sandvişuri şi cafea.

- Ce-aţi zice de o omletă cu brânză? le întrebă ea. Asta mănâncă întotdeauna domnul la micul dejun.

Sara acceptă cu un surâs încurcat.

- Câinii mei... începu ea.

- Le-am dat deja de mâncare, o întrerupse menajera. Papagalul şi-a primit şi el porţia: un sfert de măr, nişte salată şi un pumn de seminţe.

- Mulţumesc, Becky, şopti Sara jenată.

Menajera fusese extrem de binevoitoare cu ele, de când se mutaseră aici.

Simţind un nod în gât, abia se atinse de omleta pe care le-o servi Becky. Ronţăi o bucată de pâine prăjită, bău puţină cafea şi se ridică, tremurând de teamă.

Candi o cunoştea prea bine acum ca să mai rişte să-i pună vreo întrebare. O urmă tăcută afară şi, fără să scoată nici una vreun cuvânt, traversară pădurea pentru a se apropia de casa care se ridica tristă, ca un reproş mut sub cerul

albastru, fără nici un nor.

Candi urcă treptele înnegrite ale verandei, împinse uşa de la intrare şi se îndreptă direct spre biroul ei.

- Atenţie! strigă Sara. Planşeul abia se mai ţine.

Stând nemişcată în prag, Candi privea dezastrul.

- De ce? spuse ea în cele din urmă. De ce chiar această încăpere?

- Findcă se află situată exact deasupra instalaţiei de încălzire.

- Totul e din vina domnului Mayer! exclamă furioasă tânăra. Dacă nu s-ar fi grăbit atât, atunci când a venit să regleze sistemul de încălzire, şi-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Bineînţeles că manuscrisul a ars. Era pe masa mea.

- Stiu, şopti Sara. Stiu asta de aseară.

- Ei bine, o să-l scriem din nou. O să vezi că te pot ajuta. îi dăm noi de capăt.

Sara zâmbi cu tristeţe.

- Mulţumesc, Candi. Dar nu-ţi face iluzii. Nu ne va fi uşor. S-ar putea să fie chiar imposibil.

Tânăra ridică din umeri.

- Nu trebuie niciodată să te dai bătută. Nu asta e deviza ta? Vino, adăugă ea pe un ton care se voia vesel. Hai să facem turul proprietăţii.

Spre marea lor uşurare, restul casei nu avusese prea mult de suferit. Flăcările şi funinginea stricaseră o mare parte din mobilier, dar sub tapetul înnegrit de fum pereţii erau intacţi.

Se repeziră la primul etaj ca să facă inventarul obiectelor personale. Cu o mână tremurătoare, Sara împinse uşa biroului ei. Slavă Domnului că focul îl cruţase. Simţind că îi transpiră mâinile de emoţie, începu să-şi răsfoiască dosarele.

De fiecare dată când descoperea un document legat de *Mâine la ivirea zorilor* simţea că gheara care-i prinsese inima ca într-un cleşte îşi slăbea strânsoarea. Cu ochii strălucitori, descoperi o ciornă care-i servise să facă primul plan al lucrării ei. Urmară schiţele unor scene cheie ale romanului şi câteva pagini datilografiate ale ultimului capitol.

Nu era mare lucru, dar aceste câtea rămăşiţe îi redară curajul. Plină de exaltare, ardea de dorinţa să se pună pe treabă pentru a reconstrui frază cu frază universul magic pe care ştiuse să-l creeze.

Si brusc îşi aminti de proiectul pe care-l arătase editorului înainte să semneze faimosul contract care-i permisese să cumpere casa. Cu un gest grăbit deschise unul din sertare. Teancul de foi se afla acolo. In total şaizeci de pagini. Primele trei capitole ale romanului! Le luă şi le strânse la inimă ca pe cea mai preţioasă comoară. Apoi, cu un răcnet de bucurie o luă la fugă spre camera lui Candi.

Peste douăzeci de minute se îndreptau spre Winterwoods, fiecare cu câte o valiză în mână.

Sara urcă să facă o baie şi fu uşurată să scape de halatul lui Becky. Se îmbrăcă într-un costum de culoarea lavandei şi porni hotărâtă spre biroul

lui Hunter.

Candi era deja instalată la masa de lângă geam. Cu nasul băgat în hârtii, scria grăbită.

- Ce faci acolo?

- Retranscriu scenele care mi-au plăcut cel mai mult, începând de la pagina şaizeci şi unu până la ultimul capitol. Va dura mult dar o să reuşesc. Stii că am o memorie formidabilă.

Sara îi mulţumi cu un zâmbet vesel. Se aşeză la rândul ei la masa de lucru.

O emoţie plăcută o învălui. Biroul lui Hunter...

îmbrăţişă cu o privire încăperea liniştită şi alungă din minte oricare alt gând. în nenorocirea ei avea totuşi mult noroc. Se agăţă de această idee şi băgă cu un gest hotărât o foaie de hârtie în maşină.

Nu se va scula de pe scaun până la sfârşitul dimineţii.

Becky veni să le întrerupă pentru a le anunţa că prânzul este servit. îşi acordară o jumătate de oră de pauză şi se cufundară din nou până seara într-o activitate febrilă.

Se lăsase noaptea când Sara îşi împinse scaunul.

- îţi propun să cinăm în oraş. Meritäm din plin asta, draga mea Candi. Aşa că, hai la Royaltown.

O anunţă pe Becky şi plecară râzând.

în Royaltown nu existau prea multe restaurante. Optară pentru o pensiune modestă cu un meniu îmbietor.

Tocmai făcuseră comanda când o siluetă cunoscută apăru în prag.

- Kathy! exclamă voioasă Sara. Vino să stai la

masa noastră. Ce faci aici?

Romanicera izbucni în râs.

- Acelaşi lucru ca şi voi, presupun. Iau cina în oraş. Mi-am petrecut toată după-amiaza alergând prin magazine. Nora este atât de îngrozită de ideea de a asista singură la decernarea premiului acordat de *Maeştrii Misterului*, încât m-am decis s-o însoţesc. Dar îmi trebuia o rochie potrivită. Am găsit ceva pe gustul meu aşa că nu-mi mai rămâne acum decât să fiu la înălţimea rolului. Si să ştiţi că nu e uşor. Nora e atât de timidă încât în ultimul moment e în stare să facă cine ştie ce prostie. Si voi, micuţele mele? Ce noutăţi mai aveţi? Am fost consternate când am aflat că v-a ars casa.

Sara ridică din umeri cu un aer fatalist.

- Nenorocirea nu e ireparabilă. Dacă ne ţinem serios de treabă, cum am făcut astăzi, Candi şi cu mine vom reuşi să învingem această nouă provocare a destinului. Dar e de muncă!

Buzele îi tremurau uşor, pronunţând aceste cuvinte.

Kathy se grăbi să schimbe subiectul.

- Propun un toast pentru succesul tău, draga mea Sara. Lupta va fi dură între tine şi Nora. Amândouă sunteţi favoritele mele pentru acest premiu. Să ştiţi că mă felicit pentru faptul că nu particip la acest concurs. Nu mi-ar fi plăcut să vă am ca rivale.

- Haide, Kathy, tu poţi intra în competiţie indiferent cu care dintre noi şi să câştigi fără efort. Dar pentru mine e cu totul altceva. Romanul Norei e mult mai bun decât al meu.

Dacă aş fi în juriu, i-aş acorda ei premiul.

Chelneriţa le întrerupse pentru a le servi cu o salată “specialitatea casei”. Kathy se lansă într-un lung monolog asupra plăcerii de a culege ciuperci. La sfârşitul cinei, cele trei prietene se despărţiră cu regret.

- Si nu-ţi face griji, spuse Kathy după ce se sărutară în faţa restaurantului. Fiindcă drăguţa de Candi nu vine la New York, o să am eu grijă de tine. Si o să ne distrăm pe cinste!

*
* *

Săptămâna trecu cu iuţela fulgerului. Absorbită de munca ei, Sara nu se gândea prea mult la întâlnirea pe care destinul i-o fixase la New York. Abia joi începu să se simtă neliniştită. îşi dădu seama cu groază că-şi dorea cu disperare acest premiu. Mai mult decât renumele, onoarea ei depindea de această victorie. Totul era în joc! îşi amintea indispusă de ceea ce-i spusese Galen despre Carisa Hofferman. Dacă ar fi ştiut! Ea nu se dăduse în lături de la nimic ca să câştige... pe Hunter, premiul...

în noaptea respectivă nici nu reuşi să adoarmă. Peste câteva ore îşi va lua zborul spre New York. Iar la New York o aştepta Hunter.

Kathy şi Nora trecură s-o ia vineri dimineaţa, aşa cum stabiliseră. Timida Nora vorbea şi mai puţin ca de obicei. Din contră, Kathy turui tot drumul, povestindu-le verzi şi uscate despre personalităţile şi celebrităţile pe care urmau să le întâlnească. Organizatorii se aşteptau să vină

trei sute de autori, din toate colţurile Americii.

Avionul se pregătea de aterizare. Kathy le atrase atenţia tovarăşelor sale asupra priveliştii care se vedea prin hublouri.

- Aţi văzut? Statuia Libertăţii. Si acolo, Empire State Building.

- E primul meu sejur în metropolă, le mărturisi Sara cu o voce încordată.

- Atunci va trebui să iei o piatră în gură când o să vizitezi locurile cele mai cunoscute.

- Mâine o să încep cu editorul meu. Am întâlnire cu el de dimineaţă.

- Ei bine, atunci vei avea o zi îngrozitor de încărcată. Dar aşa este întotdeauna la New York. Cel mai frumos oraş din lume este plin de curiozităţi.

La aeroport luară un taxi care le lăsă la poarta unui zgârie-nori de la colţul Străzii 53. Sara căscase ochii mari ca să nu piardă nimic. Niciodată nu mai văzuse atâta lume înghesuindu-se pe trotuare.

Un portar le conduse până la recepţia hotelului, unde primiră cheile camerelor pe care le rezervaseră. Un ascensor le duse cu o viteză ameţioare până la etajul treizeci.

- Ne întâlnim peste o jumătate de oră la restaurant? le sugeră Kathy. Mor de foame.

- Excelentă idee, o aprobă Sara. N-am putut să înghit nimic azi-dimineaţă, atât de mult mă temeam de acest drum. Dar acum mi-e o foame de lup.

Se uită la ceas.

- Ne întâlnim la opt, în restaurantul hotelului.

Si cu inima uşoară împinse uşa camerei. încăperea era spaţioasă şi veselă. îşi desfăcu valiza, îşi aranjă lucrurile în dulap şi făcu rapid un duş. Pieptănată, fardată şi îmbrăcată într-o rochie neagră foarte simplă, se îndreptă spre lift cu un pas uşor.

Era în avans aşa că se decise să-şi aştepte prietenele la bar. Cocoţată pe un taburet roşu, îşi comandă un pahar de vin alb şi începu să-l bea observând anturajul.

O mână îi atinse umărul. Simţi că-i bate inima mai năvalnic, când o voce îi şopti:

- Bună seara, Floare a Irlandei.

Tresări şi se întoarse. Se trezi faţă în faţă cu Hunter care o privea cu o lumină stranie în ochii lui negri.

- Bună seara, şopti ea. Tot la hotelul ăsta stai şi tu?

- Da.

O clipă crezu că el o va săruta. Si se simţi dezamăgită când, surâzător dar distant, se aşeză pe un taburet lângă ea.

- Ai călătorit bine?

- Minunat. Am venit în acelaşi avion cu Kathy şi Nora. Nici n-am simţit cum a trecut timpul.

- Când plecaţi înapoi?

- Duminică după-amiază.

- Perfect. Deci vei avea timp să faci şi un pic de turism.

Sara îl privea gânditoare şi se întreba căror zâne bune
datora această bruscă schimbare de atitudine. Niciodată nu se purtase Hunter atât de frumos

cu ea. Poate cu excepţia primei lor întâlniri. înainte ca el să-şi pună în cap s-o înveţe să scrie. De la prima lecţie o copleşise cu sarcasmele lui. Si pe urmă ironia se transformase în dispreţ.

- Ai cinat? se interesă el cu amabilitate.

- Nu încă.

- Nici eu.

Timp de o clipă timpul păru că s-a întors înapoi. Era din nou tânăra timidă, speriată, subjugată de farmecul idolului ei. Noroc că-şi reveni la timp.

- Regret, dar trebuie să mă întâlnesc cu Kathy şi Nora. Juriul n-ar aprecia în mod sigur să vadă autorii luând masa împreună cu *judecătorul* lor.

Hunter izbucni în râs.

- Scumpa mea Sara, putem cina împreună fără teamă. Laureaţii au fost desemnaţi de cincisprezece zile. Vino! O să luăm o masă de patru persoane.

- Nu ştiu dacă Nora şi Kathy vor fi de acord, îngăimă ea.

El o fulgeră cu privirea.

- Nu vor vedea nici un inconvenient în asta. Sunt absolut sigur. Fii mai bine sinceră. Profiţi de ospitalitatea mea, te-ai refugiat în casa mea ca să poţi scrie, dar refuzi să stai la masă cu mine. Asta e, nu?

- Tu mi-ai propus să mă refugiez sub acoperişul tău.

- Si tot eu îţi propun să cinăm împreună în seara asta.

Ea se forţă să surâdă.

- Foarte bine. Mă înclin. Cu o singură condiţie: dacă Nora sau Kathy au vreo obiecţie...

El o întrerupse cu un gest nepăsător.

- Ne-am înţeles. Am câştigat de pe acum. Prietenele tale vor fi bucuroase să mă aibă la masa lor.

Capitolul 9

Hunter nu se înşelase. Kathy şi Nora fură încântate de prezenţa lui şi cina se desfăşură într-o ambianţă foarte amicală.

Când li se servi cafeaua, Hunter adoptă brusc un ton confidenţial.

- Doamnelor, trebuie să vă fac o mărturisire. Aveţi în faţa voastră pe unul dintre membrii marelui juriu.

- Oh! exclamă timida Nora cu obrajii în flăcări.

Cu un zâmbet maliţios, el se întoarse spre Kathy.

- După părerea ta, cine va lua marele premiu? Ai favoriţi?

- Nora şi Sara. Romanele lor sunt cu mult mai bune decât ale celorlalţi, ca să nu fie recompensate după merit.

în ochii lui Hunter, fixaţi acum asupra Sarei, se aprinse o sclipire vicleană

- Cunoscându-ţi ambiţia nemăsurată, mi-ar plăcea să-ţi pun o întrebare: crezi că ai vreo şansă, Floare a Irlandei?

Tonul lui sardonic o făcu să se zbârlească.

- Judecătorul trebuie să răspundă.

- Bineînţeles. Din nefericire nu pot trăda secretul. Va trebui să aştepţi până mâine pentru a cunoaşte verdictul celorlalţi şase membri ai juriului.

- Aşa şi vreau. Ţi-aş purta pică dacă mi-ai strica surpriza.

- Surprizele nu sunt întotdeauna plăcute, draga mea Sara. Eu am avut parte de vreo două

extrem de dureroase.

- Adevărat? Imi pare rău.

- Eu n-am avut parte de prea multe în viaţa mea, şopti visătoare Nora. Dar cred că mi-ar plăcea la nebunie să am o surpriză.

Candoarea ei răspândi tensiunea care domnea la masă. Hunter o privi cu un surâs înduioşat.

- Doresc ca cea care te aşteaptă să te facă fericită, draga mea Nora.

Umplu apoi paharele şi le propuse un toast.

- Pentru succesul de mâine, doamnele mele!

- Pe noi vă rog să ne scuzaţi, spuse Nora după ce-şi bău şampania. Kathy şi cu mine ne-am rezervat bilete la un teatru de pe Broadway. Dacă aş fi ştiut mai de mult, am fi mers împreună. Dar acum e prea târziu, piesa asta se joacă întotdeauna cu casa închisă.

- Grăbiţi-vă, le sfătui Hunter. Ar fi păcat să rataţi ridicarea cortinei. Si nu vă faceţi probleme pentru noi, vom găsi precis un mod agreabil de a ne petrece în continuare seara.

- Contez pe tine s-o distrezi pe micuţa noastră Sara, interveni Kathy. Mi se pare stresată. Sunt sigură că, dacă n-ar depinde decât de ea, s-ar duce imediat la culcare. Ce chestie! Doar nu doarme nimeni la New York, vinerea seara. Pe mâine, copiii mei. Si distracţie plăcută!

Cu ochii plecaţi cu încăpăţânare, Sara se juca maşinal cu paharul ei.

- Vino, spsue brusc Hunter. Te duc în oraş.

Ea îşi stăpâni o mişcare de panică. Tulburată de atitudinea lui enigmatică, se întreba dacă el se hotărâse în mod deliberat să-i acorde un

armistiţiu în timpul şederii de la New York, sau ştiind deja că ea pierduse orice şansă de a obţine premiul se considera pe deplin răzbunat.

Aşa că se ridică imediat, cu un aer botărât.

- Nu cred că te pot însoţi, Hunter. Noapte bună.

El se ridică, dominând-o cu eleganţă prin statura lui.

- îmi pare rău, Floare a Irlandei. N-am intenţia să mă duc singur. Când o să încetezi să fugi de mine? Poate că ar trebui să faci un efort ca să uiţi şi să ierţi ofensele trecutului. N-am putea măcar un weekend să ne comportăm ca nişte adulţi rezonabili?

Ar trebui să cedeze şi să-şi petreacă seara în compania lui cu riscul de a se pierde, sau să-şi menţină cu fermitate hotărârea şi să continue să fugă, de el şi de zâmbetele lui fermecătoare care până în prezent fuseseră pentru ea sinonime cu nenorocirea? Alternativa o umplea de teamă.

- Sara, insistă el cu o voce mângâietoare. îţi cer doar să dai dovadă de puţină bunăvoinţă.

Sara simţi că-i tremură buzele şi îi vine să plângă. Niciodată nu se simţise mai fragilă, mai vulnerabilă.

Cuprinzându-i talia cu un braţ, el o conduse printre mese. Un taxi aştepta în faţa hotelului. Se instalară în el.

Işi începură vizita nocturnă prin Strada 5, Central Park şi Times Square.

Sara nu mai văzuse niciodată atâta lume pe trotuare în timpul nopţii. Mulţimea se înghesuia în faţa cinematografelor, a teatrelor şi a

librăriilor. In decursul anilor îşi imaginase metropola sub trăsăturile unei capitale a crimei, ai cărei locuitori se zăvorăsc în case imediat după căderea nopţii. Dar lucrurile nu stăteau deloc aşa. Oraşul zumzăia ca un stup sub neoanele multicolore şi toată lumea părea animată de o bucurie ameţitoare şi nespus de îmbietoare.

Taxiul o luă încet spre Greenwich Village.

Pe drum, Hunter îi arăta cafenelele şi cluburile cele mai cunoscute. Pentru fiecare avea câte o anecdotă de povestit. Sara privea cu ochi încântaţi cum aceste locuri necunoscute prind viaţă şi capătă o aură pe cât de atrăgătoare pe atât de misterioasă. La fel ca în urmă cu trei ani, Hunter o antrena cu măiestrie spre descoperirea unui univers pe care nici nu-l bănuise, în care ea îl urma cu răsuflarea tăiată.

Hunter se aplecă spre ea pentru a-i arăta întreaga feerie luminată a unui restaurant în vogă. Tulburată de atingerea lui, ea îşi strânse şalul în jurul umerilor, simţindu-se brusc înfrigurată.

- Pe vremuri, în epoca lui de aur, nu întâlneai decât artişti în Greenwich Village. Dar în prezent fauna este heteroclită. Intâlneşti şi acum scriitori, intelectuali, muzicieni şi pictori dar şi o mulţime de studente şi oameni lipsiţi de orice pitoresc.

Sara îi sorbea cuvintele de pe buze. Inima îi bătea nebuneşte în piept. Niciodată nu-şi dorise mai mult ca în această seară să poată da uitării trecutul. Dacă această seară ar fi putut fi prima!

- Odinioară locuiam aici, într-un pod imens pe care-l împărţeam cu nişte amici pictori. Evident că nu exista prea mult confort. Utilizam un lift acţionat manual ca să mergem sus la noi. De atunci însă asta a devenit o modă. Acum trebuie să ai o mulţime de bani ca să-ţi poţi oferi luxul să locuieşti într-o uzină dezafectată sau un depozit vechi.

- Si din ce trăiaţi?

- Oh, ne descurcam. Eu îmi plasam pe la diverse reviste articolele. Nu era ceva deosebit, dar asta era de ajuns pentru plata chiriei. Mâncam destul de des spaghete, crede-mă. Dar când ne era prea foame, să ştii c ă mi s-a întâmplat să scriu şi memorii.

Sara izbucni în râs.

- Si eu am mâncat o mulţime de spaghete. Si aş fi scris cu plăcere memorii dacă aş fi ştiut cum.

O luminiţă de simpatie trecu prin ochii lui.

- Chiar ţi-a fost foame, Floare a Irlandei? Ţi-a prins foarte bine. Eşti şi mai frumoasă decât acum câţiva ani.

Buzele lui calde şi senzuale le atinseră pe ale ei într-o mângâiere tentantă.

Tulburată din cale-afară, Sara se sprijini de spătarul banchetei. Hunter se îndepărtă cu un surâs.

- Iată-ne ajunşi. Opreşte aici, îi porunci el şoferului.

O luă de mână pentru a o conduce în josul unei scări
în spirală care dădea într-o pivniţă plină de fum.

Tocmai trecuseră pragul când din mulţimea care se înghesuia în jurul barului, apăru o chelneriţă roşcată îmbrăcată într-o rochie mini şi cu ciorapi negri.

- Hunter! Nu te-am mai văzut de luni de zile. Ajunsesem să cred că n-o să mai ieşi niciodată din pădurea ta!

El îi explică pe scurt motivul venirii sale la New York, apoi i-o prezentă pe Sara.

- Leah Reid, una din marile noastre romanciere.

Un surâs încântat apăru pe buzele Sarei. Niciodată nu se mai simţise atât de mândră. Acest singur compliment merita toate sacrificiile îndurate pentru a-şi croi drumul spre glorie.

Chelneriţa îi conduse spre o masă liberă din fundul sălii. Infiptă într-un gât de sticlă, unica lumânare arunca o lumină tremurătoare, ca pentru a-i închide pe amândoi într-un halou magnific. Locul era atât de strâmt încât genunchii li se atinseră pe sub masă. Sara izbucni în râs. Destinsă, fericită, aruncă o privire încântată împrejurul ei.

In celălalt colţ al sălii, pe o estradă micuţă, un pianist, un basist şi un cântăreţ făceau să vibreze pereţii pivniţei în ritmul obsedant al unei melodii languroase.

Apoi Sara îl privi gânditoare pe Hunter. Se arătase atât de drăguţ cu ea în seara asta încât nu-şi mai dădea seama cum de putuse să facă pe vremuri nebunia de a-l părăsi. Si acum el încerca oare s-o recucerească? Aşa se părea. Un fior plin de voluptate o trecu din cap până-n picioare.

Li se aduse o cană de vin rece şi o farfurie cu gustări.

- A fost un timp când asta era tot ce mâncam, îi mărturisi el râzând.

- Cred că eu am mai mult simţ practic. Mă duceam pe la restaurante de mâna a doua unde se mânca consistent şi ieftin.

Pe deasupra flăcării de la lumânare, ochii lor se întâlniră. Mâna lui Hunter o cuprinse pe a ei.

- Ţi-am lipsit vreun pic în toţi aceşti ani? o întrebă el cu o voce vibrantă.

Ea îl privi pierdută. Cum să-i mărturisească nesfârşitele nopţi de insomnie când plângea din cauza lui? Cum să poată exprima în cuvinte disperarea zilelor cenuşii, trăite zadarnic? Ar fi vrut să-i vorbească şi despre regretele, amărăciunea ei...

Dar tresări văzând-o pe Carisa Hofferman apropiindu-se de ei, cu părul blond şi bogat revărsat în valuri mătăsoase pe umerii goi.

- Hunter! Mă gândeam eu că o să te găsesc aici. Am trecut oraşul printr-un pieptene fin în căutarea ta.

Sara se ridică şi, adoptând o atitudine rezervată, spuse:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi...

îşi feri mâna de mâna lui Hunter care încerca s-o reţină şi se strecură printre mese. Din prag aruncă o scurtă privire în spatele ei. Carisa Hofferman se instalase deja în locul ei, sorbindu-l din priviri pe Hunter cu ochii ei mari de culoarea chihlimbarului.

Sara urcă scara din patru în patru. Ajunsă în

stradă, opri primul taxi care trecu prin faţa ei.

Ghemuită pe bancheta din spate, închise ochii ca să nu mai vadă spectacolul animat al nopţii. Cum de putuse fi atât de naivă încât să se abandoneze plăcerii unui tandru tête-à-tête? încă o dată, farmecul magnetic al lui Hunter îi învinsese neîncrederea. Abia acum îşi reamintea toate motivele care o îndreptăţiseră să fugă de el. Nu numai că exercita asupra ei o periculoasă atracţie fizică, dar poseda în plus o putere care o speria: aceea de a o răni şi de a o face să sufere îngrozitor.

întoarsă în camera ei, se lungi îmbrăcată pe pat. Se auzi o ciocănitură în uşă. Rămase nemişcată, îngheţată parcă, strângând din pumni.

- Deschide, Sara!

Bătu mult timp înainte de a se îndepărta cu un mers furios.

Sara nu se mişcă. Hotărârea ei era luată. Imediat ce se va întoarce la Ravenwood îşi va scoate casa la vânzare. Chiar dacă va trebui să se exileze la celălalt capăt al lumii, drumul vieţii ei nu se va mai încrucişa niciodată cu cel al lui Hunter.

*

* *

A doua zi de dimineaţă se duse, aşa după cum fusese prevăzut, la întâlnirea cu editorul ei. Acesta îi făcu onorurile casei apoi urmă un prânz la unul din restaurantele la modă.

Toată după-amiaza nu se apropie de hotelul ei. Făcu diverse cumpărături inutile prin

magazine, vizită câteva expoziţii şi muzee şi se întoarse exact la timp ca să se îmbrace pentru serata dată de organizatorii premiului *Maeştrii Misterului*.

îmbrăcă o rochie strâmtă din mătase verde-jad, cu corsajul împodobit cu dantelă, aplică puţin fard pe pleoape şi se dădu cu ruj pe buze. Apoi, tremurând de emoţie, bătu la uşa lui Kathy.

- Sara! Te-am căutat toată ziua. Hunter a străbătut tot oraşul de azi-dimineaţă, în căutarea ta.

- Adevărat? Ce prostie!

- Intră, intră! Suntem aproape gata.

- în viaţa mea nu mi-a mai fost atât de frică, şopti Nora, cu o voce schimbată.

- Nici mie, le mărturisi Sara. Bine că nu sunt singură. Cred că, în caz contrar, nici nu m-aş fi dus.

- Haide, haide, le tachină Kathy. Un pic de curaj! De acum într-o oră totul se va termina.

O echipă de decoratori transformase sala de banchete într-un decor demn de atmosfera romanelor poliţiste de serie neagră. Nişte umbre chinezeşti dansau pe pereţi şi mesele acoperite cu feţe de masă din mătase neagră erau împodobite doar cu un trandafir alb pus într-un vas de sticlă de culoare închisă.

Imensa sală răsuna deja de zgomotul conversaţiilor şi paharelor ciocnite de invitaţi. Cele trei prietene aleseră o masă din centrul încăperii, în faţa estradei unde trebuia să ia loc juriul. Apoi se îndreptară timid spre bufetul somptuos plin de mâncăruri rafinate. Prea

nervoasă pentru a se lăsa tentată de ele, Sara se mulţumi cu o felie de friptură şi un măr.

Apoi se lansară într-o conversaţie animată, comentând cu mult umor diverse lucruri şi schimbând impresii.
Atmosfera se destinse rapid. Un chelner îmbrăcat în vestă albă venea regulat să le umple cupele cu şampanie. Seara care li se păruse atât de înspăimântătoare se anunţa sub cele mai agreabile auspicii. Chiar timida Nora părea să-şi recapete siguranţa.

Membrii juriului îşi făcură în cele din urmă apariţia şi luară loc pe estradă. Unul dintre invitaţii de onoare luă microfonul.

- Doamnelor şi domnilor, sunt fericit să vă primesc aici pentru acordarea celui de al şaptelea premiu al *Stăpânilor Misterului.* Fiecare dintre noi ştie că numărul şapte poartă noroc. Pentru a vă permite să aflaţi fără întârziere care sunt aleşii norocului, îl chem la tribună pe celebrul şi scumpul nostru preşedinte... Nathan Archer!

Aplauzele izbucniră din toate părţile.

Nathan Archer se apropie de estradă.

- Vă mulţumesc, prieteni. Vă mulţumesc şi vă dau un sfat: păstraţi-vă puterile ca să aplaudaţi laureaţii. Sunt încântat să văd că aţi răspuns invitaţiei noastre într-un număr atât de mare. Dar mulţi sunt chemaţi... puţini sunt aleşi. Sansa nu are din nefericire un rol prea mare de jucat în decizia juriului nostru. Ţinem în primul rând să recompensăm talentul sub toate formele lui şi, aşa după cum ştie fiecare dintre dumneavoastră,

talentul nu e o chestiune de hazard. Dar n-o să vă stric seara printr-un discurs prea lung. Dacă ştiţi să recunoaşteţi meritele colegilor dumneavoastră, urmaţi-le cu perseverenţă exemplul şi poate că, anul viitor, veţi avea surpriza să fiţi printre cei chemaţi pe această estradă. Inainte de a vi-i prezenta pe membrii juriului de la *Cea de a Saptea Ediţie a Stăpânilor Misterului,* lăsaţi-mă să vă urez o seară excelentă. Si acum, să se dea semnalul de începere.

Un sunet de gong se făcu auzit.

Unul câte unul, îi prezentă pe cei şapte membri.Toţi erau nişte figuri celebre în lumea literară şi ovaţiile durară minute în şir.

- Nu vom mai prelungi mult timp suspansul, declară Nathan Archer luând din nou microfonul. Domnilor, vă ascultăm.

Hunter se ridică pentru a-i înmâna trei plicuri albe. Preşedintele îl deschise pe primul.

- Pe cel de al treilea loc, anunţă el cu o voce clară, pentru romanul său *Moartea vine întotdeauna la întâlnire,* juriul a desemnat o candidată de un mare talent... doamna Lynda Lancaster! Lynda, dacă vrei să vii să-ţi primeşti recompensa...

Cu ochii strălucitori de bucurie, Sara şi Kathy se ridicară în picioare ca să-şi aplaude prietena.

încremenită, Nora nu se urnea de pe scaunul ei.

- Du-te! îi şopti Kathy la ureche.

- Eu... nu mă prea aşteptam, îngăimă romanciera, cu lacrimile în ochi. Eu... eu...

- Nu-l mai face pe Nathan Archer să te aştepte. Urcă pe estradă!

Cu obrajii în flăcări, cu genunchii tremurând, Nora se apropie de juriu, le strânse grăbită mâinile şi, prea emoţionată ca să poată rosti vreun cuvânt, se întoarse în sală, într-un ropot de aplauze.

- Scumpă Lynda! spuse Nathan în microfon. Cred că ai cunoscut cea mai frumoasă emoţie din viaţa ta. Si acum, doamnelor şi domnilor, cel de al doilea laureat. Pentru romanul său *O crimă prea perfectă...* Noel Ashley! Unde te ascunzi, Noel?

Din fundul sălii avansă un tânăr care urcă repede treptele estradei. Aşteptă să se oprească aplauzele şi apoi se aplecă spre microfon.

- Vreau să vă mulţumesc din adâncul sufletului. E o mare onoare pentru mine...

Fu la rândul lui copleşit de emoţie.

- Mulţumesc... Mii de mulţumiri.

Strânse mâinile membrilor juriului, mâna lui Nathan, salută publicul şi se întoarse la locul lui în mijlocul unei tăceri încordate.

Toată lumea aştepta acum să cunoască numele celui de al treilea laureat, cel care în anul următor va purta titlul de *Maestru al Misterului.*

Nathan Archer deschise ultimul plic. Publicul îşi ţinea respiraţia.

- Anul acesta doamnele sunt la mare cinste, anunţă el. Si hazardul a vrut ca marea noastră laureată să fie aşezată la aceeaşi masă cu Lynda Lancaster...

Făcu o scurtă pauză în timp ce un reflector îşi îndrepta fascicolul de lumină orbitoare spre cele trei prietene aşezate în centrul sălii.

- Pentru romanul ei *Lacrimile copilăriei* o rog pe Leah Reid să vină pe estradă.

Timp de o clipă Sara rămase încremenită de uimire.

Kathy o smulse din ciudata moleşeală care pusese stăpânire pe ea, strângând-o cu putere de braţ.

- Sunt atât de bucuroasă, Sara! Atât de bucuroasă!

Izbucni un ropot de aplauze. Cu inima bătând năvalnic, Sara
se urcă pe estradă. Nathan îi ieşi în întâmpinare şi-i cuprinse mâinile care începuseră să-i tremure de emoţie şi bucurie.

- Felicitările noastre!

Cu lacrimile în ochi, Sara se îndreptă spre juriu. Urmară strângerile de mână de rigoare şi primi felicitările fiecăruia dintre membrii juriului. în faţa lui Hunter se simţi dintr-o dată cuprinsă de ameţeală. El se înclină, având întipărită pe chip o expresie indescifrabilă.

Cu un zâmbet crispat pe buze, Sara îi întoarse spatele, pregătindu-se să ţină un scurt discurs. Dar din sală se ridică o voce plină de ură:

- Protestez! E un adevărat scandal!

Urmă o rumoare surdă. Cu obrajii palizi, Sara văzu fascicolul de lumină îndreptându-se spre cea care făcea gălăgie. Simţi că inima i se opreşte în loc.

Carisa Hofferman o arăta cu degetul.

- Cer descalificarea lui Leah Reid! urla soţia senatorului. Nu o voi lăsa să uzurpe un titlu pe care nu-l merită! Voi scoate adevărul la lumină. Singurul ei merit e de a fi în relaţii intime cu unul din membrii juriului. Locuieşte în prezent în casa lui Hunter Hathaway.

Sara simţi că estrada îi fuge de sub picioare.

în tăcerea de gheaţă care urmă după declaraţia Carisei Hofferman, vocea lui Hunter se făcu auzită, ciudat de calmă.

- Fiind acuzat pe nedrept, mă văd obligat nu să mă apăr ci să pun lucrurile la punct. Domnişoara McShane este într-adevăr prietena mea. Dacă o adăpostesc în momentul de faţă la proprietatea mea din Ravenwood se întâmplă fiindcă, din păcate, propria ei casă a fost în cea mai pare parte distrusă săptămâna trecută de un incendiu devastator. Până acum câteva zile ea nici măcar nu ştia că eu fac parte din juriu, iar eu nu ştiam că îşi semnează lucrările sub pseudonimul de Leah Reid. Cunosc personal un mare număr de scriitori. Printre care şi pe încântătoarea Lynda Lancaster. Acuzaţiile doamnei Hofferman reprezintă o gravă insultă pentru întreaga noastră comunitate. Ii voi cere deci să-şi prezinte public scuzele în faţa tuturor celor care-mi fac onoarea să mă numere printre prietenii lor apropiaţi. Mi-ar plăcea totodată să îndepărtez orice bănuială, precizând următoarele. In momentul votului, când a devenit evident că, prin meritul personal, domnişoara Sara McShane va deveni câştigătoarea premiului, le-am făcut cunoscute

celorlalţi membrii ai juriului scrupulele mele. Eram gata să renunţ la calitatea mea de membru al juriului, dar acest lucru s-a dovedit inutil, fiindcă sunt fericit să spun sus şi tare: domnişoara Sara McShane a fost aleasă în unanimitate pentru a purta în acest an titlul care-i revine de drept.

Se întoarse spre Carisa care rămăsese în picioare.

- Sunt profund surprins de îndrăzneala doamnei Hofferman. Fără îndoială regretă acum faptul că a pierdut un timp preţios în ultimele luni pentru a mă determina, prin cadouri şi alte atenţii, să votez în favoarea ei.

Sângele părăsi obrajii Carisei. Lividă la faţă, se trânti pe scaunul ei şi se protejă cu braţul de lumina reflectoarelor. Niciodată nu se mai simţise Sara atât de umilită.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, traversă estrada pentru a se întoarce la locul ei.

în sală cineva se ridică şi începu să aplaude. înainte ca Sara să ajungă la masa prietenelor ei, toată lumea era în picioare şi o ovaţiona.

Cu capul plecat, tânăra romancieră nu îndrăznea să-şi ridice ochii. Nimeni nu trebuia să bănuiască adevărul: s-ar fi lipsit cu plăcere de toate premiile din lume pentru ca bănuielile rivalei sale să fie întemeiate. Si-ar fi sacrificat cariera şi ambiţiile pentru a-şi împărţi zilele şi nopţile cu Hunter Hathaway.

Prea târziu. Prea târziu pentru a se întoarce în trecut şi a renunţa la hotărârea pe care o luase în mintea şi sufletul ei cu trei ani în urmă.

Prea târziu pentru a cuceri inima celui pe care-l iubea.

îl sacrificase pe Hunter în favoarea a ceea ce credea ea că e singurul ei scop în viaţă. Si astăzi primea un premiu care reprezenta preţul acestui crud sacrificiu.

Strânse cu putere între degetele crispate mica plăcuţă aurită care o consacra drept cea mai bună romancieră a anului. Primise în sfârşit ceea ce dorise cu disperare să obţină: consacrarea. Atât şi nimic mai mult.

Viitorul glorios pe care-l visase se deschidea în faţa ei, mort şi gol ca cel mai arid dintre deşerturi.

Capitolul 10

Imediat ce putu să scape, Sara fugi să se refugieze în camera ei de hotel. Cu inima grea, se trânti îmbrăcată pe pat.

Casa pentru care-şi cheltuise toţi banii nu mai era decât o ruină, manuscrisul pe care se baza viitorul ei devenise o grămăjoară de cenuşă; lovitura fatală pe care o primise reputaţia ei îi frâna cariera care începuse să prindă aripi, şi singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea toate motivele s-o urască.

La ce bun să mai continue? Scandalul din seara asta o va urmări toată viaţa. Niciodată nu-şi va mai putea reveni, nu va mai putea să apară în lumea atât de îndrăgită a scriitorilor decât cu capul plecat. Si atunci, la ce bun? Chiar Hunter va trebui să dea dovadă de multă diplomaţie ca să şteargă din memoria acestora un afront public care-i pătase renumele.

Strivită de această fatalitate nedreaptă, îşi ascunse faţa în mâini şi-şi muşcă buzele ca să nu urle. Trebuia neapărat să vorbească imediat cu cineva, să dea glas emoţiilor care o înăbuşeau. Imediat! Dacă nu, nu mai răspundea de nimic!

Cu o mână tremurătoare, luă telefonul şi formă numărul agentului ei literar din Los Angeles.

Patricia răspunse imediat.

- Sara! Aşteptam telefonul tău. Ce-ai făcut, ai câştigat?

- Da.

- Si bucuria te împiedică să vorbeşti?

Cu o voce întretăiată, Sara îi povesti tot ce se

întâmplase. Simţindu-se la capătul puterilor, izbucni în plâns.

- Oh, Pat! Ce-o să mă fac acum?

- în primul rând să te calmezi. Pe urmă să mă asculţi. Eu pot privi cu obiectivitate lucrurile şi-ţi spun că seara asta nu e nici pe departe atât de dramatică, după cum crezi tu. Hunter Hathaway pare să se fi descurcat foarte bine... Mai eşti la aparat, Sara?

- Da... Pat... aş putea veni la tine? O să-ţi explic. Am absolută nevoie să fiu singură câteva zile pentru a mă gândi, şi n-am unde să mă duc. Fiindcă la Ravenwood nici nu se mai pune problema.

- Haide, Sara, doar n-o să faci o asemenea prostie! Acum sau niciodată e momentul să te arăţi. Ziariştii o să se înghesuie să-ţi ia interviuri. O să fii sărbătorită, adulată...

- Patricia, te implor!

Urmă o tăcere destul e lungă. Agentul ei literar sfârşi prin a ofta.

- Cum vrei. Te aştept. Telefonează-mi ca să-mi spui la ce oră trebuie să vin să te iau de la aeroport.

- Iţi mulţumesc, Pat. De mii de ori.

Următorul avion cu destinaţia Los Angeles decola în mai puţin de o oră. Sara îşi rezervă loc, îi telefonă Patriciei şi-şi făcu la iuţeală valiza. Inainte de a fugi din New York şi de a dispărea fără să lase nici o urmă mai trebuia să anunţe pe cineva.

Cu o voce grăbită ceru centralistei să-i facă legătura cu Winterwoods.

Becky fu cea care-i răspunse la telefon. Menajera nu păru s-o recunoască şi i-o dădu imediat pe “secretara domnişoarei Sara”.

- Candi, începu ea fără nici o introducere, n-am prea mult timp la dispoziţie. Am luat premiul. Plec la Patricia. Imi pare rău că te las singură...

- Nu-ţi face probleme, o întrerupse veselă prietena ei. Totul merge strună. Domnul Mayer a fost atât de supărat de ceea ce s-a întâmplat încât a venit, fără să-l mai chemăm, ca să monteze o nouă instalaţie de încălzire. Zidarii au sosit astăzi. Casa va fi pregătită să ne primească peste vreo cincisprezece zile. Până atunci rămân la Hunter.

- Exact din cauza asta te-am sunat, Candi. Nu pot acum să intru în amănunte dar jură-mi pe ce ai mai scump că n-o să-i spui unde sunt.

Vocea ei era atât de presantă, de neliniştită, încât Candi nu îndrăzni să-i ceară nici o explicaţie.

- Ne-am înţeles, Sara. O să tac mâlc. Si nu-ţi face griji pentru mine. Totul îmi merge bine. Am reuşit să-l conving pe Galen să-mi dea lecţii de desen. Ne petrecem toate după-amiezile împreună şi, după cum merg lucrurile, cred că vei fi în curând invitată să asişti la o ceremonie în cadrul căreia ne vom angaja solemn să ne petrecem împreună nu numai după-amiezile!

- Oh, Candi, sunt atât de bucuroasă pentru tine.

- Cred că în sfârşit am găsit ceea ce voiam. L-am întâlnit pe bărbatul vieţii mele. Si tu, Sara! Ce-o să faci la Patricia?

Sara îşi muşcă buzele.

- în primul rând o să mă odihnesc. Nu mă simt în stare să mă apuc de lucru.

- Dar de ce? Doar ai câştigat premiul, nu-i aşa?

Fără nici un chef, Sara îi povestit pe scurt ce se întâmplase. Reacţia lui Candi o lăsă fără glas.

- Ai avut dreptate, Sara, când ai spus că femeia asta este un adevărat şarpe cu clopoţei. Graţie scandalului ăstuia toată lumea va afla acum care este adevărata ei faţă! în locul tău nu mi-aş face deloc probleme. Este o chestie formidabilă! Un bărbat seducător, două rivale... Asta îţi va face o publicitate fenomenală!

Sara renunţă să-i mai explice. Se părea că nimeni nu înţelegea prin ce trecea ea.

închise telefonul, îşi luă valiza şi puse mâna pe clanţa uşii. Se pregătea să deschidă, dar un al şaselea simţ o împiedică.

O voce se auzi de pe culoar.

- Sara? Sunt eu, Hunter.

Inima încetă parcă să-i mai bată. Se dădu cu un pas înapoi.

- Deschide, Sara. Trebuie să-ţi vorbes urgent.

- Nu, şopti ea. Lasă-mă în pace. Nu-ţi deschid uşa.

- Perfect. O să-l caut pe directorul hotelului şi o să-l rog să vină fiindcă ţi s-a blocat uşa.

Imediat ce-i auzi paşii îndepărtându-se în direcţia ascensorului, se strecură în vârful picioarelor spre scara de serviciu.

Peste cinci minute ieşea din hotel pe uşa din spate şi sărea într-un taxi.

*

* *

Epuizată, trasă la faţă, se aruncă în braţele prietenei sale. Patricia nu-i puse nici o întrebare şi o conduse în refugiul discret oferit de vila ei aflată la malul oceanului.

- Te rog să mă ierţi, Pat, dar aş vrea să mă culc imediat.

- In seara asta ai dreptul la toate privilegiile, micuţa mea Sara. Cine sunt eu ca să mă opun dorinţei marii laureate a *Stăpânilor Misterului?*

Sara nu-şi putu reprima o strâmbătură dureroasă. Voia să dea uitării acea lamentabilă seară. Să uite de New York, de reflectoare, de aplauze, de vocea plină de ură a Carisei şi de propriul ei comportament. Nu mai voia să se gândească la îngrozitoarele bănuieli pe care le avusese ea însăşi asupra integrităţii lui Hunter. Cum de-l putuse considera atât de necinstit ca s-o favorizeze pe soţia senatorului? Gândul ăsta o umplea de ruşine.

Patricia o conduse într-o cămăruţă tapetată în roz şi se retrase cu discreţie pentru a o lăsa să se odihnească.

întinsă între cearşafurile curate, cu ochii pe jumătate închişi, Sara asculta zgomotul valurilor care se spărgeau de mal. Niciodată existenţa ei nu i se păruse atât de zadarnică. Niciodată nu se mai simţise atât de nefericită.

Cu capul băgat în perna udă de lacrimi, reuşi abia în zori să cadă într-un somn fără vise.

Se trezi tresărind şi deschise nişte ochi miraţi. Cel mai fidel tovarăş al Patriciei, un câine mare

şi lăţos de o rasă incertă, o saluta lingând-o pe obraji.

în spatele lui stătea Patricia cu un surâs prietenos pe buze.

- Bună, Sara. Ai dormit bine?

- Stiu şi eu...

Prin fereastra deschisă descoperi oceanul scăldat de razele soarelui.

- Ce frumos e! Aş fi făcut mai bine să mă instalez în împrejurimile Los Angeles-ului decât să cumpăr casa aceea în Virginia.

Patricia izbucni în râs.

- Te-ai schimbat de când ne-am văzut ultima oară. Ai uitat că nu suportai să stai mai mult de o oră pe malul oceanului?

-Adevărat. Dar de atunci am făcut... alergie la alte locuri. începând cu New York şi o anumită parte din Virginia.

- N-a trecut totuşi mult timp. Abia câteva săptămâni.

Sara nu-i răspunse. Câteva săptămâni... Câteva
săptămâni fuseseră de ajuns ca să-i distrugă toate speranţele şi visurile.

Patricia se aşează lângă ea şi desfăcu pe pat un mare cotidian, indicându-i prima pagină.

- Si nu-ţi mai face griji pentru ce s-a întâmplat la New York. Crede-mă, nu ţi se putea întâmpla ceva mai bun. Citeşte articolul ăsta. Lumea îşi smulge din mâini romanul tău în toate librăriile. Editorul tău va profita în mod sigur de această publicitate nesperată. Pentru început va scoate *Lacrimile copilăriei* în ediţie de lux. Pe urmă, va

anunţa apariţia următoarei tale cărţi, *Mâine, la ivirea zorilor,* cu câteva săptămâni înainte. In locul tău aş mulţumi Cerului că ţi-a scos-o în cale pe vipera aia. Ar trebui să-i trimiţi flori.

- Patricia, te rog, taci odată! Nu mai vreau să mă gândesc la toate astea!

- Din contră, e momentul să te gândeşti. Telefonul meu sună neîncetat din zori de zi. Mi se telefonează de peste tot şi sunt felicitată în locul tău. Revino-ţi în fire! Ai norocul unei campanii publicitare gratuite, profită de ea!

- Ce naiba, Patricia! Cine are nevoie de o publicitate atât de dezonorantă?

Patricia oftă exasperată.

- Nu văd unde se ascunde... dezonoarea. Citeşte dacă nu mă crezi. Scrie cu litere mari: “O concurentă geloasă se acoperă de ridicol”. “Inciudată că i s-a suflat premiul literar la care râvnea, soţia unui senator uită de ruşine şi se dă în spectacol... ”

- Te implor, Patricia! Taci din gură!

- Oh, artiştii ăştia! Am înţeles, n-o să mai pomenesc despre asta. Inainte să plec la birou mi-ar plăcea totuşi să aflu cum avansează viitorul tău roman. Si pe urmă îţi jur că te las în pace.

Sara lăsă necăjită capul în jos.

- Manuscrisul a ars în incendiul care mi-a distrus casa. Candi şi cu mine am început să rescriem primele capitole, dar acum totul mi se pare inutil.

Urmă o tăcere de nesuportat.

- Oh, draga mea... şopti cu blândeţe Patricia luând-o în braţe.

Sara îşi ridică ochii.

- Nici despre asta nu mai vreau să vorbesc. Ne-am înţeles?

- Ai dreptate. Odihneşte-te. O să mai discutăm despre asta când o să te simţi mai bine. Cafeaua te aşteaptă în bucătărie, frigiderul e plin de bunătăţi. Simte-te ca acasă.

îşi sărută prietena şi se îndreptă spre uşă. Din prag se întoarse.

- Si nu-ţi face griji din cauza telefonului. Am conectat robotul. Mă întorc pe la ora şase. Pe diseară!

- Pe diseară, Pat. Si îţi mulţumesc.

Rămasă singură Sara se sculă, îşi scoase halatul din valiză şi se instală în salon. îşi mai petrecuse câteva weekenduri în vila Patriciei. Casa nu era mare, dar era plăcută şi confortabilă. Nicăieri n-ar fi găsit un refugiu mai liniştit.

Stând în picioare în faţa ferestrei, privea pescăruşii. Brusc se simţi cuprinsă de dorinţa de a fugi în picioarele goale pe nisip. îşi puse şortul şi un tricou, apoi ieşi pe plajă.

Plimbarea îi făcu un imens bine şi-i permise ca, mai bine de o oră, să-şi uite problemele. Işi petrecu după-a- miaza odihnindu-se, încântată că nu are absolut nimic de făcut. Dar, destul de repede, această lipsă de activitate începu s-o deranjeze. Incepu să se învârtească fără rost prin vilă. Si fără voia ei, gândurile îi reveneau spre Hunter şi seara din ajun.

După o cină uşoară, cele două prietene se retraseră în camerele lor.

Dar nici în noaptea asta Sara nu-şi găsi somnul.Trasă la faţă, prost dispusă, se sculă a doua zi exact la timp ca s-o îmbrăţişeze pe Patricia care pleca la serviciu. Apoi luă câinele şi plecă la plimbare. Dar în dimineaţa asta, magia oceanului rămânea fără efect. Nimic nu mai reuşea să-i alunge neliniştea.

Spre sfârşitul după-amiezii ajunse la prima concluzie pozitivă a prelungitelor ei meditaţii. Işi stricase viaţa. Si nu-i mai rămăsese nimic. In afară de un singur lucru: obligaţia de a-şi ţine angajamentele. Pentru Candi, pentru Patricia, trebuia să-şi termine saga.

Prin urmare se va pune pe scris. Ca şi în urmă cu trei ani, în disciplina lucrului va găsi curajul de a-şi continua viaţa. Revenise la punctul de plecare. Cu o diferenţă totuşi. Pe vremea aceea mai nutrea speranţa nebună că-i va dovedi lui Hunter că are talent şi astfel îl va putea cuceri. Astăzi nu mai avea de dovedit nimănui nimic.

Inainte de a se răzgândi, se grăbi să-i telefoneze lui Candi. Tânăra îi promise că-i va trimite prin curier special primele capitole reconstituite ale manuscrisului.

Pentru prima oară de mult timp, Sara petrecu o noapte liniştită.

A doua zi luă din nou câinele cu ea ca să se plimbe împreună pe mal. Aşezată pe nisip, privea un vas cu pânze care dansa pe valurile azurii, când un zgomot uşor o făcu să se întoarcă.

Sări în picioare şi aruncă o privire grăbită în jurul ei. Plaja pustie nu oferea nici o ascunzătoare. Cu răsuflarea tăiată văzu

apropiindu-se cu repeziciune bărbatul pe care se jurase că nu-l va mai revedea niciodată. Cum era posibil? Candi îi trădase secretul?

- Bună dimineaţa, Floare a Irlandei, spuse cu blândeţe Hunter apropiindu-se de ea.

Sara îşi duse mâna tremurătoare spre inima care bătea cu putere în piept.

- Ce cauţi aici?

- Ţi-am adus un pachet. Din partea lui Candi.

- I-am interzis să spună cuiva unde sunt.

- Candi n-are nici o vină. Am surprins-o în momentul când se pregătea să pună la poştă manuscrisul tău. Adresa era scrisă foarte citeţ pe pachet. M-am oferit să ţi-l aduc eu. Secretara ta s-a lăsat destul de uşor convinsă. Stii că mă pot arăta destul de persuasiv când vreau. Mai ales când descriu pericolele pe care le reprezintă câteodată greşelile poştei.

- Manuscrisul meu nu risca să se piardă. Si oricum asta nu te priveşte.

- Te înşeli. Cariera ta mă interesează, Floare a Irlandei. M-a costat deja destul de mult ca să te las să te compromiţi.

Ea îl privi uimită.

- De când te interesează pe tine cariera mea? Si ce tea costat? Ai nutrit întotdeauna un profund dispreţ pentru scrierile mele.

- Mi-ar plăcea să-mi explici ce înţelegi prin asta.

Cu inima strânsă, ea îşi feri privirea.

- La ce bun? Nu mai are nici o importanţă. Inutil să mai revenim asupra trecutului. Este mort şi îngropat de prea mulţi ani.

Vocea lui Hunter deveni aspră, neîndurătoare.

- Pretind nişte explicaţii. Nu poţi nega că-mi datorezi măcar asta.

- Nu-ţi datorez nimic!

Stăteau faţă în faţă şi se sfidau, cu maxilarele încordate, cu aceeaşi lumină sălbatică în fundul ochilor.

Instinctiv, Sara căută în fugă calea de scăpare împotriva durerii care-i cuprinsese inima.

Hunter dădu drumul manuscrisului pe nisipul plajei, o prinse din urmă şi o apucă brutal de umeri.

- Ba o să-mi răspunzi, îi porunci el cu o voce ameninţătoare. De ce m-ai evitat, ca şi cum aş fi fost ciumat, timp de trei ani care mi s-au părut interminabili? De ce m-ai făcut să cred că mă iubeşti şi că putem avea împreună un viitor, pentru ca în cele din urmă să dispari din viaţa mea spulberându-mi iluziile şi speranţele pe care mi le făcusem? De ce, Sara? Vreau să ştiu.

Ea îşi adună toate puterile pentru a alunga disperarea care o copleşise. Intr-o clipă, retrăi teribilele clipe ale despărţirii lor. Ruşinea, durerea, disperarea... Cu o halucinantă acuitate simţea din nou zbuciumul îngrozitor care o chinuise în cele mai frumoase zile ale vieţii ei.

- Când m-ai cerut în căsătorie, îi răspunse ea în şoaptă, doreai să-ţi uneşti destinul cu cel al unei femei fără viitor. O femeie iubitoare, devotată, fidelă, care şi-ar fi consacrat întreaga viaţă familiei. Ambiţia mea te făcea să zâmbeşti. îmi luai visurile în derâdere. Nimeni nu-ţi ajungea nici cu prăjina la nas. Doar tu meritai

titlul de scriitor.

Degetele lui Hunter o strânseră cu putere de umăr.

- De unde ţi-a venit ideea asta prostească?

Sara roşi din cauza insultei.

- M-am mulţumit să-ţi reamintesc ce spuneai pe atunci. Sunt propriile tale cuvinte.

Urmă o îndelugată tăcere. Apoi, cu delicateţe, el îi ridică bărbia şi o privi cu intensitate.

- Ai perfecă dreptate. Doream să-mi întemeiez un cămin şi voiam să am alături de mine o femeie devotată şi iubitoare care să se ocupe de copiii noştri. Am suferit destul în orfelinatul în care am fost crescut pentru a şti ce înseamnă să nu cunoşti dragostea unei mame. Dar niciodată nu ţi-am cerut să renunţi la cariera ta. Niciodată nu ţi-am condiţionat în vreun fel căsătoria noastră.

încruntându-se, Sara încerca să-şi reamintească exact cuvintele lui. Era sigură că nu se înşelase. Hunter o pusese în situaţia de a face o alegere clară între sentimentele ei şi ceea ce numea el “ambiţia ei nemăsurată”. Dar, brusc, o ceaţă groasă păru că pune stăpânire pe memoria ei. Totul i se amesteca în cap. Se trase cu un pas înapoi.

- Lasă-mă să plec, Hunter. Te... te implor.

- Nu.

Mâna lui o strânse nemilos de braţ.

- Fiindcă refuzi să dai glas tristului adevăr, o s-o fac eu în locul tău. M-ai părăsit fiindcă nu voiai să te măriţi cu mine, Sara. Un singur lucru avea importanţă pentru tine: gloria ta. Indrăzneşte să pretinzi contrariul!

- Nu e adevărat! strigă ea. Te-am părăsit fiindcă nu mă credeai capabilă de nimic.

El făcu ochii mari, uluit peste măsură.

- Ce spui?!

- Nu aveai nici un respect pentru munca mea. Toate paginile pe care ţi le-am dat să le citeşti au fost primite cu un val de sarcasme.

- Evident, prostuţă mică! Pe vremea aceea stilul tău lăsa mult de dorit. Nu cunosc decât un singur mijloc de a-l obliga pe un artist să dea tot ce e mai bun în el: să-l iei peste picior. Rezultatele sunt întotdeauna excelente. Si nici nu-mi poţi reproşa criticile. Dacă astăzi ai ajuns celebră, acest lucru mi se datorează în mare parte. Intransigenţa mea ţi-a evitat eşecul muncii făcute de mântuială. Aşa-zisele mele *sarcasme* ţi-au permis să-ţi scoţi la lumină talentul.

- Niciodată n-am încercat să mă folosesc de tine!

- Iţi acord beneficiul îndoielii. Poate că la tine a fost un fapt negândit. Dar faptul rămâne fapt şi tu ai dispărut din viaţa mea în ziua când am avut nefericirea să te cer în căsătorie. Ai fi plecat dacă m-ai fi iubit?

Sara clipi de câteva ori cu nervozitate. încet, un alt adevăr ieşea la lumină în mintea ei. încetă să mai lupte împotriva evidenţei şi acceptă realitatea aşa cum se impunea ea: nimeni n-o obligase să aleagă între cariera ei şi Hunter. Si dacă refuzase să se mărite cu el, dacă fugise, doar frica era de vină.

- Dragostea pe care ţi-o purtam era prea mare, şopti ea. Mă speria...

încet, două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

- Mi-era frică, Hunter... Frică de a ajunge la discreţia celui pe care-l iubeam. Exemplul mamei mele mi-a traumatizat întreaga copilărie. M-am jurat să nu-i semăn întru nimic. Pentru nimic în lume nu voiam să trăiesc în umbra unui bărbat, indiferent care ar fi fost acela. Toată adolescenţa mea am tremurat la gândul că m-aş putea îndrăgosti. în ziua când ne-am întâlnit am înţeles că se produsese iremediabilul. Fuga era singura mea scăpare. Cariera mea nu era decât un pretext, un mijloc ocolit de a scăpa din capcana dragostei...

- Oh! Frumoasa mea Floare a Irlandei! Cum de ai putut crede că încercam să distrug ceea ce pentru mine e mai de preţ decât viaţa? De trei ani traversez un deşert îngrozitor. Toate femeile pe care le întâlnesc reprezintă întotdeauna o palidă imitaţie a singurului ideal pe care l-am urmărit vreodată: *tu*. Nici o singură clipă de la despărţirea noastră, amintirea ta nu m-a părăsit. Plecarea ta m-a distrus. Nici nu mai sunt în stare să scriu.

Sara fu cuprinsă de remuşcări. Confuză, disperată, îşi ascunse faţa în mâini. Ce făcuse? Nu numai că-l pierduse pentru totdeauna pe Hunter dar pusese în pericol şi cariera celui pe care-l iubea.

- Nu plânge, Floare a Irlandei, şopti el cu dragoste. Poate că timpul ne va aduce uitarea.

Un hohot de plâns o scutură. Patetic, ridică spre el o privire imploratoare.

El o luă cu blândeţe în braţe.

- Să lăsăm trecutul să doarmă în pace, Sara, şi să ne întoarcem privirea spre viitor. Pot să sper că de data asta nu-mi vei mai refuza cererea în căsătorie?

Un val de sânge coloră obrajii Sarei.

- Nu fi rău cu mine. De curând ai afirmat că nu-ţi vei mai reînnoi niciodată cererea.

- Mă lăudam, scumpa mea. Mă credeam vindecat şi mai ales încercam să mă răzbun. Dar foarte curând mi-am dat seama de eroarea mea. Din păcate era însă prea târziu. De fiecare dată când încercam să-ţi vorbesc, ori fugeai, ori aiurita aia mică de Candi îşi făcea apriţia. Timp de trei ani am crezut că o să înnebunesc din cauza ta, Sara. La început speram să te uit. Pe urmă m-am instalat la Ravenwood ca să te aştept. Eram convins că, în cele din urmă, îţi vei atinge scopul. Nici o clipă nu m-am îndoit de talentul tău. Si singurul loc unde eram sigur că o voi putea regăsi pe blânda mea Floare a Irlandei era Ravenwood.

Cu un gest o invită să-l asculte până la capăt.

- Am multe să-mi reproşez în privinţa ta, Sara. Dar cea mai mare vină este, fără îndoială, aceea că n-am ştiut să-mi înăbuş vanitatea în seara când ai venit la mine însoţită de Galen. în loc să încerc să mă răzbun, trebuia să te iau în braţe şi să mărturisesc cât de mult te iubesc.

Cu o mână tremurătoare ea îi atinse obrazul.

- Si eu te iubesc, Hunter. Niciodată n-am iubit pe altcineva.

Un zâmbet îi lumină chipul plin de lacrimi.

- Si mai am o mărturisire de făcut, dragostea

mea: nu-mi mai e frică.

El o strânse posesiv la pieptul lui puternic.

- Este adevărat, Floare a Irlandei?

- Da, şopti ea. Sunt gata să-mi asum riscul... La bine şi la rău, încheie ea râzând.

O ameţeală plăcută o cuprinse, ştergând una câte una urmele dureroase ale trecutului.

Si pe plaja pustie schimbară un lung sărut, urmat de jurământul solemn că vor împărţi de acum înainte toate clipele unui viitor bogat în promisiuni.

Sfârşit

*

**